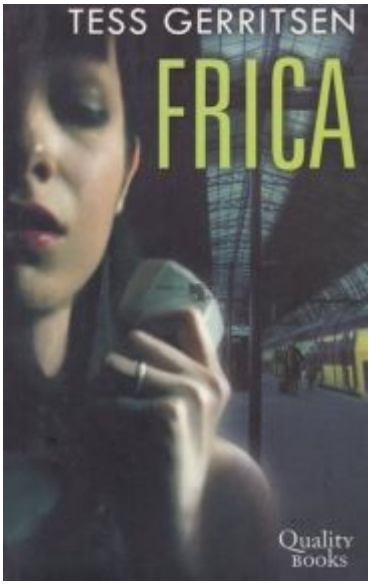
TESS GERRITSEN
FRICA
Quality
Books

Tess Gerritsen

FRICA

Traducere din limba engleză de
Alexandra Popescu
Editura Quality Books
2007

TESS GERRITSEN
CALL AFTER MIDNIGHT
Copyright: © 1987

Coperta: Nicolae Vasilescu
Redactor: Marian Bolea
Tehnoredactor: Vasile Ardeleanu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GERRITSEN, TESS
Frica / Tess Gerritsen ; trad, din lb. eng.: Alexandra Popescu.
Bucurejti : Quality Book, 2007
ISBN (13) 978-973-88176-5-4
I. Popescu, Alexandra (trad.)
821.111-31-135.1

Pentru Jacob, care mi-a fost mereu alături

Personajele principale

NICHOLAS O'HARA	Un singuratic care judecă după propriile reguli.
SARAH FONTAINE	O femeie care se întreba dacă soțul ei era încă în viață sau murise?
SIMON DANCE	Sau, mai degrabă, Geoffrey Fontaine?
MAGUL	Un criminal de talie internațională, un om fără chip,
KRONEN	Un terorist al cărui talent era torturarea femeilor.
RAY POTTER	Omul care avea motive întemeiate să îl urască pe O'Hara.
EVE FONTAINE	Femeia care făcuse o singură greşeală, şi aceasta fatală.
HELGA STEINBERG	Spioană între două vârste, veşnic pe fugă.
JONATHAN VAN DAM	Agentul CIA care ascundea un secret sumbru.

Prolog

Berlin

Nu e nevoie să presezi decât douăzeci de secunde pe artera carotidă pentru a aduce un om în stare de inconştienţă. Două minute, şi moartea este inevitabilă. Simon Dance nu avea nevoie de specializare în medicină pentru a cunoaşte aceste lucruri: le ştia din proprie experienţă. Ştia, de asemenea, că garoul trebuie strâns perfect. Dacă se întâmpla să nu fie suficient de bine întinsă coarda, dacă măcar o picătură de sânge reuşea să îşi croiască drum spre creierul victimei, lupta avea să se prelungească. Şi asta nu făcea decât să îngreuneze procesul, transformându-l într-un joc periculos. Şi nu este nimic mai sălbatic decât un om pe moarte.

Ghemuit în întuneric, Dance înfăşură garoul de două ori în jurul pumnului, apoi aruncă o privire spre cadranul luminos al ceasului de la mână. Trecuseră două ore de când intrusul stinsese luminile. În mod evident, asasinul său era un tip precaut, care voia să se asigure că Dance doarme adânc. Un profesionist ar şti că primele două ore de somn sunt cele mai profunde. Acum era momentul să atace.

Pe holul de afară, podeaua scârţâi. Dance se încorda, apoi se ridică încet, aşteptând în beznă lângă uşă. Ignoră bătăile năvalnice ale inin^ Simţi zvâcnetul familiar al adrenalinei care acum îi ascuţea simţurile, întinse coarda garoului.

Cineva băgă o cheie în broască. Dance auzi clinchetul metalic al zimţilor care alunecau uşor în mecanismul încuietorii. Cheia se răsuci şi încuietoarea cedă cu un zgomot înfundat. Uşa se deschise lent, lăsând lumina din hol să se reverse în încăpere. În pragul uşii, o

umbră se mişcă, îndreptându-se către pat, acolo unde un om părea să doarmă. Ridică o mână. Trei gloanţe fulgerară prin amortizor şi se înfipseră cu un zgomot înfundat în perne. Atacul lui Dance veni odată cu ultimul glonţ.

Aruncă garoul în jurul gâtului intrusului şi trase de capetele corzii. Aceasta se întinse cu precizie în jurul zonei în care carotida era mai expusă, imediat sub maxilar. Intrusul lăsă să-i scape arma din mână. Bărbatul se zbătea în strânsoarea garoului ca un peşte în undiţă. Îşi aruncă braţul înapoi peste umăr, încercând în van să-l zgârie pe Dance. Braţele şi picioarele îi scăpaseră de sub control, zvâcnind sălbatic în toate direcţiile. Dar încetul cu încetul picioarele cedară, iar braţele se mai zbătură o dată înainte de a se muia de tot. În timp ce Dance numără minutele, simţea ultimele spasme ale trupului, criza celulelor creierului, nealimentate, pe moarte. Menţinu strânsoarea.

După trecerea a trei minute, Dance slăbi strânsoarea corzii, lăsând cadavrul să cadă la podea. Aprinse din nou luminile şi privi în jos la omul pe care tocmai îl omorâse.

Chipul pătat îi era vag familiar. Poate că-l mai zărise pe acest bărbat pe stradă sau undeva, în tren, dar nu îi ştia numele. Controlă iute hainele mortului, dar nu găsi decât nişte bani, cheile unei maşini şi câteva instrumente specifice branşei: ceva muniţie, un şiş şi un şperaclu. Un profesionist fără identitate, conchise Dance, întrebându-se într-o doară cu cât fusese plătit.

Trase cadavrul pe pat şi aruncă de-o parte cele trei perne pe care le aranjase sub plapumă. Estimă

înălțimea atacatorului undeva la un metru optzeci, cu o aproximație de doi centimetri. Aveau aceeaşi înălțime. Bun! Dance făcu schimb de haine cu mortul; probabil că nu era necesar, dar era un tip meticulos. Apoi îşi scoase verigheta şi încercă să o vâre pe degetul cadavrului, însă inelul de aur nu trecea de articulația degetului. Intră în baie, săpuni verigheta şi reuşi, în cele din urmă, să o pună pe degetul mortului. Apoi se aşeză şi Rimă câteva țigări. Încerca să treacă în revistă orice detaliu cale i-ar fi putut scăpa.

Cele trei gloanțe, desigur. Căută înfrigurat în perne şi izbuti să recupereze doar două. Cel de-al treilea rămăsese înfipt, probabil, undeva în saltea. Înainte să-şi poată continua căutarea, auzi zgomot de paşi pe hol. Oare asasinul venise însoțit de un complice? Dance ridică pistolul, ținti spre uşă şi rămase în aşteptare. Paşii trecură însă mai departe şi zgomotul se stinse. Alarmă falsă. Cu toate acestea, trebuia să plece acum; să zăbovească ar fi fost o dovadă de nesăbuință.

Scoase o sticluță de metanol din sertarul scrinului. Substanța ardea repede şi nu lăsa reziduuri. Turnă conținutul sticlei peste cadavru, pe pat şi pe covorul dimprejurul acestuia. Camera nu era dotată cu senzori de fum sau stingătoare automate; Dance alesese hotelul acesta vechi tocmai din acest motiv. Aşeză scrumiera lângă pat şi adună lucrurile mortului, pe care, împreună cu sticla de metanol, le puse într-un sac de gunoi. Apoi dădu foc patului.

Flăcările țâşniră brusc cuprinzând în întregime trupul neînsuflețit în numai câteva clipe. Dance aşteptă

suficient de mult pentru a se asigura că nu rămâne nimic identificabil.

Cu sacul de gunoi în mână, părăsi camera de hotel, încuie uşa şi merse pe hol până la maneta de declanşare a alarmei de incendiu. Nu vedea ce rost ar avea să ucidă oameni nevinovaţi, aşa că sparse geamul şi acţionă maneta. Apoi coborî pe scări până la parter.

Retras într-un gang pe cealaltă parte a străzii, urmări cum limbile de foc ieşeau pe geamul camerei sale. Hotelul fu evacuat, umplând strada de oameni somnoroşi, înfofoliţi în pături. În mai puţin de zece minute, îşi făcură apariţia trei maşini de pompieri. Dar acum camera lui era deja un infern de foc.

Pompierilor le luă o oră să stingă incendiul. O mulţime de gură-cască se alăturară clienţilor înfriguraţi ai hotelului; Dance le studie chipurile, trecându-le unul câte unul în memorie. Dacă l-ar mai fi văzut vreodată pe vreunul dintre ei, şi-ar fi dat seama.

Apoi, prin aglomeraţie, zări o limuzină neagră care îşi croia drum încet pe stradă. Îl recunoscu pe bărbatul de pe bancheta din spate a maşinii. Deci şi CIA era aici. Interesant!

Văzuse destul. Era târziu şi trebuia să îşi reia călătoria înapoi la Amsterdam.

Trei străzi mai încolo, aruncă într-un tomberon sacul de gunoi cu sticla de metanol. Şi aşa termină şi cu ultimul detaliu. Îşi îndeplinise misiunea cu care venise la Berlin. Îl omorâse pe Geoffrey Fontaine. Acum era timpul să se facă dispărut. Fluierând, se topi în întunericul nopţii.

Amsterdam

Noutățile îl treziră pe bătrân la trei dimineața.

— Geoffrey Fontaine e mort.

— Cum aşa? se miră bătrânul.

— Într-un incendiu, la un hotel. Se pare că a fumat în pat.

— Un accident? Imposibil! Unde e cadavrul?

— La morga din Berlin. E ars rău.

Evident, îşi zise bătrânul. Ar fi trebuit să-şi închipuie că trupul va fi de nerecunoscut. Simon Dance, ca de obicei, îşi acoperise excelent urmele. Deci îl pierduseră din nou.

Dar bătrânul mai avea un as în mânecă.

— Mi-ai zis că are o soție, o americancă, zise el. Ea unde locuieşte?

— În Washington.

— Voi pune pe cineva pe urmele ei.

— Dar de ce? Tocmai ți-am zis că omul e mort.

— Nu este mort. Trăieşte. Sunt convins. Şi femeia aceasta s-ar putea să ştie unde este. Vreau să fie urmărită.

— O să-i pun pe oamenii mei să...

— Nu. Îl voi trimite pe omul meu. Cineva pe care mă pot baza.

Urmă o mică pauză.

— Îți fac rost de adresa ei.

După ce încheie convorbirea, bătrânul nu reuşi să adoarmă la loc. De cinci ani tot aştepta. De cinci ani îl căuta. Să ajungă atât de aproape, doar ca să rateze din nou! Acum totul depindea de ce anume ştia femeia aceasta din Washington.

Trebuia să aibă răbdare şi să o pândească până se va trăda. Îl va trimite pe Kronen, un om care nu l-a dezamăgit niciodată şi care avea metodele lui de a obține informații, metode în fața cărora era greu să reziste cineva. Acum... doar acesta era talentul aparte al lui Kronen: persuasiunea.

Unu

Washington

Când sună telefonul, era trecut de miezul nopții.

Sarah auzi sunetul aparatului prin aburii somnului. Părea să vina dintr-un orizont imposibil de cuprins, ca o alarmă îndepărtată, declanşată într-o încăpere unde ei îi era peste putință să ajungă. Se străduí să se trezească, însă se simțea prinsă în acea lume, undeva între somn şi veghe. Trebuia să răspundă la telefon; ştia că la celălalt capăt al firului este Geoffrey, soțul ei.

Aşteptase toată seara să audă glasul lui Geoffrey. Era miercuri seara; întotdeauna când era plecat în voiajul său lunar la Londra, Geoffrey suna acasă miercurea. Totuşi astă-seară intrase în pat mai devreme, suflându-şi nasul, scuturată de tuse, una din victimele celui mai recent val de gripă care lovise Washington. Era tulpina A-63, adusă tocmai din Hong Kong, un virus deosebit de păcătos, ale cărui efecte le resimțeau acum şi jumătate din colegii ei din laboratorul de microbiologic. O oră rămăsese sprijinită în perne, citind şi luptându-se în van să n-adoarmă. Dar combinația dintre pastilele anti-răceală şi cel mai recent număr din *Jurnalul de*

microbiologie lucrase mai repede decât orice alt somnifer. În numai câteva minute se lăsase furată de somn, sprijinită de perne, cu ochelarii încă pe nas. Doar o pauză scurtă, îşi promisese ea, cu ochii închişi... Până la urmă, somnul i se jucase pe gene şi o doborâse.

Se trezi tresărind şi văzu că veioza de pe noptieră rămăsese aprinsă, iar exemplarul din *Jurnalul de microbiologie* era încă deschis pe pieptul ei. Camera îi părea uşor în ceaţă. Împingând ochelarii la locul lor obişnuit, Sarah aruncă o privire către ceasul de pe noptieră. Era douăsprezece şi jumătate. Telefonul nu suna. Oare visase?

Sări ca arsa când telefonul începu să zbârnâie. Prinse receptorul cu înfrigurare.

— Doamna Sarah Fontaine? întrebă o voce de bărbat.

Nu era Geoffrey. Dar un semnal de alarmă o trezi ca un curent electric. Se întâmplase ceva groaznic. Se ridică imediat, acum complet trează.

— Da, la telefon, răspunse ea.

— Doamnă Fontaine, sunt Nicholas O'Hara, de la Departamentul de Stat al SUA. Îmi pare rău să vă deranjez la o asemenea oră, dar... Omul se opri.

Tăcerea o îngrozea cel mai tare, pentru că era una prea intenţionat voită, prea exersată, o zonă tampon aşezată strategic pentru a o pregăti pe ea pentru lovitura ce avea să urmeze.

— Mi-e teamă că am veşti proaste, îşi termină el fraza.

Simţi cum i se încleştează gâtul. Îi venea să-i urle în telefon. „Spune-mi odată! Spune-mi ce s-a întâmplat!" Dar nu reuşi decât să şoptească:

— Da. Vă ascult.

— Este vorba de soțul dumneavoastră, Geoffrey, zise el. A avut loc un accident.

„Nu este adevărat, îşi zise ea, închizând ochii. Dacă Geoffrey ar fi pățit ceva, aş fi ştiut cu siguranță. Aş fi simțit cumva...”

— S-a întâmplat acum şase ore, continuă bărbatul. În hotelul unde stătea soțul dumneavoastră a fost un incendiu. Altă pauză; apoi, cu îngrijorare în glas, bărbatul o întrebă: Doamnă Fontaine? Mă auziți?

— Da. Vă rog, continuați.

Omul îşi drese glasul:

— Îmi pare rău să vă spun asta, doamnă Fontaine. Soțul dumneavoastră... nu a scăpat.

Îi lăsă un moment de linişte, un moment în care ea se luptă să nu se lase copleşită de durere. Era un act stupid, irațional, de mândrie felul în care îşi astupă gura cu mâna pentru a nu fi auzită plângând. Durerea ei era prea intimă pentru a fi împărtăşită cu un străin.

— Doamnă Fontaine, întrebă omul cu blândețe, vă simțiți bine?

Într-un sfârşit, reuşi să răsufle şi, într-o şoaptă tremurată, răspunse:

— Da.

— Nu trebuie să vă faceți griji în privința... pregătirilor. Eu voi lămuri toate detaliile cu cei de la consulatul nostru din Berlin. Evident, va fi o mică întârziere, dar, odată ce autoritățile germane aprobă eliberarea trupului neînsuflețit, nu ar trebui să fie nici o...

— Berlin? îl întrerupse ea.

— Vedeți, cazul este în jurisdicția lor. Va fi întocmit un raport complet imediat ce poliția din Berlin...

— Dar nu este posibil!

Nicholas O'Hara făcea eforturi mari să nu-şi piardă răbdarea:

— Îmi pare rău, doamnă Fontaine. Identitatea sa a fost confirmată. Chiar nu se pune problema...

— Bine, dar Geoffrey era la Londra! ţipă ea.

Tăcerea se prelungea:

— Doamnă Fontaine, zise el în cele din urmă, pe un ton enervant de calm, accidentul a avut loc în Berlin.

— Atunci s-a strecurat o greşeală. Geoffrey era în Londra. Nu avea cum să fie în Germania!

Urmă o nouă pauză, ceva mai lungă de această dată. Acum îşi dădu seama că omul este nedumerit. Apăsă receptorul atât de tare de ureche, încât, pentru câteva clipe, nu-şi auzi decât bătăile inimii. Trebuia să fie o greşeală. O neînţelegere caraghioasă, stupidă. Geoffrey era în viaţă. Şi-l imagină râzând la auzul acestor rapoarte despre propria moarte. Da, când va veni acasă, vor râde împreună de toate astea. Dacă se va întoarce acasă...

— Doamnă Fontaine, zise omul în cele urmă, la ce hotel locuia la Londra?

— La... Savoy. Am numărul de telefon pe undeva pe aici... Trebuie să îl caut...

— Nu-i nici o problemă, îl caut eu. Lăsaţi-mă să dau câteva telefoane. Poate ar fi bine să ne vedem dimineaţă. Vorbele sale erau măsurate, precaute, rostite cu monotonia lipsită de emoţie a birocratului care a învăţat că nu e bine să dezvăluie nimic: Puteţi să treceţi pe la mine pe la birou?

— Şi cum... Cum îl găsesc?

— Veniți cu maşina?

— Nu. Nu am maşină.

— Trimit eu una după dumneavoastră.

— E o greşeală, nu? Adică... se mai întâmplă să şi greşiți, nu-i aşa?

O frântură de speranță, atât îi cerea. Un fir de care să se agațe. Măcar atât ar fi putut să-i ofere. Aşa, să-i fi arătat un dram de bunăvoință.

Dar tot ce-i spuse el era:

— Ne vedem dimineață, doamnă Fontaine. În jurul orei unsprezece.

— Aşteptați, vă rog! Îmi cer scuze, nici nu mai gândesc limpede. Numele dumneavoastră... îmi mai puteți spune o dată cum vă numiți?

— Nicholas O'Hara.

— Unde se află biroul dumneavoastră?

— Nu vă faceți griji, zise el. Şoferul vă va conduce până acolo. Noapte bună!

— Domnule O'Hara?

Dar auzi tonul şi ştiu că el deja închisese. Formă imediat numărul hotelului *Savoy* din Londra. Putea lămuri toată tărăşenia cu un singur telefon. „Te rog", se rugă ea în timp ce se făcea legătura, „vreau să îți aud glasul."

— Hotel Savoy, îi răspunse o femeie din cealaltă parte a lumii.

Lui Sarah îi tremura mâna aşa de tare, încât abia putea ține receptorul.

— Bună seara! Camera domnului Geoffrey Fontaine, vă rog, spuse ea dintr-o răsuflare.

— Îmi pare rău, doamnă, zise vocea. Domnul Fontaine a părăsit hotelul acum două zile.

— Cum adică, a părăsit hotelul? strigă ea. Păi, şi unde s-a dus?

— Nu ne-a dat detalii. Cu toate acestea, dacă doriţi să îi lăsaţi un mesaj, putem să îl redirecţionăm către adresa lui permanentă...

Uită să mai salute. Rămase cu ochii pironiţi pe telefon ca pe ceva străin, ceva ce nu mai văzuse vreodată, încet, îşi mută privirea către perna lui Geoffrey. Patul dublu îi părea uriaş. Sarah se ghemuia întotdeauna într-un colţişor. Chiar şi atunci când Geoffrey era plecat şi tot patul era al ei, nu se mişca din partea ei.

Acum era posibil ca Geoffrey să nu se mai întoarcă vreodată.

Sarah era singură într-un pat mult prea mare, într-un apartament prea tăcut. Se înfioră simţind un val de durere cum urcă şi i se opreşte ca un nod în gât. Voia să plângă de disperare, dar lacrimile refuzau să izbucnească.

Căzu pe pat, cu faţa ascunsă în perne. Purtau mirosul lui Geoffrey. Păstrau parfumul pielii, al părului şi al râsului său. Prinse în braţe una din perne şi se ghemui chiar în mijlocul patului, acolo unde stătea el de obicei. Cearşafurile erau reci ca gheaţa.

Geoffrey ar putea să nu se mai întoarcă niciodată. Nu erau căsătoriţi decât de două luni.

Nick O'Hara goli şi cea de-a treia ceaşcă de cafea şi slăbi puţin nodul la cravată. După un concediu de două săptămâni în care nu purtase altceva în afara

costumului de baie, cravata îi înfăşură gâtul ca funia pe cel al unui spânzurat. Se întorsese în Washington de numai trei zile şi era deja încordat, tensionat. Concediile sunt făcute ca să îți încarci bateriile. Iată de ce se dusese tocmai în Bahamas. Petrecuse două săptămâni nefăcând nimic altceva decât să se prăjească întins la soare. Avusese nevoie de acest respiro, pe cont propriu, ca să îşi pună anumite întrebări dificile şi să ajungă la nişte concluzii.

Însă singura concluzie la care ajunsese era aceea că era nefericit.

După opt ani la Departamentul de Stat, Nick O'Hara se săturase de serviciul său. Simțea că se învârte în cerc, o corabie fără cârmaci. Cariera lui bătea pasul pe loc, dar vina nu era în întregime a sa. Încetul cu încetul, îşi pierduse răbdarea cu jocurile politicii de stat; nu mai avea chef dejoacă. Se ținuse tare, însă, pentru că totuşi credea în munca sa, în însemnătatea ei intrinsecă, de la marşurile păcii din tinerețe până la mesele rotunde ale păcii de la maturitate.

Dar idealurile, descoperise el pe parcurs, nu te duc nicăieri. La naiba, diplomația nu se face cu idealuri! Se bazează, ca orice altceva, pe protocol şi pe directivele de partid. Or, în vreme ce-şi perfectase protocolul, cu politica nu stătea prea bine. Şi nu pentru că nu era în stare. Ci pentru că nu voia asta.

În această privință, Nick era conştient că este un diplomat execrabil. Din nefericire, se pare că şi cei de la conducere erau de acord cu el. Astfel că fusese exilat în

postul consular cel mai de jos din D.C.[1], pentru a anunța veştile proaste văduvelor îndurerate. Era o palmă peste față, una nu prea subtilă. Sigur, ar fi putut sa refuze numirea. Ar fi putut să revină la postul său de profesor, în nişa sa confortabilă de la Universitatea Americană. Dar mai avea nevoie de timp să se gândească la asta. Da, avusese nevoie de acele două săptămâni în Bahamas.

Dar să se întoarcă la toate astea era exact lucrul de care nu avea nevoie acum.

Cu un oftat, deschise dosarul etichetat „Fontaine, Geoffrey H.“. Toată dimineața îl deranjase un mic amănunt. De la ora unu dimineața rămăsese țintuit în fața unui monitor, scormonind prin vastele fişiere ale guvernului. De asemenea, îşi petrecuse jumătate de oră la telefon cu bunul său prieten Wes Corrigan de la consulatul din Berlin. Cuprins de frustrare, apelă la câteva surse mai neobişnuite. Ceea ce începuse ca un simplu telefon de rutină către proaspăta văduvă, cu obişnuitele condoleanțe, devenea ceva tot mai complicat, un puzzle din care Nick nu avea toate piesele.

De fapt, cu excepția amănuntelor bine stabilite ale morții lui Geoffrey Fontaine, abia că avea piese din care să compună o imagine. Iar lui Nick nu îi plăceau jocurile incomplete de puzzle. Îl înnebuneau. Când venea vorba de săpat după mai multe informații, mai multe detalii, putea fi de-a dreptul insațiabil. Dar

---

[1] Districtul Columbia este constituit, de fapt, din oraşul Washington, D.C. (nota trad.)

acum, când ridica dosarul subțire „Fontaine”, se simțea de parcă ar fi ținut în mână o pungă cu aer: nimic substanțial, doar un nume.

Şi un deces.

Îi ardeau ochii; se lăsă pe speteaza scaunului şi căscă. Atunci când avea douăzeci de ani şi era în facultate, o noapte nedormită îi dădea energie. Acum, că ajunsese la treizeci şi opt, îl făcea uşor irascibil. Şi înfometat. La şase înghiți trei gogoşi dintr-un foc. Concentrația de zahăr din organism şi ceştile de cafea se dovediseră suficiente pentru a-l ține în picioare. Iar acum era deja prea curios ca să se mai oprească. Aşa pățea cu jocurile de puzzle. Şi nu era tocmai sigur că îi plăcea asta.

Ridică privirea când se deschise uşa. În birou păşi amicul lui, Tim Greenstein.

— Bingo! L-am găsit! anunță Tim, trântind un dosar pe masă şi aruncându-i lui Nick unul din rânjetele care-l făcuseră celebru.

În majoritatea timpului, un astfel de rânjet ar fi fost adresat ecranului calculatorului. Tim era un specialist, omul la care apelau toți atunci când datele nu erau unde ar fi trebuit să fie. Ochii îi erau deformați de ochelarii cu lentile groase, o consecință a cataractei infantile. Cu excepția frunții palide şi a nasului, mare parte din restul feței sale era ascunsă sub barba neagră, stufoasă.

— Ți-am zis că dau de el, zise Tim, înfigându-se în fotoliul de piele din fața biroului lui Nick. L-am pus pe amicul meu de la FBI să scormonească un pic. N-a găsit nimic, aşa ca mi-am băgat şi eu nasul pe-acolo. Serios, n-a fost deloc uşor să scot asta din documentele

clasificate. Au adus un idiot acolo care insistă să-şi facă treaba ca la carte.

Nick se încruntă:

— A trebuit să treci asta de cei de la securitate?

— Aha! E şi mai mult, dar nu am putut să accesez dosarul. Am aflat că CIA are un dosar despre omul tău.

Nick deschise dosarul şi rămase înmărmurit. Ceea ce vedea aici punea şi mai multe probleme, întrebări la care se părea că nu există răspunsuri.

— Ce naiba înseamnă asta? mormăi el.

— De-aia n-ai putut afla nimic despre Geoffrey H. Fontaine, zise Tim. Până acum un an, tipul nu exista.

Nick se adună puțin:

— Poți să-mi faci rost de mai multe informații?

— Hei, Nick, cred că intrăm pe teritoriul altcuiva aici. S-ar putea ca tipii de la Companie să se cam ambaleze.

— Ei, şi? Lasă să mă dea în judecată! Nick nu era câtuşi de puțin intimidat de CIA, la câți incompetenți din Companie văzuse: Oricum, zise el ridicând din umeri, eu doar îmi fac treaba. Am o văduvă îndurerată, mai tii minte?

— Dar chestia asta cu Fontaine merge mai adânc.

— Ei, şi tu la fel, Tim.

Tim râânji:

— Ce e, Nick? Te faci detectiv?

— Nu. Sunt doar curios.

Făcu o grimasă în direcția teancului de lucrări curente de pe masă. Numai prostii birocratice – corvoada existenței sale –, dar şi astea trebuiau făcute. Cazul Fontaine îl distrăgea de la muncă. Ar trebui să o primească pe văduva îndoliată, să o liniştească cu o

vorbă bună şi s-o dea afară pe uşă, iar apoi să uite de toată tărăşenia. Geoffrey Fontaine – sau oricum l-o fi chemat în realitate – era mort.

Dar Tim îi aţâţase curiozitatea. Îşi îndreptă privirea spre prietenul său:

— Ia zi-mi, ce-ai spune dacă ai „cânta" câte ceva despre soţia tipului, Sarah Fontaine? Poate asta să ne ducă undeva.

— De ce nu obţii chiar tu informaţiile?

— Păi, tu eşti cel care are acces la bazele de date.

— Mda, dar tu o ai pe doamnă însăşi. Tim făcu un semn spre uşă: Am auzit-o pe secretară luându-i numele. Sarah Fontaine e în anticamera ta chiar în acest moment.

Secretara era o femeie cu părul grizonant, între două vârste, cu ochii de un albastru de porţelan şi o gură ce părea permanent încremenită în două linii paralele. Ridică privirea din maşina de scris doar cât să ia numele lui Sarah şi să o poftească pe canapeaua din apropiere.

Aşezate ordonat pe măsuţa de cafea din dreptul canapelei se găseau obişnuita selecţie de reviste, tipică sălilor de aşteptare, precum şi câteva numere din *Foreign Affairs* şi *World Press Review,* pe care încă mai erau lipite etichetele destinatarului: dr. Nicholas O'Hara.

Cum secretara îşi văzu în continuare de maşina ei de scris, Sarah se afundă în pernele canapelei şi rămase cu ochii la mâinile sale, acum împreunate în poală. Încă nu scăpase de gripă, avea friguri şi era într-o stare

deplorabilă. Dar pe parcursul ultimelor zece ore îşi clădise din imobilitate o barieră, o carapace protectoare care făcea ca sunetele şi imaginile să-i pară îndepărtate. Până şi durerea fizică era ciudat de atenuată. Când îşi lovise degetul de la picior la duş în acea dimineaţă, simţise zvâcnetul de durere, dar, într-un mod straniu, nici nu-i păsase.

Cu o seară înainte, după telefonul primit, durerea o covârşise. Acum era doar amorţită. Privind în jos, observă pentru prima oară că nu-i prea reuşise vestimentaţia. Nici una din hainele pe care le purta nu se prea potrivea cu celelalte. În ciuda acestui fapt, la nivel subconştient, alesese sa poarte lucruri care o alinau: fusta de lână gri preferată, un pulover vechi, pantofi comozi, din piele maro. Viaţa devenise deodată înspăimântătoare pentru Sarah; simţea nevoia să fie alinată de lucrurile familiare ei.

Interfonul secretarei târâi deodată şi o voce zise:

— Angie? Poţi să o rogi pe doamna Fontaine să intre?

— Da, domnule O'Hara. Angie făcu un semn spre Sarah: Puteţi intra acum, o îndemnă ea.

Sarah îşi puse ochelarii, se ridică în picioare şi păşi în biroul pe a cărui uşa era scris N. O'Hara. În prag, se opri pe covorul moale şi îl privi calm pe bărbatul aflat de cealaltă parte a biroului.

El stătea în picioare în dreptul ferestrei. Soarele strălucea printre copacii parcă schiţaţi în cărbune, orbind-o. La început nu întrezări decât silueta bărbatului. Era un tip înalt şi zvelt, uşor adus de umeri. Părea obosit. Mişcându-se de la fereastră, bărbatul înconjură biroul ca să o întâmpine. Cămaşa

albastră era şifonată; la gât îi atârna o cravată absolut banală, desfăcută uşor ca şi cum ar fi tot tras de nod să-l lărgească.

— Doamnă Fontaine, începu el, sunt Nick O'Hara.

Recunoscu instantaneu vocea de la telefon, aceeaşi voce care îi făcuse întreg universul ţăndări cu doar zece ore în urmă.

Bărbatul îi întinse mâna, un gest care lui Sarah i se păru mai mult un automatism, o simplă formalitate pe care fără îndoială omul o îndeplinea în faţa tuturor văduvelor pe care le întâlnea. Dar strângerea de mână era fermă. Trecând prin dreptul ferestrei, lumina îi dezvălui chipul în întregime. Sarah zări trăsăturile prelungi, subţiri, maxilarul angular, gura sobră. Socoti că are mai bine de treizeci şi cinci de ani, poate puţin mai mult chiar. Părul şaten închis era înspicat cu fire albe pe la tâmple. Ochii de culoarea granitului erau umbriţi de cearcăne adânci.

Bărbatul îi făcu semn să se aşeze. În timp ce lua loc, ea observă pentru întâia oară că în încăpere se mai află şi o a treia persoană, un bărbat cu ochelari şi o barbă stufoasă, aşezat într-un fotoliu în colţ. Îl văzuse mai devreme, când trecuse prin zona de la recepţie.

Nick se rezemă de marginea biroului şi se uită la ea.

— Doamnă Fontaine, îmi pare rău pentru soţul dumneavoastră, zise el blând. Este un şoc teribil, ştiu asta. Cei mai multi nu vor să ne creadă atunci când primesc apelul telefonic. Am simţit că este necesar să ne şi vedem. Am câteva întrebări pentru dumneavoastră. Sunt convins că şi dumneavoastră aveţi. Făcu un semn spre bărbatul bărbos: Nu vă

deranjează dacă participă la întâlnire şi domnul Greenstein, nu?

Ea ridică din umeri, întrebându-se într-o doară ce caută acolo domnul Greenstein.

— Lucrăm amândoi pentru Departamentul de Stat, continuă Nick. Eu mă ocup de probleme consulare în serviciile diplomatice străine. Domnul Greenstein lucrează pentru divizia de suport tehnic.

— Înțeleg! tremurând, îşi strânse puloverul şi mai bine pe corp.

O luau din nou frisoanele, iar gâtul o durea. De ce oare sunt aşa reci birourile guvernamentale? se întrebă ea.

— Vă simțiți bine, doamnă Fontaine? întrebă Nick.

Îl privi amărâtă:

— E răcoare în biroul dumneavoastră.

— Să vă aduc o ceaşcă de cafea?

— Nu, mulțumesc. Vă rog, vreau doar să aflu ce este cu soțul meu. Încă nu îmi vine să cred, domnule O'Hara. Mă tot gândesc... ceva nu este tocmai în regulă. E o greşeală.

El clătină din cap înțelegător:

— Este o reacție normală să crezi că totul este o greşeală.

— Este?

— Negarea. Toată lumea trece prin această stare. Asta simțiți în acest moment.

— Dar nu chemați toate văduvele în biroul dumneavoastră, nu? Înseamnă că este ceva aparte cu Geoffrey.

— Da, admise el. Este ceva.

Se răsuci şi ridică un dosar de pe birou. După ce îl răsfoi un timp, scoase o pagină de notiţe. Scrisul de mână era de fapt o mâzgăliturăindescifrabilă; era scrisul lui, desigur, îi trecu ei prin gând. Nimeni altcineva în afara autorului însuşi nu ar putea descifra notele.

— Doamnă Fontaine, după ce v-am sunat, am luat legătura cu consulatul nostru din Berlin. M-a frământat ceea ce mi-aţi spus azi-noapte. Destul cât să mă facă să verific din nou toate datele.

Pauza calculată o făcu să ridice privirea spre el, plină de speranţă. Descoperi însă doi ochi siguri, obosiţi şi tulburaţi, care o urmăreau.

— Am discutat cu Wes Corrigan, consulul nostru la Berlin, şi iată ce mi-a spus el.

Se uită în pagina de note:

Ieri, în jurul orei opt seara, ora Berlinului, un bărbat pe nume Geoffrey Fontaine s-a cazat la hotelul Regina. A plătit cu cecuri de călătorie. Semnătura se potriveşte. Pentru identificare, a folosit paşaportul. După circa patru ore, la miezul nopţii, pompierii au dat curs unui apel primit din hotel. Camera soţului dumneavoastră era cuprinsă de flăcări. Până au reuşit să controleze incendiul, încăperea a fost distrusă în întregime. Explicaţia oficială este că omul a adormit în timp ce fuma în pat. Mi-e teamă că soţul dumneavoastră a fost ars până la a nu mai putea fi recunoscut.

— Atunci cum pot fi siguri că este el? izbucni Sarah. Până în clipa aceea ascultase cu o disperare crescândă, dar Nick O'Hara tocmai introdusese mult prea multe

alte posibilități: Se prea poate să-i fi fost furat paşaportul, observă ea.

— Doamnă Fontaine, lăsați-mă să termin.

— Dar tocmai mi-ați spus că nici măcar nu au putut să identifice cadavrul!

— Haideți să încercăm să gândim logic.

— Dar eu gândesc logic!

— Nu, gândiți cu inima. Ştiți, este normal ca văduvele să se agațe de orice fir, dar...

— Încă nu sunt convinsă că sunt văduvă.

Bărbatul ridică palmele într-un gest de frustrare:

— Bine, bine, atunci haideți să ne uităm la dovezi. Dovezile palpabile. Mai întâi, au găsit geanta sa diplomat în camera de hotel. Din aluminiu, rezistentă la foc.

— Geoffrey nu a avut niciodată o asemenea geantă.

— Conținutul genții a putut fi recuperat. Înăuntru era şi paşaportul soțului dumneavoastră.

— Dar...

— Şi mai este şi raportul medicului legist. Un patolog din Berlin a examinat sumar cadavrul... ce a mai rămas din el. Deşi nu a avut nici o fişă dentară pentru comparație, înălțimea se potriveşte cu înălțimea soțului dumneavoastră.

— Asta nu înseamnă nimic.

— În final...

— Domnule O'Hara...

— În final, zise el cu forță nedisimulată, avem o ultimă probă, un obiect găsit asupra cadavrului. Regret, doamnă Fontaine, dar cred că acest lucru vă va convinge care este adevărul.

Brusc, Sarah avu impulsul să îşi acopere urechile cu palmele, să îi strige să se oprească. Până acum reuşise să ţină piept dovezilor. Dar nu mai putea să asculte în continuare. Nu putea să suporte să-şi vadă toate speranţele zdrobite.

— Este vorba de o verighetă. Inscripţia este încă lizibilă. Sarah. 2-14[2]. Ridică privirea din foaia cu note:

— Aceasta este aniversarea nunţii dumneavoastră, nu?

Se începţoşă totul, căci ochii i se umplură de lacrimi. Lăsă capul în jos, în tăcere. Ochelarii îi alunecară de pe nas şi îi căzură în poală. Căuta orbeşte prin geantă după un şerveţel, dar Nick O'Hara reuşi să scoată de undeva din neant o cutie întreagă de şerveţele *Kleenex.*

— Luaţi câte vă trebuie, o îndemnă el, blând.

O urmări cum îşi şterge lacrimile şi încearcă, întrucâtva, să îşi sufle nasul cu graţie. Sub privirea lui cercetătoare ea se simţea neîndemânatică, ridicolă. Până şi degetele refuzau să coopereze. Ochelarii îi alunecară din poală pe podea. Poşeta nu avea chef să se închidă ca lumea. În disperarea ei de a pleca de acolo cât mai repede, îşi adună lucrurile în grabă şi se ridică de pe scaun.

— Doamnă Fontaine, vă rog, luaţi loc. Nu am terminat, zise el.

Ca un copil ascultător, Sarah reveni pe fotoliul ei şi rămase cu ochii pironiţi în podea.

— Dacă este vorba de pregătirile pentru înhumare...

---

[2] În SUA, data calendaristică este exprimată în formatul ll-zz-aaaa, astfel că 2-14 înseamnă 14 februarie. (nota trad.)

— Nu, de asta vă puteți ocupa mai târziu, după ce vom aduce trupul neînsuflețit cu avionul. Altceva vreau să vă întreb, referitor la călătoria soțului dumneavoastră. De ce a mers în Europa?

— Cu afaceri.

— Ce fel de afaceri?

— Era unul... unul din reprezentanții celebrei Bank of London.

— Aşadar, călătorea mult?

— Da. Aproape în fiecare lună era la Londra.

— Numai la Londra?

— Da.

— Doamnă Fontaine, spuneți-mi de ce a mers în Germania.

— Nu ştiu.

— Dar trebuie să aveți măcar o idee.

— Nu ştiu.

— Avea obiceiul să nu vă spună unde anume călătoreşte?

— Nu.

— Atunci de ce era în Germania? Trebuie să existe un motiv. Alte afaceri, poate? Alte...

Femeia ridică privirea şi îi aruncă o căutătură tăioasă:

— Alte femei? Asta voiați să întrebați, nu-i aşa?

El nu îi răspunse.

— Nu-i aşa?

— Este o bănuială rezonabilă.

— Nu când e vorba de Geoffrey!

— Indiferent de cine e vorba. O privi direct în ochi, dar ea refuză să cedeze: Ați fost căsătoriți în total două luni, zise el. Cât de bine vă cunoşteați soțul?

— Să-l cunosc? L-am iubit, domnule O'Hara.

— Nu vorbesc despre iubire, orice ar însemna asta. Vă întreb cât de bine l-aţi cunoscut. Cine era, ce făcea. Când v-aţi văzut prima oară?

— Acum... Bănuiesc că în urmă cu şase luni. L-am întâlnit la o cafenea, lângă locul meu de muncă.

— Unde lucraţi?

— La NIH[3]. Sunt cercetător microbiolog.

O'Hara miji ochii:

— Ce fel de cercetare?

— Genomi bacterieni... Analizăm ADN-ul... De ce îmi puneţi aceste întrebări?

— Cercetările dumneavoastră sunt secrete?

— Tot nu înţeleg de ce...

— Doamnă Fontaine, sunt secrete?

Rămase cu privirea aţintită spre el, redusă brusc la tăcere de tonul tăios al vocii sale. Încet, răspunse:

— Da. Parte din cercetare este secretă.

El dădu din cap şi scoase altă foaie din dosar. Cu calm, merse mai departe:

— L-am rugat pe domnul Corrigan din Berlin să verifice paşaportul soţului dumneavoastră. Primeşti o ştampilă cu viză de intrare pe una din paginile paşaportului de fiecare dată când zbori pentru prima dată într-o ţară. Paşaportul soţului dumneavoastră are mai multe asemenea ştampile. Londra, Schiphol, lângă

---

[3] NIH, *National Institutes of Health,* Institutul Naţional de Sănătate al SUA. (nota trad.)

Amsterdam[4], şi, ultima, Berlin. Toate purtând date de săptămâna trecută. Puteți să-mi oferiți vreo explicație privind motivul pentru care ar vizita aceste oraşe?

Ea clătină din cap, uluită.

— Când v-a sunat ultima dată?

— Acum o săptămână. Din Londra.

— Sunteți sigură că era la Londra?

— Nu. Era o legătură directă. Nu a fost implicat nici un operator de telefonie.

— Soțul dumneavoastră avea asigurare de viață?

— Nu. Adică nu ştiu. N-a menționat asta niciodată.

— Ar fi beneficiat cineva după moartea sa? Din punct de vedere financiar, vreau să spun.

— Nu cred.

Bărbatul primi vestea cu o încruntare. Aşezându-se la loc pe marginea biroului, îşi încrucişă brațele pe piept şi privi în altă direcție pentru un timp. Aproape că putea să-şi imagineze cum mintea analizează faptele, mutând ici şi colo piesele jocului. Era la fel de nedumerită ca şi el. Nu avea nici o logică; nu părea verosimil. Geoffrey fusese soțul ei, iar acum începea să se întrebe dacă nu cumva Nick O'Hara avea dreptate. Că nu îl cunoscuse niciodată cu adevărat. Că ea şi Geoffrey împărțiseră o casă şi un pat, dar niciodată sufletele lor.

Nu, era o greşeală, o întinare a amintirii sale. Ea se încredea în Geoffrey. De ce i-ar da dreptate acestui străin? De ce îi spunea omul acesta asemenea lucruri?

---

[4] *Amsterdam-Schiphol* este cel mai mare aeroport din Țările de Jos şi unul dintre cele mai mari din Europa. (nota trad.)

Oare exista un scop ascuns? Brusc, îl urî pe Nick O'Hara. Îl ura intens. Era clar că punea toate întrebările astea cu un motiv nedisimulat.

— Dacă ați încheiat..., zise ea dând să se ridice din scaun.

Bărbatul întoarse capul spre ea cu o tresărire, de parcă ar fi uitat că mai este încă acolo.

— Nu, nu am terminat.

— Nu mă simt bine. Aş vrea să merg acasă.

— Aveți o fotografie a soțului dumneavoastră? întrebă el din senin.

Luată pe nepregătite de această cerere neaşteptată, Sarah deschise poşeta şi scoase din portofel o fotografie. Era o fotografie bună a lui Geoffrey, făcută pe o plajă din Florida în timpul lunii lor de miere, care durase de fapt doar trei zile. Ochii lui sclipitor de albaştri priveau direct către aparatul de fotografiat. Avea părul auriu, iar razele soarelui cădeau în diagonală pe chipul său, aruncând umbre peste trăsăturile neobişnuit de frumoase. Zâmbea. De la început se simțise atrasă de chipul acela; nu doar de frumusețea lui, ci de forța şi inteligența pe care le desluşea în ochii lui.

Nick O'Hara luă fotografia şi o studie fără nici un comentariu. Privindu-l, îşi zise: „E atât de deosebit de Geoffrey. Nu are părul auriu, ci închis la culoare, nu e zâmbitor, ci un tip foarte, foarte sobru". Nick O'Hara părea să poarte un nor de furtună deasupra capului, un nor de nemulțumire. Ea se întrebă la ce se gândeşte când priveşte fotografia. Nu dezvăluia pic de emoție şi, cu excepția ridurilor provocate de oboseală, Sarah nu

putea să-i citească reacțiile de pe chip. Avea ochii de un cenuşiu stins, impenetrabil. Îi înmână fotografia şi domnului Greenstein pentru o clipă, apoi i-o înapoie ei.

Femeia închise poşeta şi se uită spre el.

— De ce îmi puneți aceste întrebări?

— Sunt nevoit. Îmi pare rău, dar chiar sunt necesare.

— Cui? întrebă ea scurt. Dumneavoastră?

— Şi dumneavoastră, de asemenea. Şi poate chiar şi lui Geoffrey.

— Nu are sens ce-mi spuneți.

— Va avea sens când veți auzi raportul poliției berlineze.

— Mai este ceva?

— Da. Este vorba de circumstanțele în care a decedat soțul dumneavoastră.

— Dar mi-ați zis că a fost un accident.

— Am zis că pare a fi un accident.

În timp ce vorbea, o urmări cu atenție, de parcă i-ar fi fost frică să nu-i scape nici o schimbare a expresiei feței ei, nici o clipire a ochilor:

— Când am discutat cu domnul Corrigan, acum câteva ore, am aflat şi o informație nouă. Pe parcursul unei investigații de rutină a incendiului, au fost examinate şi rămăşițele din camera de hotel. Când au cernut cenuşa saltelei, au descoperit un glonț.

Îl privi neîncrezătoare.

— Un glonț? rosti ea. Vreți să spuneți...

Făcu un semn afirmativ din cap:

— Politia crede că este vorba de crimă.

Doi

Sarah vru să spună ceva, dar vocea refuza să o asculte. Rămase încremenită pe scaun, ca o statuie, neputând să se mişte, neputând să facă nimic altceva decât să îl privească.

— M-am gândit că trebuie să ştiţi asta, zise Nick. Oricum aş fi fost nevoit sa vă spun, întrucât acum avem nevoie de ajutorul dumneavoastră. Poliţia din Berlin vrea informaţii despre activităţile soţului, despre duşmanii săi..., posibile motive pentru care a fost omorât.

Ea clătină din cap, ameţită.

— Nici nu mă pot gândi... Adică, nici nu ştiu... Doamne! şopti într-un final.

Atingerea lui uşoară pe umăr o făcu pe Sarah să tresară. Ridică privirea şi desluşi îngrijorarea din ochii lui. „Îi e teamă că leşin, îşi zise ea. Îi e teamă că o să mi se facă rău, că am să-i stric frumosul covor de pe jos şi o să fac o scenă jenantă." Cu o iritare subită, se scutură de mâna binevoitoare. Nu avea nevoie de compătimire exersată din partea nimănui. Avea nevoie să fie singură, departe de birocraţi şi de dosarele lor impersonale. Se ridică în picioare, nesigură. Nu, nu avea să leşine, nu în faţa acestui bărbat.

Nick o prinse de braţ şi o ajută să se lase la loc în fotoliu.

— Doamnă Fontaine, vă rog. Doar un minut, de atât am nevoie.

— Lăsaţi-mă să plec.

— Doamnă Fontaine...

— *Lăsaţi-mă să plec.*

Tonul ascuțit al vocii sale păru să îl şocheze. Îi dădu drumul, însă nu se retrase cu totul. Cum stătea în fotoliu, Sarah era extrem de conştientă de diversele aspecte ale prezenței lui: mireasma slabă a loțiunii aftershave şi a transpirației, sclipirea ştearsă a cataramei de la curea, mânecile şifonate ale cămăşii lui.

— Îmi cer scuze, zise el. Nu am vrut să vă pun în dificultate. Eram doar îngrijorat că... Ei bine...

— Da? şi ridică privirea pentru a întâlni ochii lui de granit.

Ceea ce zări în ochii lui – o anumită linişte, o anumită forță – o făcu brusc şi în ciuda instinctelor sale să vrea să îi acorde încrederea ei:

— Nu sunt pe cale să leşin, dacă asta vreți să spuneți, continuă ea. Vă rog, acum aş vrea să merg acasă.

— Da, desigur. Dar mai am câteva întrebări.

— Eu nu am răspunsurile. Nu înțelegeți?

El rămase tăcut o clipă.

— Atunci vă voi contacta mai târziu, zise într-un sfârşit. Va trebui să discutăm despre pregătirile pentru înhumare.

— Ah! Da, înhumarea! se ridică, clipind des ca să nu lase lacrimile să-i curgă pe obraji.

— Voi chema maşina să vă ducă acasă, doamnă Fontaine. Se apropie de ea încet, de parcă i-ar fi fost frică să nu o sperie: îmi pare rău pentru pierderea dumneavoastră. Sincer, îmi pare rău. Nu ezitați să mă sunați dacă aveți vreo nelămurire.

Ea ştia că nici unul din acele cuvinte nu fusese rostit din suflet, că nici unul dintre ele nu era cu adevărat încărcat de compasiune. Nicholas O'Hara era un

diplomat, care nu făcea decât să recite ceea ce fusese învățat să spună. Oricare ar fi fost catastrofa, Departamentul de Stat al SUA avea pregătite cuvintele potrivite. Probabil spusese acelaşi lucru altor sute de văduve.

Acum el aştepta reacția ei, aşa că făcu ceea ce făcea de obicei orice văduvă. Se adună puțin. Întinse mâna, o strânse pe a lui şi îi mulțumi. Apoi se răsuci pe călcâie şi păşi afară pe uşă.

— Crezi că ştie?

Nick rămase cu ochii pironiți la uşa care tocmai se închisese în urma lui Sarah Fontaine. Se întoarse şi privi spre Tim Greenstein:

— Ce anume să ştie?

— Că soțul ei era o „fantomă".

— La naiba, nici noi nu ştim asta!

— Nick, omule, toată chestia asta duhneşte a spionaj. Geoffrey Fontaine nu exista acum un an de zile. Apoi numele lui apare pe un certificat de căsătorie, primeşte un nou număr de identificare fiscală, un paşaport şi tot tacâmul. Cei de la FBI nu par să ştie nimic. Dar serviciile secrete... Ăştia au dosarul top secret al tipului! Sunt eu prost sau ce?

— Poate eu şunt cel prost, mormăi Nick.

Merse în spatele mesei de birou şi se lăsă pe fotoliu, apoi se strâmbă spre dosarul Fontaine. Tim avea dreptate, bineînțeles. Cazul mirosea de la o poştă a ceva necurat. Spionaj? Infracțiune internațională? Un fost martor federal care se ascundea de mafie?

Cine naiba era Geoffrey Fontaine?

Nick se lăsă de tot în scaun şi îşi rezemă capul de spetează. Fir-ar să fie, cât era de obosit! Dar nu reuşea să şi-l scoată din minte pe Geoffrey Fontaine. Sau pe Sarah Fontaine, ca să fim cinstiți.

Când intrase în biroul său, îl surprinsese de-a dreptul; se aştepta la o persoană ceva mai sofisticată. Soțul ei era un personaj de rang înalt, până la urmă, un tip care călătorea prin Londra, Berlin şi Amsterdam. Un bărbat ca el era de aşteptat să aibă o soție distinsă şi elegantă. În schimb, în biroul lui păşise ființa aceea slăbuță, stângace, care era aproape drăguță, dar nu tocmai. Fața ei era prea fragmentată de unghiuri: pometi înalți, ascuțiți, un nas îngust, o frunte pătrățoasă, îndulcită numai de linia părului, în formă de acoladă întoarsă. Părul ei lung era de culoarea aramei; chiar şi prins la spate în coadă, arăta superb. Ochelarii cu ramă de baga îl amuzaseră întrucâtva, încadrau doi ochi depărtați, de culoarea chihlimbarului – cea mai frumoasă trăsătură a ei. Fără urme de fard, cu tenul palid, delicat, îi păruse a fi mult mai tânără decât cei treizeci şi ceva de ani pe care probabil îi avea.

Nu, nu era tocmai drăguță. Dar pe tot parcursul interviului, Nick se surprinsese cercetându-i fața, punându-şi întrebări cu privire la căsnicia ei. Şi la ea.

Tim se ridică:

— Hei, toată nebunia asta îmi face foame. Hai să dăm o raită pe la cantină.

— Nu la cantină. Hai să ieşim undeva. Stau de azi-dimineață în clădirea asta şi simt că mă apucă nervii. Nick trase haina pe el şi ieşiră împreună, trecând pe lângă biroul lui Angie, în drum spre scări.

Afară, o briză vioaie de primăvară îi plesni peste obraji în timp ce mergeau unul lângă altul pe trotuar. Cireşii abia începeau să înmugurească. Peste încă o săptămână, oraşul avea să fie nins de flori roz şi alb. Era cea dintâi primăvară a lui Nick în Washington din ultimii opt ani. Uitase ce frumos putea fi aici, îşi spuse el în timp ce se plimba printre copaci. Îşi înfundă şi mai bine mâinile în buzunare şi se aplecă uşor, căci vântul pătrundea chiar şi prin jacheta de lână.

Se întrebă vag dacă Sarah Fontaine a ajuns la apartamentul său, dacă acum stătea întinsă pe pat, plângând în hohote. Ştia că fusese dur. Îl deranjase să o hăituiască aşa, dar cineva trebuia să spargă bariera de negare pe care femeia o crease în jurul ei. Trebuia să înțeleagă realitatea. Era singurul mod de a-şi reveni din durere.

— Nick, unde mergem? se interesă Tim.

— Ce zici de localul Mary Jo's?

— Unde se servesc salate? De ce, ai trecut la dietă sau ce?

— Nu, dar acolo e linişte. Nu prea am chef de conversații zgomotoase acum.

După alte două străzi, cei doi intrară în restaurant şi se aşezară la o masă. Cincisprezece minute mai târziu, chelnerița le aduse salatele, de-a dreptul scufundate în maioneză făcută în casă şi tarhon. Tim cercetă foaia de salată şi bucățica de voinicică pe care le prinsese cu furculița şi oftă.

— Asta e hrană pentru iepuri. Mie dă-mi oricând un burger plin de grăsime. Vârî în gură furculița cu salată

şi îl privi peste masă pe Nick: Deci, ce te frământă? Noua slujbă te-a şi demoralizat?

— Ei, e o palmă peste faţă, asta e, de fapt, zise Nick. Goli ceaşca de cafea şi îi făcu semn chelneriţei să îi mai aducă una: Am ajuns de la numărul doi la Londra la plimbatul hârtiilor prin D.C.

— Păi, şi atunci de ce nu ţi-ai dat demisia?

— Poate că o s-o fac. De când cu eşecul de la Londra, cariera mea s-a dus pe copcă. Iar acum trebuie să-l înghit şi pe ticălosul acesta de Ambrose.

— E încă plecat din oraş?

— Mai are o săptămână. Până atunci pot să-mi fac treaba aşa cum vreau eu. Fără toate inepţiile astea birocratice. La naiba, dacă îmi mai rescrie rapoartele ca să le aducă „în conformitate cu politicile administrative", cred că o să mi se facă rău.

Nick lăsă furculiţa jos şi făcu o grimasă spre salată. Simpla menţiune a şefului său îi tăiase pofta de mâncare. Chiar din prima zi, Nick şi Ambrose se călcaseră pe bătături unul pe altul. Charles Ambrose se desfăta în caruselul birocratic, pe când Nick insista întotdeauna să ajungă la subiect, oricât de neplăcut ar fi fost asta. Ciocnirea dintre ei fusese inevitabilă.

— Nick, problema ta este că, deşi eşti un tip cerebral, nu vorbeşti în „limbi străine", ca toţi ceilalţi. I-ai aiurit pe toţi. Nu le plac oamenii pe care nu ştiu de unde să-i ia. În plus, mai eşti şi liberal până la moarte.

— Şi? Şi tu eşti.

— Dar eu sunt şi un tocilar cu acte în regulă! Nouă ne sunt permise diverse chestii. Că dacă nu, le închid calculatoarele.

Nick râse, bucuros deodată de tovărăşia bunului său prieten, Tim. Cei patru ani cât fuseseră colegi de cameră la facultate clădiseră o legătură puternică între ei. După opt ani în străinătate, Nick îl găsise acum pe Tim Greenstein la fel de bărbos şi de plăcut ca întotdeauna.

Luă furculița în mână şi termină de mâncat salata.

— Aşadar, ce ai de gând să faci cu cazul Fontaine? îl întrebă Tim când ajunseră la desert.

— O să-mi fac treaba şi voi cerceta cazul.

— Ai de gând să-i zici lui Ambrose? Ştii c-o să vrea să-i vorbeşti despre asta. La fel şi tipii din Companie, dacă nu cumva ştiu deja.

— Lasă-i să afle pe cont propriu. Asta e cazul meu.

— Nick, mie-mi sună a spionaj. Nu e tocmai o problemă consulară.

Dar lui Nick nu-i surâdea ideea de a o pasa pe Sarah Fontaine cine ştie cărui ofițer de la CIA. Părea prea fragilă, prea vulnerabilă.

— E cazul meu, repetă.

Tim râânji.

— Ah, văduva Fontaine! Nu cumva e genul tău de femeie? Deşi nu prea văd ce te atrage. Ceea nu-nțeleg eu este cum s-a întâmplat să pună mâna pe bărbatul ăsta. Un Adonis blond, nu? Nu pare genul de tip care să se dea la o femeie cu ochelari de baga. Îl suspectez că s-a însurat cu ea din cu totul alte motive decât cele obişnuite.

— Obişnuite? Din dragoste, vrei să spui?

— Nu. La sex mă refer.

— Unde naiba vrei să ajungi?

— Hm! Eşti cam ţepos. Ţi-a plăcut, nu-i aşa?

— Nu comentez.

— Îmi pare că viaţa ta amoroasă e cam pustie de la divorţ încoace.

Nick trânti ceaşca de cafea pe masă:

— Ce-i cu întrebările astea?

— Încerc să văd unde-ţi stă mintea, Nick. N-ai auzit? Cică e cea mai nouă găselniţă: bărbaţii care-şi deschid sufletul unul în faţa celuilalt.

Nick oftă:

— Nu-mi spune! Iar ai fost la una din şedinţele de pregătire pentru dobândirea sensibilităţii.

— Mda! E un loc minunat pentru a întâlni femei. Ar trebui să încerci şi tu.

— Nu, mersi. Ultimul lucru care-mi lipseşte este să mă alătur unui grup de oameni care îşi plâng de milă, cu o grămadă de femei nevrotice în jur.

Tim se uită la prietenul său cu compătimire.

— Nick, ascultă-mă! Trebuie să faci ceva. Nu poţi să stai în fund pe scaun şi să rămâi celibatar tot restul vieţii.

— De ce nu?

Tim râse:

— Pentru că amândoi ştim că n-ai înclinaţii spre preoţie, ce naiba!

Tim avea dreptate. În cei patru ani de la despărţirea lui de Lauren, Nick evitase orice relaţie apropiată cu vreo femeie, fie ea sexuală sau de alt fel, iar asta începea să se vadă. Devenise iritabil. Se avântase în salvarea a ce-i mai rămăsese din carieră, dar munca, descoperise el, nu era un bun substitut pentru ceea ce

îşi dorea cu adevărat: un trup cald şi catifelat pe care să-l țină în brațe; chicote de râs în noapte; gânduri împărtăşite în intimitatea patului. Ca să nu mai fie rănit vreodată, învățase să trăiască şi fără lucrurile acestea. Era singura modalitate de a nu-şi pierde mințile cu totul. Dar instinctele masculine nu pier aşa uşor. Nu, Nick nu avea înclinații spre preoție.

— Ai mai aflat veşti de la Lauren în ultima vreme? întrebă Tim.

Nick ridică privirea, strâmbându-se:

— Mda! Luna trecută. Mi-a zis că îi e dor de mine. Cred că, de fapt, ceea ce îi lipseşte este viața la ambasadă.

— Deci te-a sunat! E promițător. Mie-mi miroase a reconciliere.

— Aşa crezi? Aş zice, mai degrabă, că ultima ei aventură n-a mers aşa bine.

— Oricum ai lua-o, îmi pare că regretă divorțul. Ai profitat de ocazie să păstrezi legătura?

Nick împinse din fața lui ce mai rămăsese din prăjitura cu spumă de ciocolată:

— Nu.

— De ce nu?

— N-am avut chef.

Tim se lăsă pe spate şi râse.

— N-a avut chef! Oftă într-o doară, fără nici o intenție: Patru ani l-am ascultat cum se plânge că este groaznic să fii divorțat, iar acum îmi vine cu asta.

— Uite ce e, de fiecare dată când îi merge prost, se decide să îl sune pe bunul Nick, prietenul ei cel loial. Nu mal pot să înghit aşa ceva! I-am spus că nu mai

sunt disponibil. Nici pentru ea, nici pentru nimeni altcineva.

Tim clătină din cap:

— Te-ai lăsat de femei. Ăsta e un semn foarte rău.

— Nimeni n-a murit din pricina asta.

Nick mormăi şi azvârli câteva bancnote pe masă, apoi se ridică. Nu voia să se gândească la femei în clipa asta. Avea mult prea multe pe cap şi, cu siguranţă, nu avea nevoie de o nouă relaţie amoroasă ratată.

Dar afară, în drum spre birou, printre cireşii înmuguriţi, mintea îi hoinări din nou la Sarah Fontaine. Nu la Sarah, văduva îndureratã, ci la Sarah, femeia. Numele i se potrivea. Sarah cea cu ochii de chihlimbar.

Nick se scutură iute de gândurile acestea. Dintre toate femeile din Washington, ea era ultima la care ar fi trebuit să se gândească. În meseria lui, obiectivitatea era esenţială pentru îndeplinirea sarcinii cu succes. Fie că era vorba de eliberarea vizelor sau de pledarea cazului unui american închis în faţa magistraturii, implicarea emoţională era aproape întotdeauna o greşeală. Nu, Sarah Fontaine nu era pentru el nimic mai mult decât un simplu nume dintr-un dosar.

Şi aşa avea să rămână.

Amsterdam

Bătrânul îndrăgea trandafirii. Îi plăcea mirosul tămâios al petalelor, pe care le rupea adesea şi le freca între degete. Atât de răcoroase, de parfumate, nu ca lalelele insipide pe care le plantase grădinarul său pe malul iazului cu raţe. Lalele au numai culoare, dar nici un pic de personalitate. Se ridicau pe tulpină, înfloreau

şi dispăreau. Dar trandafirii! Rezistau şi iarna, golaşi şi ghimpoşi, ca nişte băbuțe supărate, ghemuite, zgribulite de ger.

Se opri între tufişul de trandafiri şi inspiră adânc, bucurându-se de mireasma de pământ reavăn. În câteva săptămâni aveau să apară florile. Ce i-ar mai fi plăcut grădina asta nevestei lui! Şi-o imagina zăbovind chiar în acest loc, zâmbind trandafirilor. Ar fi purtat vechea ei pălărie de paie şi un capot cu patru buzunare şi ar fi avut cu ea găleata de plastic. „Uniforma mea, ar fi zis ea. Sunt doar un soldat bătrân, ieşit la lupta cu melcii şi bărzăunii." Îşi amintea cum cleştii de tăiat trandafiri se loveau de găleată când ea cobora treptele bătrânei lor case care rămăsese în urma lui. „Nienke, dulcea mea Nienke! reflectă el. Ce dor îmi e de tine!"

— E o zi friguroasă, zise o voce în olandeză.

Bătrânul se răsuci şi privi la tânărul cu păr spălăcit care se apropia de el printre tufele de trandafiri.

— Kronen, îl întâmpină el. Ai venit până la urmă.

— Îmi pare rău, *meneer*, domnule. Cu o zi întârziere, dar nu am avut de-ales.

Kronen îşi scoase ochelarii de soare şi miji ochii spre cer. Ca de obicei, evita să îl privească pe bătrân direct. De la accident, toată lumea evita să îl privească în față, iar asta îl enerva mereu. Trecuseră cinci ani de când nu mai fusese privit în ochi, cinci ani de când nu mai întâlnise privirea cuiva fără a detecta invariabila tresărire. Până şi Kronen, pe care ajunsese să-l considere ca pe un fiu, insista să se uite în altă parte. Dar, ce-i drept, tinerii din generația lui Kronen făceau prea mare caz de aparențe.

— Să înțeleg că totul a mers bine la Basra, zise bătrânul.

— Da. Întârzieri minore, atât. Şi au mai fost şi problemele cu ultima livrare... cipurile electronice din mecanismul de țintire... Una dintre focoasele nucleare nu a nimerit ținta.

— Jenant.

— Da. Am vorbit deja cu producătorul.

Urmară o alee printre tufele de trandafiri, înspre iazul cu rățuşte. Din pricina aerului rece, bătrânul avea gâtul inflamat. Îşi înfăşură mai bine fularul şi fu apucat de o tuse subțire, uscată.

— Am o misiune nouă pentru tine, zise el. O femeie.

Kronen se opri, cu ochii înviorați brusc de curiozitate. Părul lui părea aproape alb în lumina soarelui:

— Cine este?

— Numele ei este Sarah Fontaine. Soția lui Geoffrey Fontaine. Vreau să vedem unde te conduce.

Kronen se încruntă:

— Nu înțeleg, domnule. Mi s-a spus că Fontaine e mort.

— Urmăreşte-o oricum. Sursa mea americană îmi spune că are un apartament modest în Georgetown. Are treizeci şi doi de ani. Este microbiolog. Cu excepția căsniciei sale, nu pare să aibă alte conexiuni cu serviciile secrete. Dar nu poți fi sigur niciodată.

— Pot contacta sursa aceasta?

— Nu. Poziția sa este prea... delicată.

Kronen dădu din cap, renunțând imediat la subiect. Lucrase pentru bătrân destulă vreme pentru a şti cum mergeau lucrurile. Fiecare om avea teritoriul său,

cutiuța din care opera. Niciodată nu trebuia să încerce să-şi croiască drum mai departe. Chiar şi Kronen, în care se investea atâta încredere, nu vedea decât o parte din imaginea de ansamblu. Numai bătrânul vedea totul.

Se plimbau împreună pe marginea iazului. Bătrânul vârî mâna în buzunarul hainei şi scoase o punguță de pâine pe care o luase din casă. În tăcere, aruncă o mână de firimituri în apă şi urmări cum se umflă bucățelele de pâine. Rațele se bălăceau prin stufăriş. Cât trăise Nienke, mergea în parc în fiecare dimineață, doar ca să le dea rațelor pâinea ei prăjită. Se temea că nu primeau destulă hrană cele mai slăbite. „Uite aici, Frans, zicea ea. Cele mici s-au făcut aşa dolofane! Şi toate astea numai cu firimiturile mele de la micul dejun!"

Iată-l acum: aruncă pâine în apă pentru nişte rațe de care nu-i păsa, dar pe care ştia că Nienke le-ar fi îndrăgit. Împături ambalajul cu atenție şi îl puse la loc în buzunar. Făcând acest gest, îşi dădu seama ce trist şi ce amărât părea, încercând să păstreze un ambalaj vechi de pâine. Şi pentru ce?

Iazul îşi preschimbase culoarea într-un cenuşiu posomorât. „Unde dispăruse soarele?" se întrebă el. Fără să se uite la Kronen, zise:

— Vreau să aflu ce este cu această femeie. Să pleci iute.

— Desigur.

— Ai grijă în Washington. Am înțeles că fata criminalității a devenit abominabilă acolo.

Kronen râse în timp ce se întorcea să plece:

— *Tot ziens, meneer!* Să ne vedem cu bine, domnule!

Bătrânul făcu semn din cap:
— Ne vedem în curând.

Laboratorul în care lucra Sarah era curat ca un pahar. Microscoapele sclipeau, mesele şi chiuvetele erau dezinfectate în mod repetat, camerele de incubaţie erau curăţate de două ori pe zi. Munca lui Sarah necesita atenţie strictă pentru aseptizare; din obişnuinţă, insista pe curăţenie. Dar, stând acum la masă în laborator şi trecând în revistă ultima cutie de lamele de microscop, Sarah realiză că sterilitatea încăperii invadase cumva şi restul vieţii sale.

Îşi scoase ochelarii şi clipi obosită. Oriunde se uita, oţelul inoxidabil sclipea, răspunzându-i. Luminile erau dure, fluorescente. Nu existau ferestre şi, astfel, nici lumină naturală. Afară putea să fie amiază sau noapte, dar aici nu avea cum să vadă diferenţa. Cu excepţia zumzetului venind dinspre frigider, laboratorul era tăcut.

Îşi puse din nou ochelarii şi începu să aranjeze lamele la loc în cutie. Dinspre hol se auzi ţăcănitul unor tocuri. Uşa se dădu de perete.

— Sarah? Ce cauţi aici?

Sarah se întoarse şi o zări pe buna ei prietenă, Abby Hicks. În halatul alb mărimea XXL, Abby aproape că umplea cadrul uşii.

— Mai aranjez câte ceva, explică Sarah. S-au strâns atât de multe de când am plecat...

— O, pentru Dumnezeu, Sarah! Laboratorul o să se descurce fără tine câteva săptămâni. E deja opt seara. Verific eu culturile. Du-te acasă!

Sarah închise cutia cu lamele.

— Nu sunt sigură că vreau să mă duc acasă, murmură ea. E prea linişte. Mai degrabă aş sta aici.

— Ei bine, nici locul ăsta nu e tocmai în centrul agitaţiei. E la fel de viu ca un mormânt... Instantaneu, Abby îşi muşcă buza şi se înroşi – chiar şi la cei cincizeci şi cinci de ani împliniţi, Abby se îmbujora ca o şcolăriţă: Mi-am ales prost cuvintele, mormăi ea o scuză.

Sarah zâmbi:

— Abby, nu-i nimic.

Pentru o clipă, cele două femei tăcură. Sarah se ridică şi deschise incubatorul pentru a depune înăuntru specimenul la care lucrase până atunci. Mirosul toxic al agar-agarului ce se ridica din plăcile Petri încălzite se răspândi în încăpere.

— Sarah, cum îţi mai este? o întrebă Abby cu blândeţe.

Sarah închise incubatorul după ce lăsă specimenul înăuntru. Cu un oftat, se întoarse cu faţa spre prietena ei:

— Mă descurc, ce să fac.

— Ne este dor de tine aici. Până şi bătrânul Grubb zice că nu mai e la fel fără tine şi sticluţele tale ridicole de dezinfectant. Cred că tuturor le e puţin teamă să te sune. Nici unul dintre ei nu ştie cum să îţi vindece durerea, bănuiesc. Dar chiar ne pasă de tine, Sarah.

Sarah dădu din cap cu recunoştinţă:

— O, Abby, ştiu asta. Şi apreciez tot ce aţi făcut pentru mine. Toate bunătăţile, felicitările şi florile. Acum însă trebuie să mă pun eu pe picioare. Privi trist

împrejur: Am crezut că asta îmi trebuie, să revin la serviciu.

— Unora le sunt de folos vechile obiceiuri. Alții simt nevoia să se depărteze de tot pentru o vreme.

— Poate asta ar trebui să fac şi eu. Să plec din Washington pentru o vreme. Departe de toate locurile care îmi aduc aminte de el... înghiți în gol, peste durerea familiară care o ardea în gât, şi încercă un zâmbet: Sora mea m-a invitat la ea, în Oregon. Ştii, nu mi-am văzut nepotul şi nepoatele de câțiva ani buni. Cred că au crescut oleacă.

— Atunci du-te la ei. Sarah, nici n-au trecut două săptămâni! Îți trebuie timp. Du-te la sora ta. Descarcă-te prin plâns.

— Mi-am petrecut prea multe zile plângând. Am stat acasă, întrebându-mă cum voi trece prin toate astea. Încă nu sunt în stare să mă uit la hainele lui atârnate în dulap. Sarah clătină din cap: Nu doar pierderea lui doare aşa de tare. Ci toate celelalte...

— Te referi la partea cu Berlinul.

Sarah aprobă:

— O s-o iau razna dacă mă mai gândesc mult la asta. De-asta am venit aici astă-seară, ca să mai uit de toată treaba asta. Am crezut că a sosit momentul să revin la serviciu şi rămase cu ochii ațintiți la teancul de cărți de lângă microscop. Dar e ciudat, Abby. Îndrăgeam locul acesta. Acum mă întreb cum de l-am suportat în ultimii şase ani. Toate dulapurile astea reci şi chiuvetele de otel! Totul este atât de mohorât! Simt că mă sufoc aici.

— Probabil e mai mult decât laboratorul. Sarah, dintotdeauna ți-a plăcut să lucrezi aici. Tu eşti genul de om care fredonează lângă centrifugă.

— Nu mă pot vedea lucrând aici pentru tot restul vieții. Geoffrey şi cu mine am avut atât de puțin timp împreună! Trei zile pentru luna de miere. Atât. Apoi a trebuit să vin aici în grabă ca să termin nenorocita aia de propunere de grant. Eram întotdeauna atât de ocupați, încât n-am avut timp de vacanță. Acum nici nu vom mai avea o altă şansă. Oftând, se apropie din nou de masa ei de lucru şi închise lampa microscopului; încet, adăugă: Şi nu voi şti niciodată de ce el... se aşează fără să-şi termine gândul.

— Ai mai aflat ceva de la Departamentul de Stat?

— Ieri m-a sunat din nou bărbatul acela. Poliția din Berlin a eliberat în final... cadavrul. Mâine ajunge aici. Ochii i se umeziră; privi în jos, străduindu-se să nu plângă: înmormântarea e vineri. O să fii acolo?

— Bineînțeles că voi fi acolo. Cu toții vom fi acolo. Te conduc eu, bine? Abby se apropie şi cuprinse cu mâna umărul prietenei ei: Sarah, totul s-a întâmplat de curând. Ai tot dreptul să plângi.

— Abby, există atât de multe lucruri legate de moartea lui pe care nu le voi înțelege niciodată! Omul acela de la Departamentul de Stat – mă tot interoga, încercând să obțină răspunsuri, iar eu nu i-am putut oferi nici măcar unul! O, ştiu că îşi făcea treaba, dar a ridicat aceste... posibilități care mă tot frământă de atunci încoace. Am început să-mi pun întrebări despre Geoffrey. Din ce în ce mai multe.

— Sarah, nici n-ați fost căsătoriți atât de mult timp. La naiba, soțul meu şi cu mine am fost căsătoriți treizeci de ani înainte să ne despărțim, şi tot nu i-am dat de cap ticălosului. Nu e ceva anormal că nu ştiai tot ce era de ştiut despre Geoffrey.

— Dar era soțul meu!

Abby rămase tăcută pentru o clipă. Apoi, cu o uşoară ezitare, zise:

— Ştii, Sarah, întotdeauna era ceva cu el... Adică n-am simțit vreodată că aş putea ajunge să-l cunosc foarte bine.

— Abby, era timid.

— Nu, nu era doar timiditatea. Era ca şi cum... ca şi cum nu voia să se deconspire. Ca şi cum... Se uită spre Sarah: O, nu e important.

Dar Sarah se gândea deja la ceea ce spusese Abby. Observația ei avea un miez de adevăr. Geoffrey fusese un tip distant, nu era înclinat spre conversații lungi sau destăinuiri. Nu vorbea mult despre sine. Întotdeauna părea mai degrabă interesat de ea, de munca ei, de prietenii ei. Când s-au cunoscut, acest interes vădit fusese flatant; dintre toți bărbații pe care îi întâlnise, el fusese singurul care ascultase cu adevărat.

Şi, pentru nu se ştie ce motiv, îi răsări în minte un alt chip. Nick O'Hara. Da, acesta era numele lui. Amintirea se materializă brusc, vie: felul în care o studiase, felul în care ochii săi cenuşii se concentraseră asupra fiecărei expresii a feței ei. Da, şi el ascultase; doar asta îi era meseria. Asta să fi inclus şi chinuitul văduvelor? Nu voia să se gândească la el. Nu voia să mai aibă de-a face cu el vreodată.

Sarah puse capacul de plastic pentru microscop. Se gândi dacă să ia registrul de date acasă, cu ea. În timp ce scana pagina deschisă, îşi dădu seama că şirul de intrări simboliza felul în care îşi trăia viaţa. Ordonat, atent şi meticulos aranjat între laturile tipărite ale coloanei.

Închise registrul şi îl puse la loc în raft.

— Cred că mă duc acasă, spuse ea.

Abby o aprobă:

— Bun. Nu are sens să te îngropi aici. Uită de serviciu pentru o vreme.

— Eşti sigură că te descurci cu sarcinile suplimentare?

— Bineînţeles.

Sarah îşi scoase halatul alb şi îl atârnă lângă uşă. Ca toate lucrurile din încăpere, halatul ei arăta prea ordonat, prea curat.

— Poate îmi iau ceva timp liber după înmormântare. Încă o săptămână. Sau poate o lună.

— Totuşi, să nu stai departe de noi prea mult timp, zise Abby. Mai avem nevoie de tine pe aici.

Sarah aruncă o ultimă privire în jur ca să se asigure că totul era în ordine. Totul era în ordine.

— Mă întorc, zise ea. Doar că nu ştiu când anume.

Sicriul alunecă pe rampă şi ateriză pe platformă cu o bufnitură uşoară. Zgomotul îl făcu pe Nick să se cutremure. Toţi anii în care trimisese cetăţenii americani morţi cu avionul nu îi alungaseră sentimentul de oroare. Dar, ca toţi ceilalţi din echipa consulară, îşi găsise propria modalitate de a face faţă durerii. Ceva mai târziu va ieşi într-o plimbare lungă, se

va duce acasă şi îşi va turna un pahar mare cu tărie. Apoi se va aşeza în vechiul său fotoliu de piele, va da drumul la radio şi va citi ziarul; va afla câte cutremure au mai avut loc, câte accidente de avion, de tren şi de autobuze, câte bombe au mai căzut asupra lumii acesteia. Imaginea de ansamblu. Asta va face ca această moarte singulară să pară insignifiantă. Aproape.

— Domnul O'Hara? Vă rog, semnaţi aici.

Un bărbat în uniforma companiei aeriene îi întinse o mapă cu actele de transport. Nick aruncă o privire asupra documentelor, observând rapid numele decedatului: Geoffrey Fontaine. Mâzgăli o semnătură şi îi dădu mapa înapoi. Apoi se întoarse şi urmări cum sicriul e încărcat în dricul ce îl aştepta. Nu voia să se gândească la ce conţinea, dar, fără să vrea, în minte i se înfiripă o imagine, ceva ce văzuse într-o revistă, fotografia unor săteni vietnamezi după un bombardament. Fuseseră arşi de vii. Asta se găsea în sicriul lui Geoffrey Fontaine? Un om ars, fără posibilitatea de a mai fi recunoscut?

Izgoni imaginea. Fir-ar să fie, avea nevoie de o tărie! Era timpul să se ducă acasă. Dricul se îndrepta în siguranţă către morga desemnată; cum aranjaseră dinainte, Sarah Fontaine va prelua totul din acest punct. Se întrebă dacă ar fi bine să o mai sune o dată, pentru ultima oară. Dar de ce? Alte condoleanţe, alte regrete? El îşi făcuse treaba. Ea plătise deja. Nu mai rămăsese nimic de spus.

Când ajunse în apartamentul său, Nick îşi scosese din minte deja întreaga poveste. Îşi aruncă geanta pe

canapea şi intră direct în bucătărie, unde îşi turnă un pahar generos de whisky şi puse ceva de mâncare la încălzit în cuptor. Meniurile *Swanson,* prietenii cei mai buni ai burlacilor. Se rezemă de blatul mesei şi sorbi din pahar. Frigiderul începu să toarcă, iar lumina cuptorului se stinse automat. Se gândi să dea drumul la radio, dar nu izbutea să-şi impună să se mişte din loc. Iată, aşa se încheia încă o zi din viața de funcționar public. Şi când te gândeşti că era abia marți!

Se întrebă cât timp trecuse de când fusese ultima oară fericit. Luni? Ani? Era inutil să încerce să-şi amintească o altă stare emoțională. Nu-şi amintea decât sunete şi imagini: albastrul cerului, surâsul unui chip. Ultima imagine distinctă a fericirii era o călătorie cu autobuzul prin Londra, un autobuz cu scaune rupte şi geamuri murdare. Tocmai plecase de la ambasadă şi se îndrepta spre casă, la Lauren...

Soneria apartamentului îl făcu să sară ca ars. Brusc, simți o nevoie acută de companie, compania oricui, chiar şi a băiatului care livra ziarele. Se apropie de interfon.

— Da?

— Hei, Nick? Sunt eu, Tim. Dă-mi drumul.

— Bine. Hai, urcă.

Nick apăsă butonul încuietorii de la intrare. Oare Tim voia ceva de mâncare? Ce întrebare stupidă! întotdeauna voia ceva de mâncare. Nick cotrobăi prin congelator şi răsuflă uşurat, descoperind alte două cutii cu mâncare semipreparată. Puse una în cuptor.

Se duse la uşa de la intrare şi aşteptă să se deschidă uşile liftului.

Tim țâşni afară:

— Să vedem, eşti pregătit pentru asta? Ghici ce a descoperit prietenul meu de la FBI?

Nick oftă:

— Mi-e teamă să întreb.

— Îl ştii pe tipul acela, Geoffrey Fontaine? Ei bine, e mort, nu glumă.

— Şi ce-i nou în asta?

— Nu, eu vorbesc de adevăratul Geoffrey Fontaine.

— Uite, zise Nick. Am închis dosarul în cazul acesta. Dar, dacă vrei să rămâi la cină...

Tim îl urmă în interiorul apartamentului:

— Vezi tu, adevăratul Geoffrey Fontaine a murit...

— Aha, zise Nick.

— Acum patruzeci şi doi de ani!

Uşa se trânti în urma lor. Nick se răsuci şi rămase cu ochii holbați.

— Ha! jubilă Tim. M-am gândit eu că îți voi capta atenția.

Trei

Ziua avea parfum de flori. Pe iarba de la picioarele lui Sarah se odihnea un buchet mare de garoafe, gladiole şi crini. Pentru tot restul vieții ei, parfumul acestor flori avea să-i provoace greață. Îi va aminti de vârful dealului şi de plăcile de marmură ce împestrițează iarba tunsă scurt, de ceața care atârnă în valea de jos. Dar, mai ales, îi va aminti de durere. Toate celelalte – cuvintele preotului, strânsoarea mâinii lui Abby, buna ei prietenă, în jurul brațului, până şi primele picături reci

de ploaie care o atinseseră pe față – pe toate acestea abia le simțea, pentru că erau undeva la limita durerii.

Se forță să nu își îndrepte atenția către groapa deschisă la picioarele ei. În schimb, privi înspre dealul ce se înălța deasupra văii. Prin ceață zărea vagi pete rozalii. Cireșii înfloreau. Dar imaginea aceasta nu făcu decât să o întristeze; era o primăvară pe care Geoffrey nu avea să o vadă.

Vocea preotului căzu, într-o monotonie iritantă. O burniță rece îi arse obrajii și îi încețoșă ochelarii; aburul din vale îi înconjură, despărțindu-i astfel de tot restul lumii. Ghiontul lui Abby o readuse la realitate. Sicriul fusese coborât. Văzu fetele celorlalți, toate cu ochii spre ea, toate în așteptare. Aceștia erau prietenii ei, dar în durerea ei abia îi mai recunoștea. Chiar și Abby, draga de Abby, era doar o străină acum.

Cu un gest automat, Sarah se aplecă și luă un pumn de țărână. Era umedă, grasă și mirosea a ploaie. Aruncă pământul în groapă. Lovitura în sicriu o făcu să tresară.

Chipurile trecură pe lângă ea ca niște fantome în ceață. Prietenii ei erau prevenitori. Vorbeau în șoaptă. Toate acestea ea le trăi cu ochii uscați, amorțită. Mirosul florilor și ceața care i se lipea de față îi copleșeau simțurile; nu fusese conștientă de ce se întâmplă în jurul ei, până când se uită primprejur și constată că lumea plecase. Numai ea și Abby rămaseseră în picioare lângă mormânt.

— Începe să plouă, observă Abby.

Sarah își ridică privirea și văzu cum coboară norii asupra lor ca un văl rece, argintiu. Abby o luă pe Sarah

de umeri cu brațul ei zdravăn şi o conduse încet spre parcare.

— Cred că amândouă avem nevoie de o ceaşcă de ceai, zise Abby.

Acesta era remediul ei pentru absolut orice. Supraviețuise unui divorț oribil şi plecării la facultate a băieților ei doar cu ajutorul a nişte Earl Grey.

— O ceaşcă de ceai, să vorbim în linişte.

— Mi-ar prinde bine nişte ceai, recunoscu Sarah. Braț la braț, străbătură încet pajiştea.

— Sarah, ştiu că asta nu înseamnă nimic pentru tine în acest moment, începu Abby, dar durerea se va domoli. Chiar o să treacă. Noi, femeile, suntem făcute aşa, puternice. Nu avem de ales.

— Dar dacă eu nu sunt?

— Ba eşti. Să nu te îndoieşti de asta.

Sarah clătină din cap:

— Acum pun la îndoială totul. Şi pe toți.

— Doar nu şi pe mine, nu?

Sarah se uită la chipul lătăreț şi umed al lui Abby şi îi zâmbi.

— Nu. Pe tine nu.

— Bun. Când o să ajungi la vârsta mea, ai să vezi că totul este...

Brusc, Abby se opri locului. Răsufla zgomotos. Sarah urmări încotro îi era îndreptată privirea.

Prin vălătucii de ceață, un om îşi croia drum către ele.

Sarah cercetă părul şaten închis zburlit de vânt şi haina cenuşie, acum sclipind din cauza a zeci de picături de ploaie. Îi era limpede că omul stătuse în frig

o bună bucată de vreme, poate chiar pe parcursul întregii ceremonii. Frigul îi îmbujorase obrajii.

— Doamnă Fontaine? începu el.

— Bună ziua, domnule O'Hara.

— Uitați, îmi dau seama că este un moment nepotrivit, dar încerc să vă prind de două zile. Nu mi-ați răspuns la mesaje.

— Nu, recunoscu ea. Nu v-am răspuns.

— Trebuie să vă vorbesc. Au apărut elemente noi. Cred că trebuie să aflați de ele.

— Sarah, cine este domnul acesta? interveni Abby.

Nick se răsuci spre femeia mai în vârstă:

— Nick O'Hara. Lucrez la Departamentul de Stat. Dacă se poate, doamnă, aş dori să discut un minut cu doamna Fontaine.

— Dar poate ea nu doreşte să vorbească acum cu dumneata.

Bărbatul privi spre Sarah:

— Este ceva important.

Ceva în felul în care o privise, încleştarea încăpățânată a fălcii, ceva o făcu pe Sarah să ia în considerare cererea lui. Plănuise să nu mai aibă vreodată de-a face cu el. În ultimele două zile, robotul telefonic înregistrase şase mesaje de la el, pe care ea le ignorase cu desăvârşire. Geoffrey era mort şi îngropat; durerea era copleşitoare. Nick O'Hara nu avea decât să răscolească totul punând întrebări fără de răspuns.

— Doamnă Fontaine, vă rog.

Într-un final, ea aprobă cu un semn din cap. Cu o privire spre Abby, o linişti pe aceasta:

— E în regulă.

— Oricum, nu puteți sta de vorbă aici. Într-o clipă o să toarne cu găleata!

— O pot conduce chiar eu acasă, se oferi Nick. Şi, văzând căutătura neîncrezătoare a lui Abby, el zâmbi: Serios, nu este nici o problemă. Am eu grijă de dumneaei.

Abby o mai îmbrățişă încă o dată pe Sarah, apoi o sărută pe obraz:

— Te sun diseară, draga mea. Hai să luăm micul dejun împreună mâine dimineață. Apoi, evident împotriva voinței sale, se îndepărtă spre maşina ei.

— Înțeleg că este o prietenă bună, zise el, urmărind plecarea lui Abby.

— Lucrăm împreună de ani de zile.

— La NIH?

— Da. În acelaşi laborator.

El ridică privirea spre cer, care acum era acoperit de nori negri de furtună. Se lăsase un frig pătrunzător.

— Prietena dumitale are dreptate. Într-o clipă o să toarne cu găleata. Haideți! Maşina mea e într-acolo.

Îi atinse uşor mâneca. Ea înainta mecanic, lăsându-l să o îndrume până la scaunul din față al maşinii lui. El se aşeză la volan şi trânti portiera. Pentru o clipă, rămaseră aşa, în tăcere. Maşina era un Volvo bătrân, un vehicul practic, fără alte decorațiuni, ales numai şi numai pentru capacitatea sa de transport. Cumva, i se potrivea. Interiorul maşinii păstrase ceva căldură şi ochelarii lui Sarah se aburiră. Luându-i de la ochi, se răsuci spre el şi descoperi că are părul ud.

— Probabil că vă este frig, zise el. Haideți să vă duc acasă.

Motorul se trezi la viață. Din gurile de ventilație năvăli un val de căldură, încălzindu-i încetul cu încetul, pe măsură ce parcurgeau drumul sinuos dinspre cimitir. Ştergătorul de parbriz scârțâia dintr-o parte în alta.

— De dimineață era frumos, zise ea, privind ploaia care cădea în rafale.

— Imprevizibilă vremea asta, ca mai toate de altfel.

Coti lin pe autostradă către Washington. Era un şofer calm, cu mâini sigure. Genul care probabil că nu îşi asuma riscuri inutile. Bucurându-se de căldura aerotermei, Sarah se lăsă comod în scaun.

— De ce nu mi-ați răspuns? întrebă el.

— A fost nepoliticos din partea mea. Îmi cer scuze.

— Nu mi-ați răspuns la întrebare. De ce nu m-ați sunat înapoi?

— Cred că nu mai voiam să aud alte speculații despre Geoffrey. Sau despre decesul lui.

— Chiar dacă sunt reale?

— Nu mi-ați oferit lucruri reale, domnule O'Hara. Ați făcut doar nişte presupuneri.

El privea întunecat drumul ce se deschidea în fața lor.

— Doamnă Fontaine, acum nu mai fac presupuneri. Am toate datele. Am nevoie doar de un nume.

— Despre ce vorbiți?

— Despre soțul dumneavoastră. Mi-ați spus că l-ați întâlnit pe Geoffrey Fontaine acum şase luni, într-o cafenea. Cred că v-a luat pe sus. Patru luni mai târziu v-ați căsătorit. Corect?

— Da.

— Nu ştiu cum să vă spun asta, dar Geoffrey Fontaine – adevăratul Geoffrey Fontaine – a murit acum patruzeci şi doi de ani. Era un copil.

Nu-i venea să creadă:

— Nu înțeleg...

El nu o privi; cât vorbiră, ținu privirea ațintită la drum:

— Omul cu care v-ați căsătorit şi-a asumat numele unui copil decedat. Este destul de uşor de făcut. Cauți numele unui copil care a murit cam în perioada în care te-ai născut. Apoi obții o copie a certificatului de naştere. Cu aceasta, obții un număr de identitate fiscală, permis de conducere, certificat de căsătorie. Devii astfel acel copil, acum ajuns adult. O nouă identitate. O nouă viață. Cu toate înregistrările oficiale drept dovadă.

— Dar... dar cum de ştiți toate astea?

— În ziua de azi, totul se păstrează pe calculator. După câteva verificări, am aflat că Geoffrey Fontaine nu a făcut armata. Nu a mers niciodată la şcoală. N-a avut un cont bancar. Totul până acum un an, când deodată numele lui apare într-o groază de locuri.

Femeia rămase fără suflare.

— Atunci cine era? şopti ea până la urmă. Cu cine m-am căsătorit?

— Nu ştiu, veni răspunsul lui Nick.

— Dar de ce! De ce a făcut asta? De ce să-şi înceapă o nouă viață?

— Îmi vin în minte mai multe motive. Primul meu gând a fost că era căutat pentru crimă. Amprentele lui erau înregistrate la biroul de eliberare a permiselor

auto, aşa că le-am verificat pe computerele FBI-ului. Nu se află pe nici una din listele lor.

— Atunci, nu era un criminal.

— Nu există nici o dovadă în sensul acesta. O altă posibilitate ar fi că era parte dintr-un program federal de protecție a martorilor, că i s-a dat un nou nume ca protecție. Îmi este greu să verific aşa ceva. Informațiile sunt foarte bine păzite. În schimb, ne-ar da un motiv pentru uciderea sa.

— Vreți să spuneți că, de fapt, cei împotriva cărora a depus mărturie l-au găsit?

— Exact.

— Dar mi-ar fi mărturisit aşa ceva, ar fi împărtăşit cu mine...

— Asta mă face să mă gândesc la o altă posibilitate. Poate mi-o puteți confirma.

— Vă ascult.

— Şi dacă noul nume şi noua viață asumată de soțul dumneavoastră fac parte din meseria sa? Poate că el nici nu se ascundea de nimeni sau nimic. Poate că a fost trimis aici.

— Adică era spion, asta vreți să spuneți, traduse ea încet.

El o privi şi aprobă dând din cap. Avea ochii la fel de cenuşii ca furtuna de afară.

— Nu cred una ca asta, declară ea. Nu cred nimic!

— Dar este adevărul. Vă asigur.

— Atunci de ce îmi spuneți mie asta? De unde ştiți că nu sunt şi eu complice sau aşa ceva?

— Doamnă Fontaine, nu cred că sunteți băgată în asta. Am văzut dosarul dumneavoastră...

— O! Am şi eu un dosar, nu? izbucni ea.

— V-a fost verificat cazierul acum câțiva ani, mai țineți minte? Pentru proiectele de cercetare la care lucrați. Fireşte că v-a fost întocmit un dosar.

— Fireşte.

— Dar nu doar dosarul dumneavoastră mă face să înclin a crede că nu sunteți amestecată în toate astea. Ci şi instinctul. Acum, convingeți-mă că nu mă înşel.

— Cum? Să fac un test cu detectorul de minciuni?

— Începeți prin a-mi povesti despre dumneavoastră şi Geoffrey. Erați îndrăgostiți unul de altul?

— Bineînțeles!

— Deci a fost o căsătorie reală? Ați... întreținut relații intime?

Femeia roşi:

— Da. Ca orice cuplu normal. Vreți să aflați cât de des? Când anume?

— Nu mă joc aici. Din contră, îmi pun pielea la bătaie pentru dumneavoastră. Dacă nu vă place abordarea mea, atunci poate preferați modul în care tratează Compania subiecții anchetelor.

— Să înțeleg că nu le-ați spus încă nimic celor de la CIA?

— Nu. Făcu un gest cu bărbia, semn al încăpățânării: Nu prea mă omor după felul în care rezolvă ei lucrurile. Probabil că am să fiu mustrat pentru asta, dar se prea poate să nu se întâmple aşa ceva.

— Atunci de ce vă puneți pielea la bătaie?

Bărbatul ridică din umeri:

— Din curiozitate. Poate şi pentru şansa de a vedea ce pot face de unul singur.

— Din ambiție?

— Bănuiesc că în parte şi de asta. În plus...

Se uită spre ea şi pentru o clipă privirile lor se întâlniră. Deodată nu mai zise nimic.

— În plus ce? întrebă ea.

— Nimic.

Ploaia cădea în rânduri compacte, opace, şiroind pe parbrizul maşinii. Nick părăsi autostrada şi îşi croi drum prin trafic către oraş. Drumul prin Washington la ora de vârf era, de obicei, un motiv de enervare pentru Sarah; dar astăzi privea toată această aglomerație cu calm. Ceva în felul cum conducea Nick O'Hara o făcea să se simtă în siguranță. De fapt, tot ce era legat de el îți crea o senzație de siguranță: mâinile neclintite pe volan, căldura maşinii sale, timbrul jos al vocii. Doar stând în maşină lângă el, şi Sarah se simțea protejată. Îşi putea închipui cât de în siguranță s-ar simți o femeie în brațele sale.

— Oricum, continuă el, vedeți că avem multe întrebări fără răspuns. Poate dumneavoastră aveți o parte din răspunsuri, fie că sunteți conştientă de asta sau nu.

— Nu am ce răspunsuri să vă dau.

— Haideți să începem cu ceea ce ştiți.

Ea clătină din cap, uluită:

— Am fost căsătorită cu el şi nici nu sunt în stare să vă spun numele lui adevărat!

— Sarah, oricine, chiar şi cel mai bun spion, face greşeli. Trebuie să-şi fi lăsat garda jos, fie şi pentru o clipă. Poate că vorbea în somn. Sau poate a zis lucruri pe care nu le poți explica. Gândeşte-te bine!

Îşi muşcă buza, gândindu-se acum nu la Geoffrey, ci la Nick. O tutuise, îi spusese pe nume, Sarah.

— Chiar dacă au fost lucruri, zise ea, lucruri mărunte, poate că eu nu le-am considerat semnificative.

— Cum ar fi?

— O, cred că... cred că mi-a zis Evie o dată sau de două ori. Dar întotdeauna şi-a cerut scuze imediat. Mi-a zis că era o fostă prietenă.

— Dar familia? Prietenii? A vorbit vreodată despre ei?

— Mi-a zis că s-a născut în Vermont, apoi a copilărit la Londra. Părinţii lui erau oameni de teatru. Au murit. Nu mi-a vorbit niciodată de vreo altă rudă. Părea întotdeauna atât de... independent. Nu avea prieteni apropiaţi, nici măcar de la serviciu. Cel puţin, mie nu mi-a prezentat nici unul.

— Ah, da! Serviciul său. Am verificat şi asta. Se pare că *era* trecut pe statele de plată de la Bank of London. Avea un birou undeva în departamentul administrativ. Dar nimeni nu îşi aduce aminte exact cu ce se ocupa el acolo.

— Atunci nici măcar asta nu era adevărat.

— Aşa se pare.

Sarah se lăsă mai adânc în scaun. Fiecare lucru pe care i-l spunea omul acesta adăuga încă o ruptură în ţesătura vieţii ei. Căsnicia ei se dizolva văzând cu ochii. Totul nu fusese decât o umbră, ceva fără substanţă. Realitatea însemna, aici şi acum, ploaia care răpăia pe maşină şi ştergătoarele care încercau să facă faţă, oscilând dintr-o parte în alta. Dar, mai presus de toate, realitatea consta în bărbatul care era acum lângă ea. El

nu era defel o iluzie. Abia dacă-l cunoştea, şi devenise singura realitate de care putea să se agațe.

Gândurile sale lunecară spre Nick O'Hara. Nu părea să fie căsătorit. În ciuda aerului distant, îl găsea destul de atrăgător; ca orice altă femeie, de altfel. Dar era ceva mai mult decât simpla atracție fizică. Parcă îi citea nevoile cele mai ascunse. Ceva îi spunea că este singur, tulburat. Umbre vagi de nefericire aninau în jurul ochilor lui, conferindu-i un aer de nelinişte; avea expresia unui om fără o casă. Probabil nici nu avea una. Serviciul diplomatic e o carieră mai degrabă pentru nomazi, nu pentru cei care tânjesc după un cămin în suburbii, undeva. Or, era limpede că Nick O'Hara nu era genul de personaj suburban.

Tremurând, Sarah îşi dorea cu disperare să ajungă în apartamentul ei, să bea o ceaşcă de ceai cu Abby. *Nu mai e mult,* reflectă ea, în vreme ce străzile deveneau din ce în ce mai familiare. Connecticut Avenue sclipea sub ploaie. Potopul dezbrăcase deja pe jumătate cireşii de podoaba lor floralș; primul chiot al primăverii fusese unul scurt.

Maşina trase în fața apartamentului ei, iar Nick înconjură iute vehiculul pentru a-i deschide portiera. Era un gest amuzant, genul de gest pe care l-ar fi făcut Geoffrey, galant şi inutil, în felul său dulceag. Până să ajungă în hol, însă, erau amândoi murați. Ploaia îi lipise părul în cârlionți negri de frunte.

— Bănuiesc că n-ai terminat întrebările, oftă ea în timp ce se îndreptau împreună spre scările care duceau la etaj.

— Dacă prin asta vrei să mă întrebi dacă vreau să urc, răspunsul este da.

— Vii la ceai sau pentru un mic interogatoriu?

El îi zâmbi şi şterse apa care-i şiroia pe obraz:

— Cred că puțin din amândouă. Mi-a fost aşa de greu să dau de tine, încât aş face bine să îți pun acum toate întrebările pe care le mai am.

Ajunseră în capul scărilor. Tocmai voia să spună ceva, când ridică privirea spre hol. Ceea ce zări acolo o făcu să înlemnească.

Uşa apartamentului ei era larg deschisă. Cineva îi spărsese casa!

Instinctiv, Sarah se retrase, îngrozită de ceea ce ar fi putut găsi trecând pragul. Se lipi de Nick şi îl prinse de braț fără o vorbă. Bărbatul rămăsese cu privirea aţintită asupra uşii deschise, cu fața brusc încordată. Ea nu mai auzea nimic, în afară de bătăile inimii lui. Apartamentul era cufundat într-o tăcere mormântală.

Lumina se revărsa în hol prin uşa deschisă. Nick îi făcu semn să rămână pe loc, apoi se apropie cu precauție de intrarea în apartament. Sarah porni după el, dar îi aruncă o privire atât de sumbră, încât femeia se retrase îndărăt imediat.

Împinse uşor uşa, iar arcul de lumină se lărgi şi îi alungă umbrele de pe chip. Rămase pentru câteva clipe în prag, cercetând încăperea. Apoi intră în apartament.

Pe hol, Sarah rămase în aşteptare, speriată de tăcerea desăvârşită. Ce se întâmpla înăuntru? În cadrul uşii se ivi o umbră şi femeia se lăsă cuprinsă de panică, pe măsură ce umbra creştea. Apoi, spre uşurarea ei, Nick îți capul pe uşă.

— Sarah, e în regulă! anunță el. Nu e nimeni aici.

Trecu în fugă pe lângă el şi intră în apartament. Se opri însă în camera de zi, surprinsă de ceea ce vedea. Se aştepta să nu mai găsească nici unul din lucrurile ei, poate doar rafturile goale pe care fuseseră televizorul şi combina muzicală. Dar nu fusese atins nimic. Până şi ceasul vechi rămăsese la locul lui, ticăind abia auzit pe raftul cu cărți.

Se răsuci pe călcâie şi alergă în dormitor cu Nick venind imediat în urma ei. El o urmări din uşă cum se duce direct spre cutioara cu bijuterii de pe măsuța de toaletă. Acolo, în catifeaua roşie, se încolăcea şiragul ei de perle, exact unde îl lăsase. Trântind capacul cutiei, se răsuci şi cercetă dintr-o privire încăperea, trecând în revistă patul dublu, noptiera cu veioza de porțelan, debaraua de haine. În confuzia momentului, îşi îndreptă privirile din nou către Nick.

— Ce lipseşte? întrebă el.

Ea clătină din cap:

— Nimic. Să fi lăsat eu uşa descuiată?

El ieşi rapid din dormitor, înapoi pe holul clădirii. Îl descoperi ghemuit lângă uşa de la intrare.

— Uite, zise el, indicând aşchiile de lemn şi fragmentele de vopsea de culoarea untului de pe covorul cenuşiu. Sunt sigur că uşa a fost forțată.

— Dar nu are nici o logică! De ce să spargi un apartament şi să nu iei nimic?

— Poate că hoțul sau cine-o fi fost nu a avut timp. Poate a fost întrerupt... Ridicându-se în picioare, se întoarse spre ea: Pari puțin afectată. Eşti bine?

— Sunt doar... năucită.

El îi atinse mâna; degetele lui păreau fierbinți în contact cu ale ei:

— Ai înghețat. Ai face bine să scoți hainele astea ude de pe tine.

— Domnule O'Hara, sunt bine. Serios.

— Haide. Scoate haina. El insistă: Şi stai jos până dau câteva telefoane.

Ceva din tonul lui părea să nu-i lase lui Sarah altă opțiune decât cea de a-l asculta. Îl lăsă să îi scoată haina, apoi se aşeză pe canapea şi îl urmări, fără nici o reacție, cum întinde mâna după telefon. Înțelese subit că şi-a pierdut controlul asupra propriilor acțiuni. De parcă, prin simplul fapt că intrase în apartamentul ei, Nick O'Hara îi acaparase viața. Aproape ca un act de protest, se ridică şi porni spre bucătărie.

— Sarah?

— Mă duc să fac nişte ceai.

— Zău, nu te deranja...

— Nu e nici un deranj. Cred că ne-ar prinde bine câte o ceaşcă de ceai.

Din pragul bucătăriei, îl văzu cum formează un număr. Când puse ceainicul cu apă la fiert, îl auzi rostind:

— Alo? Cu Tim Greenstein, vă rog. Nick O'Hara la telefon... Da, aştept.

Pauza ce urmă păru interminabilă. Nick începu să se fâțâie de colo-colo, ca un animal în cuşcă, trăgându-şi mai întâi haina de pe el, apoi îşi slăbi şi nodul de la cravată. Agitația lui îl făcea să pară complet străin şi nelalocul lui în livingul ei micuț şi ordonat.

— N-ar trebui să suni la poliție? sugeră ea.

— E următorul apel pe listă. Mai întâi, aş vrea să am o discuţie informală cu tipii de la Birou. Dacă reuşesc să prind nenorocita de legătură.

— Biroul? Adică FBI-ul? Dar de ce?

— E ceva în toată treaba asta care nu-mi dă pace...

Cuvintele lui fură acoperite de şuieratul neaşteptat al ceainicului. Sarah turnă apa clocotită într-un ceainic de porţelan şi aduse tăviţa în camera de zi, unde Nick continua să aştepte legătura telefonică.

— Fir-ar a naibii de treabă, lăsă el să-i scape. Pe unde naiba îmi umbli, Greenstein?

— Ceai, domnule O'Hara?

— Hm? Se răsuci şi dădu cu ochii de ceaşca pe care ea i-o întindea: Da. Mulţumesc!

Ea se aşeză la loc, ţinând în mână ceşcuţa cu farfurioara ei.

— Domnul Greenstein lucrează pentru FBI?

— Nu. Dar are un prieten care... Alo? Tim? Era şi timpul! Ce, nu mai primeşti telefoane?

În tăcerea care urmă, chipul lui Nick şi felul în care stătea, cu spatele drept şi umerii traşi puţin în spate, îi dezvăluiră lui Sarah că, se pare, ceva nu era tocmai în regulă. Bărbatul era livid. Zgomotul ceşcuţei lovite de farfurioara de porţelan o făcu să tresară.

— Cum dracului a mirosit asta Ambrose? se răsti el în receptor, întorcându-se cu spatele la Sarah.

Altă pauză. Femeia rămase cu privirea la umerii lui, întrebându-se ce fel de catastrofă îl supăra aşa de tare pe Nick O'Hara. Până acum îl considerase un tip care ştie să-şi stăpânească emoţiile. Nu şi acum. Mânia lui o

surprinse, însă întrucâtva o linişti; şi el era om, până la urmă.

— Bine, zise el la telefon. Ajung acolo într-o jumătate de oră. Tim, uite ce e, a intervenit altceva. Cineva a pătruns în apartamentul lui Sarah. Nu, n-a fost atins nimic. Poți să-mi dai numărul amicului tău de la FBI? Vreau să... Da, îmi pare rău că te-am amestecat şi pe tine, dar... Se răsuci şi dădu ochii peste cap sub privirile lui Sarah: Bine! într-o jumătate de oră. E rândul meu să stau la colţ, am înțeles. Ne vedem în biroul lui Ambrose! Închise cu o strâmbătură.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Aşa se încheie opt ani plini de glorie la Departamentul de Stat, mormăi el, înşfăcându-şi furios haina şi apucând-o în direcția uşii. Trebuie să fug. Ascultă-mă, încă ai lanțul la uşă. Foloseşte-l. Ba, mai bine, în seara asta stai la prietena ta. Şi sună la poliție. Mă întorc la tine imediat ce pot.

Ea îl urmă pe hol:

— Dar, domnule O'Hara...

— Pe mai târziu! îi strigă el peste umăr, în vreme ce se depărta cu repeziciune.

Îi mai auzi paşii răsunând în casa scării şi, câteva clipe mai târziu, uşa blocului fu trântită. Închise uşa şi prinse lanțul, apoi aruncă o privire în jur. Teancul ei de reviste *Progrese în microbiologic* era tot pe măsuța de cafea. O vază cu bujori îşi arunca ofranda de petale pe un raft. Totul era întocmai cum ar fi trebuit să fie.

Nu, nu chiar. Ceva era altfel. Dacă reuşea să identifice ce anume...

Ajunsese în mijlocul camerei când înțelese: pe raftul bibliotecii era un spațiu gol. Lipsea fotografia de la nuntă.

Simți cum îi urcă în gât un țipăt de furie. Pentru prima oară de când revenise în apartament se simți cuprinsă de o senzație de încălcare a intimității, de furie la gândul că i-a invadat cineva casa. Era doar o fotografie, o pereche de fețe fericite surâzând aparatului foto, însă aceasta însemna pentru ea mai mult decât orice alt material bun. Fotografia era tot ce îi mai rămăsese de la Geoffrey. Chiar dacă mariajul lor nu fusese decât o complicată iluzie, nu voia să uite vreodată cât de mult l-a iubit. Dintre toate lucrurile din apartamentul ei, de ce ar fura cineva tocmai o fotografie?

Îi sări inima din loc la auzul târâitului telefonului. Era Abby, probabil, care o suna cum îi promisese. Ridică receptorul.

Primul sunet pe care îl auzi fu foşnetul legăturii de la mare distanță. Sarah îngheță. Din cine ştie ce motiv, se surprinse privind raftul gol. În locul unde ar fi trebuit să se găsească fotografia.

— Alo? zise ea.

— *Vino la mine, Sarah! Te iubesc.*

Se stăpâni să nu țipe. Camera începea să se învârtă cu ea, simți nevoia să se echilibreze. Receptorul îi alunecă din mână şi se lovi de mochetă. „E imposibil! îşi zise ea. Geoffrey a murit...”

Se aplecă după receptor, pe podea, se aplecă să audă vocea, o voce care nu putea aparține decât unei fantome.

— Alo? Alo? Geoffrey! strigă ea.

Dar foşnetul dispăruse. Doar tăcere şi, câteva secunde mai târziu, tonul telefonului.

Dar auzise destul. Tot ce se petrecuse în ultimele două săptămâni se topi ca şi cum ar fi fost un coşmar, un vis urât, vag rememorat în lumina binefăcătoare a zilei. Nu fusese nimic adevărat. Vocea pe care tocmai o auzise, vocea pe care o cunoştea atât de bine – asta era reală.

Geoffrey era în viață.

Patru

— O'Hara, pân-aici ți-a fost! Charles Ambrose stătea chiar în fața uşii închise a biroului său şi se uită cu un gest studiat la ceasul de la mână: Şi ai întârziat douăzeci de minute!

Imperturbabil, Nick îşi agăță haină în cuier şi zise:

— Îmi pare rău. Nu am avut ce face. Ploaia ne-a ținut pe loc timp de...

— Ai idee cine aşteaptă la tine în birou chiar în acest moment? Adică ai cea mai vagă idee?

— Nu. Cine?

— Un... Ambrose se abținu de la un comentariu nepoliticos şi în schimb vorbi pe un ton mai scăzut: CIA, *cin*e altcineva! Un tip pe nume Van Dam. Azi-dimineață mă sună, vrând să afle mai multe despre cazul Fontaine. „Ce este cu cazul Fontaine?" îl întreb eu. Aşa că a trebuit să-mi spună el ce se petrece în propriul meu departament! O'Hara, pentru numele lui Dumnezeu! Ce naiba crezi că faci aici?

Nick îl privi cu mult calm:

— Îmi fac treaba, sincer să fiu.

— Treaba ta era să-i transmiți condoleanțe văduvei şi să aduci nenorocitul de sicriu înapoi în State, par avion! Asta era tot. Punct. În schimb, acest Van Dam îmi spune că te-ai jucat de-a James Bond cu Sarah Fontaine.

— Recunosc că m-am dus la înmormântare. Şi, într-adevăr, am condus-o acasă pe doamna Fontaine. N-aş zice însă că asta s-ar numi joacă de-a James Bond.

În replică, Ambrose se răsuci pe călcâie şi deschise larg uşa biroului:

— O'Hara, treci înăuntru!

Fără să clipească, Nick păşi în birou. Jaluzelele erau trase şi ultima licărire ştearsă a zilei lumina umerii unui bărbat ce stătea aşezat în spatele biroului lui Ambrose. Era un tip la patruzeci şi cinci de ani, înalt, tăcut şi, asemenea luminii ce străbătea prin geam, complet lipsit de culoare. Stătea cu mâinile împreunate ca pentru rugăciune. Nici urmă de Tim Greenstein. Ambrose închise uşa, trecu în viteză pe lângă Nick şi se aşeză pe un scaun pe una din laturile încăperii. Faptul că Ambrose fusese evacuat de la propria masă de lucru spunea enorm despre prestigiul uzurpatorului său. „Tipul acesta, reflectă Nick, trebuie să fie vreun grangur de la CIA."

— Domnule O'Hara, vă rog să luați loc, începu omul. Numele meu este Jonathan Van Dam.

Era singura carte de vizită pe care o prezenta: numele său, nimic altceva.

Nick îşi luă un scaun, dar obedienţa nu avea nimic de-a face cu acest fapt. Pur şi simplu nu avea de gând să stea în picioare în vreme ce era muştruluit.

Pentru o clipă, Van Dam îl privi în tăcere cu ochii săi incolori. Apoi ridică un plic maro. Era dosarul de angajare al lui Nick.

— Sper că nu eşti încordat. E doar o chestiune minoră, până la urmă. Van Dam aruncă o privire pe dosar: Să vedem! Lucrezi în acest departament de opt ani de zile.

— Opt ani şi două luni.

— Doi ani în Honduras, doi la Cairo şi patru ani la Londra. Toţi în serviciul consular. Un parcurs lăudabil, cu excepţia a două aprecieri negative de la departamentul de resurse umane. Scrie aici că în Honduras ai fost... hm, prea apropiat cauzelor băştinaşilor.

— Aceasta fiindcă demersurile noastre acolo sunt de tot râsul.

Van Dam zâmbi:

— Crede-mă, nu eşti primul care spune acest lucru.

Zâmbetul îl descumpăni pe Nick. Aruncă o privire bănuitoare către Ambrose, care, evident, sperase să asiste la o execuţie şi care acum avea o expresie teribil de dezamăgită.

Van Dam se lăsă pe spătarul scaunului:

— Domnule O'Hara, ţara noastră este o ţară a opiniilor diverse. Îi respect pe cei ce ştiu să gândească pentru sine, oameni ca dumneata. Din nefericire, gândirea independentă este adesea descurajată în serviciile guvernamentale. Acest fapt a dus şi la această a doua apreciere?

— Bănuiesc că este vorba de incidentul de la Londra.

— Da. Poţi detalia?

— Sunt sigur că Ray Potter a trimis un raport biroului dumneavoastră. Versiunea lui, oricum.

— Spune-mi varianta dumitale.

Nick se lăsă pe spătarul scaunului, amintirea incidentului trezindu-i iarăşi furia mocnită de atunci.

— S-a întâmplat într-o săptămână în care consulul nostru, Dan Lieberman, nu era în oraş. Eu îi ţineam locul. Un individ pe nume Vladimir Sokolov m-a abordat într-o seară, în afara serviciului. Era ataşat la Ambasada Rusiei de la Londra. O, sigur, îl mai întâlnisem până în acel moment, înţelegeţi, la obişnuitele recepţii şi dineuri. Dintotdeauna mi se păruse un pic cam agitat de felul său. Preocupat. Ei bine, m-a luat deoparte la una dintre mesele lor – nu ştiu, cred că era o recepţie în cinstea ambasadorului lor. Voia să ceară azil la noi. Avea informaţii la schimb, informaţii valoroase, după mintea mea. Am ridicat imediat problema în faţa lui Ray Potter. Nick se uită spre Ambrose – Potter era şeful serviciilor secrete la consulatul din Londra – şi reveni cu privirea la Van Dam: În orice caz, Potter era sceptic. Voia mai întâi să îl folosim pe Sokolov ca agent dublu. Spera astfel să obţinem nişte informaţii serioase de la sovietici. Am încercat să îl conving că omul era efectiv în pericol.

Şi avea şi familia la Londra, soţia şi cei doi copii. Dar Potter a decis să aşteptăm înainte să îl primim la noi.

— Să vedem şi punctul său de vedere. Sokolov avea legături puternice cu KGB-ul. Şi eu i-aş fi pus la îndoială argumentele.

— Mda? Şi dacă era plantat de KGB, atunci cum de copiii lui l-au găsit mort câteva zile mai târziu? Nici

chiar sovieticii nu-şi elimină agenţii proprii fără un motiv temeinic. Oamenii dumneavoastră l-au lăsat în ghearele lupilor.

— Este o meserie periculoasă, domnule O'Hara. Se mai întâmplă şi astfel de lucruri.

— Sunt convins. Dar m-am simţit personal răspunzător pentru cazul acesta. Şi nu aveam de gând să îl las pe Ray Potter să scape aşa uşor.

— Scrie aici că voi doi aţi avut o ceartă zdravănă pe scările ambasadei. Van Dam clătină din cap şi râse cu ochii pe raport: I-aţi aruncat domnului Potter o varietate largă de... ă, nume mai deocheate. Sfinte Sisoie, e unul aici pe care nu l-am auzit în viaţa mea! Şi toate acestea, în auzul întregii lumi.

— Aici pledez *vinovat.*

— Domnul Potter susţine, de asemenea, că aţi fost... permite-mi să citez: „foc şi pară, scăpat de sub control şi aproape de violenţa fizică". Închid citatul.

— Nu am fost aproape de violenţa fizică.

Van Dam închise dosarul şi zâmbi înţelegător:

— Domnule O'Hara, ştiu cum e să fii înconjurat de incompetenţi. Dumnezeu ştie, nu trece nici măcar o zi în care să nu mă mir cum de tara asta se mai tine pe picioare. Şi nu vorbesc doar de serviciile secrete. Toate sunt aşa. Vezi dumneata, sunt văduv şi moartea soţiei mele m-a lăsat cu o casă destul de mare, greu de întreţinut. Nu reuşesc defel să găsesc o femeie pentru curăţenie cât de cât competentă sau un grădinar care să nu-mi omoare azaleele. Uneori, când mă aflu la serviciu, îmi vine să las totul baltă şi să zic: „La naiba! Am să fac totul cum ştiu eu mai bine şi la naiba cu

toate regulile!” N-ai pățit şi dumneata la fel? Sigur că da. Văd că eşti un nonconformist, ca şi mine.

Nick începu să aibă senzația că s-a lăsat prins într-o conversație nepotrivită. Femei de serviciu? Azalee? Unde naiba voia să ajungă tipul ăsta?

— Văd de aici că ai lucrat la Universitatea Americană înainte să te alături Departamentului de Stat, zise Van Dam.

— Am fost profesor asociat. De lingvistică.

— O, îmi pare rău. De fapt este Doctor O’Hara, corect?

— O observație minoră.

— Chiar şi la universitate erai genul independent. Trăsături ca aceasta nu se schimbă. Domnul Ambrose îmi spune că nu prea îți găseşti locul în acest departament. Eşti un intrus. Îmi închipui că te simți cam singuratic.

— Ce încercați să-mi spuneți de fapt, domnule Van Dam?

— Că unui singuratic i s-ar putea părea... tentant, să zicem, să se asocieze cu alți nonconformişti. Că, la supărare, ați putea fi convins să cooperați cu reprezentanți ai unor interese externe.

Nick se încordă:

— Nu sunt un trădător, dacă asta vreți să insinuați.

— Nu, nu. Nu spun aşa ceva, deloc! Detest cuvântul acesta, *trădător.* Este atât de imprecis. Până la urmă, definiția unui trădător diferă în funcție de orientările politice.

— Domnule Van Dam, ştiu ce este acela un trădător! Se întâmplă să nu fiu de acord cu multe dintre orientările noastre, dar asta nu mă face neloial!

— Ei bine, atunci poate îmi poți explica implicarea dumitale în cazul Fontaine.

Nick se forță să inspire adânc. Ajunseseră până la urmă la adevărata problemă.

— Eu doar mi-am făcut treaba. Acum două săptămâni, Geoffrey Fontaine a decedat în Germania. Am primit sarcina de rutină de a o anunța pe văduvă. Anumite lucruri pe care aceasta mi le-a spus m-au pus pe gânduri. Am căutat numele lui Fontaine în baza de date... Doar o verificare, mă înțelegeți. Şi nu am prea găsit informații despre el. Aşa că am apelat la un prieten...

— Domnul Greenstein, sugeră Van Dam.

— Ştiți ce, să nu-l amestecați şi pe el în treaba asta! El mi-a făcut doar o favoare. Are un prieten la FBI care a căutat numele lui Fontaine. N-a găsit prea multe. Aveam acum mai multe întrebări decât răspunsuri. Aşa că m-am dus direct la văduvă.

— De ce nu ai venit la noi?

— Nu ştiam că autoritatea dumneavoastră se extinde şi pe teritoriul american. Din punct de vedere juridic, adică.

Pentru prima dată, o scăpărare de vagă iritare sclipi in ochii lui Van Dam.

— Înțelegi, nu-i aşa, că se prea poate să fi produs daune ireparabile?

— Nu înțeleg.

— Aveam lucrurile sub un control strict. Acum îmi e teamă că ai avertizat-o.

— Am avertizat-o? Dar Sarah e la fel de nedumerită ca şi mine.

— Aceasta este concluzia unui spion amator?

— Instinctul îmi spune asta.

— Nu cunoşti toate implicațiile...

— Care sunt implicațiile?

— Că moartea lui Geoffrey Fontaine este încă un caz deschis. Că soția lui s-ar putea să ştie mai multe decât crezi dumneata. Şi că foarte multe depind de acest caz, mai multe decât ți-ai putea imagina vreodată.

Nick rămase holbându-se la el, uluit. Despre ce vorbea omul acesta? Până la urmă, Geoffrey Fontaine era mort sau viu? Oare putea Sarah să fie o actriță atât de bună încât să-l fi păcălit în asemenea hal?

— Ce anume depinde de acest caz? întrebă Nick.

— Haide să spunem că repercusiunile vor fi la nivel internațional.

— Geoffrey Fontaine era spion?

Van Dam strânse din buze. Nu zise nimic însă.

— Ştiți ceva? spuse Nick. M-am săturat de toate astea. De ce sunt pus pe jar pentru o chestiune de rutină consulară?

— Domnule O'Hara, eu pun întrebările aici, nu am venit să dau răspunsurile.

— Mă iertați că m-am interpus procedurilor dumneavoastră standard de operare.

— Pentru un diplomat, eşti al naibii de lipsit de tact. Van Dam se întoarse către Ambrose: Nu pot să-mi dau seama dacă nu e amestecat. Dar sunt de acord cu planul dumitale de acțiune.

Nick se încruntă:

— Ce plan de acțiune?

Ambrose îşi drese glasul. Nick cunoştea exact ce înseamnă asta. Era un semn sigur că urma ceva teribil de neplăcut.

— Studiind dosarul dumitale de angajare, începu Ambrose, şi în baza acestui act recent de... hm, indiscreție, suntem de părere că ar fi cel mai bine să îți iei un concediu prelungit. Cazierul dumitale va fi reevaluat. Până când nu confirmăm neimplicarea dumitale în activități subversive, vei fi suspendat. Dacă descoperim dovezi în sensul a ceva mai grav decât o simplă indiscreție, domnul Van Dam te va convoca din nou. Ca să nu mai vorbim de Departamentul de Justiție.

Nick nu avea nevoie de o traducere: tocmai fusese catalogat drept trădător. Reacția logică ar fi fost să protesteze şi să îşi dea demisia, aici şi acum. Dar afurisit să fie dacă avea de gând s-o facă în fața lui Van Dam.

În loc, se ridică țeapăn şi zise:

— Înțeleg. Asta este tot, domnule?

— Asta este tot, O'Hara.

Şi cu această concediere bruscă, Nick se răsuci pe călcâie şi ieşi cu paşi mari din birou. „Deci asta e", îşi zise el, în vreme ce străbătea coridorul din clădirea în care, până mai adineauri, era şi biroul lui. După opt ani la Departamentul de Stat, puțină curiozitate îl adusese în postura asta.

Partea amuzantă era că, exceptând faptul că fusese acuzat de trădare, nu era deloc deranjat de faptul că-şi pierduse slujba. De fapt, când răsuci cheia în broasca uşii sale, se simțea deja neobişnuit de uşor, ca şi cum o

greutate teribilă tocmai îi fusese luată de pe umeri. Era liber. Decizia cu care se luptase din greu tocmai fusese luată în locul lui. Într-un fel, era aproape inevitabil.

Acum putea să înceapă o viață nouă. Pusese deoparte destui bani ca să îi ajungă încă vreo şase luni şi mai bine. Poate ar trebui sa ia în calcul revenirea la universitate. Ultimii opt ani îi oferiseră o doză prea mare de realitate; asta l-ar fi făcut un profesor mai bun decât ar fi putut fi în alte condiții.

Îndreptându-şi atenția asupra eliberării biroului, un zâmbet i se aşternu pe chip. Unul câte unul, goli sertarele, aruncând gunoaiele acumulate peste an într-o cutie mare de carton. Apoi aruncă zeci de reviste, parte din biblioteca sa de om ahtiat după informație.

Spre marea lui surpriză, îşi dădu seama că fluiera. Era o seară nemaipomenită pentru a ieşi în oraş şi a o face lată. Gândindu-se mai bine, renunță la mahmureală. Avea prea multe de făcut, prea multe răspunsuri de găsit. Putea să facă față pierderii serviciului, însă nu avea de gând să plece atâta vreme cât loialitatea sa era pusă sub semnul întrebării. Trebuia să lămurească treaba, să ajungă la adevăr. Şi pentru asta trebuia să o vadă din nou pe Sarah Fontaine.

Ideea aceasta nu era deloc neplăcută. De fapt, abia aştepta să aibă cu ea o discuție civilizată, poate la cină, de ce nu.

Dorința de a o revedea deveni imediat copleşitoare. Nick lăsă cutia pe birou şi formă numărul ei. Ca de obicei, fu întâmpinat de robotul ei telefonic. Puse receptorul în furcă, lăsând să-i scape o înjurătură,

amintindu-şi că îi sugerase să stea la prietena ei. Numai de-ar fi ştiut numărul prietenei...

Lăsându-se pe speteaza scaunului, se lăsă furat de o clipă rară de reverie. Sarah! Dintre toate femeile din lume, să se gândească tocmai la ea! După-amiază, la cimitir, arăta aşa neajutorată, aşa slăbuță, în vreme ce se îndrepta către el prin ceața rece. Nu neapărat frumoasă, ci foarte, foarte vulnerabilă. În maşină se ghemuise lângă el ca o vrăbiuță udă şi înghețată. Apoi îşi scosese ochelarii şi se uitase drept în ochii lui. Şi în clipa aceea, când privise în ochii ei mari, de culoarea chihlimbarului, rămăsese mut de uimire. „*Mă înşel*, îşi zisese el atunci. *Mă înşel amarnic*, în felul ei liniştit."

Sarah Fontaine este cea mai frumoasă femeie din câte am văzut."

Se simțea atras de ea. Ceea ce nu era tocmai o mişcare inteligentă din partea lui. Cu toate întrebările acestea fără răspuns legate de soțul ei – şi despre Sarah însăşi –, Nick avea o sumedenie de motive sa se țină departe de ea din punct de vedere emoțional. Dar acum, şezând rezemat în scaun şi cu picioarele sprijinite de masă, nu se putea abține să creioneze acele imagini mentale, aşa cum ar fi făcut orice bărbat singur. O vedea la el în apartament, în dormitorul lui, cu părul ei arămiu desfăcut, lăsat pe umeri. Văzu privirea din ochii ei: timidă şi stânjenită, dar şi dornică, în acelaşi timp. Mâinile ei ar fi fost reci. El le-ar fi încălzit în palmele lui. Apoi ea...

— Nick!

Fantezia se risipi, căci Tim Greenstein tocmai intrase pe uşă.

— Ce mai cauți aici?

Nick ridică privirea, surprins.

— Ce ți se pare că fac? îmi eliberez biroul.

— Îți eliberezi... Vrei să spui că te-au dat afară?

— Ei, un echivalent moral. Am fost rugat să-mi iau „un concediu prelungit", aşa mi-a sugerat Ambrose, politicos.

— Pfui, nasol! Tim se proțăpi într-un fotoliu – părea neobişnuit de palid, ca şi cum suferise un şoc zdravăn.

— Unde ai fost? întrebă Nick. Am crezut că ne întâlnim în biroul lui Ambrose.

— Am fost întors din drum de managerul meu. Şi de FBI. *Şi* de CIA. Deloc plăcut. Ba chiar m-au amenințat că-mi iau cartela de acces la computer. Asta-i cruzime, nu glumă!

Nick clătină din cap şi oftă:

— E numai vina mea, nu-i aşa? Iartă-mă, Tim. Se pare că am călcat pe teritoriul interzis. A pățit-o şi prietenul tău din FBI?

— Nu. Chestia amuzantă e că el ar putea ieşi din asta foarte bine. Vezi tu, toate săpăturile lui n-au făcut decât să-i pună într-o lumină proastă pe cei de la CIA. La Birou primeşti puncte bonus dacă îi faultezi pe cei de la Companie.

Tim râse, însă ceva în râsul lui îl nelinişti pe Nick. Veselia se stinse încet.

— Tim, ce se petrece?

— Nick, e de rău. Ne-am vârât nasul în cuibul de viespi.

— Ei şi, puțin spionaj. Am mai avut de-a face cu fantome. Ce e aşa special cu Geoffrey Fontaine?

— Nu ştiu. Şi nu vreau să ştiu mai multe decât ştiu deja.

— Ți-a pierit curiozitatea?

— Pe bună dreptate. Ar trebui să te laşi şi tu.

— Eu am un interes personal în caz.

— Nick, bate-n retragere. Pentru binele tău. O să-ți distrugi cariera.

— Cariera mea e deja compromisă. Acum sunt un cetățean ca oricare altul, da? Şi s-ar putea să petrec ceva mai mult timp cu Sarah Fontaine.

— Nick, ca prieten, te avertizez să uiți de ea. Te înşeli în privința ei. Nu e aşa inocentă cum pare.

— Asta îmi zice toată lumea. Dar eu sunt singurul care a petrecut ceva timp cu ea.

— Ascultă-mă, te înşeli, mă înțelegi?

Tonul ascuțit al lui Tim îl nedumeri pe Nick. „Ce naiba se petrece? îşi zise el. Ce s-a întâmplat?" Aplecându-se în față, îşi privi prietenul drept în ochi.

— Tim, ce încerci să-mi spui? întrebă el pe un ton egal.

Tim avea o expresie nefericită:

— Nick, ți-a tras clapa. Amicul meu de la FBI a ținut-o sub urmărire. Toate mişcările. Contactele ei. Şi tocmai m-a sunat şi mi-a spus...

— Ce ți-a spus?

— Ea ştie ceva. E singura explicație pentru ce a făcut...

— La dracu, Tim! Ce s-a întâmplat?

— La puțin timp după ce ai părăsit apartamentul ei, a luat un taxi până la aeroport. S-a urcat la bordul unui avion.

Nick încremeni, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Sarah plecase din oraş? De ce?

— Unde s-a dus? sări el.

Tim îi aruncă o privire înţelegătoare:

— La Londra.

Londra! Era logic să înceapă de aici. Sau, cel puţin, aşa i se părea lui Sarah. Londra fusese oraşul preferat al lui Geoffrey, o citadelă cu parcuri verzi şi alei pietruite, cu străzi pe care vedeai bărbaţi eleganţi, în costume negre, scorţoase şi melon, laolaltă cu adepţi Sikh[5] cu turbane. El îi povestise de catedrala St. Paul's, ridicându-se sus deasupra acoperişurilor din centru; de lalelele galbene şi roşii ce împleteau covoare unduitoare în Regent's Park; de Soho, unde râsetele şi muzica erau întotdeauna la volum maxim. Aflase din auzite de toate acestea, şi acum, privind pe geamul taxiului, simţea aceeaşi răscolire pe care trebuie să o fi simţit Geoffrey de fiecare dată când venea la Londra. Văzu străzile late, curate şi umbrelele negre ce dansau pe trotuare. Deasupra oraşului atârna o ceaţă blândă, iar prin parcuri primele flori de primăvară plesneau în deplinătatea miresmei şi a culorilor lor. Acesta era oraşul lui Geoffrey. El îl cunoştea şi îl îndrăgea. Dacă ar fi fost la ananghie, atunci aici s-ar fi ascuns cu siguranţă.

Taxiul o lăsă pe Ştrand, chiar în faţa hotelului *Savoy.* La recepţie, funcţionara, o tânără cu un chip drăgălaş,

---

[5] Sikh, religie originară din nordul Indiei, apărută în secolul al XVI-lea. (nota trad.)

într-o ținută serioasă, cu jachetă de culoare închisă, o întâmpină zâmbind. Da, îi spuse ea lui Sarah, aveau o cameră disponibilă. Încă nu începuse sezonul turistic.

Sarah tocmai completa formularul de înregistrare, când aruncă, într-o doară:

— Ah, că tot veni vorba, soțul meu a trecut pe aici acum vreo două săptămâni.

— Da? Funcționara își aruncă privirea pe formular, la numele ei. O! Dumneavoastră sunteți doamna Fontaine? Geoffrey Fontaine este soțul dumneavoastră?

— Da. Îl țineți minte?

— Sigur că da, doamnă! Soțul dumneavoastră este un client vechi. Un om atât de amabil! Ciudat, totuși, nu mi-am închipuit niciodată că sunteți americancă. Întotdeauna am crezut... Vocea ei se pierdu și fata își îndreptă atenția către cartonașul de înregistrare al lui Sarah: Soțul dumneavoastră vi se va alătura aici, la Londra?

— Nu..., nu încă, ezită Sarah. De fapt, așteptam un mesaj din partea lui. Ați putea verifica dacă mi-a lăsat ceva?

Funcționara cercetă cutiile poștale:

— Nu văd nimic.

— Atunci, am primit vreun telefon? Pentru oricare dintre noi doi?

— Mesajele ar fi fost tot în căsuța poștală. Îmi pare rău! și funcționara reveni la teancul ei de hârtii.

Sarah nu zise nimic un răstimp. Și mai departe, ce? Să caute în camera lui de hotel? Dar era clar că fusese curățată cu zile în urmă.

— Oricum, constată funcționara, dacă ar fi existat vreun mesaj, noi l-am fi trimis mai departe la casa dumneavoastră din Margate. Aşa cum ne-a rugat să facem întotdeauna.

Sarah clipi uluită:

— Margate?

Funcționara era prea ocupată ca să îi observe uimirea.

— Da.

Ce casă în Margate? îşi zise Sarah. Geoffrey avea o casă aici în Anglia şi ei nu-i spusese nimic despre asta?

Funcționara continua să scrie de zor. Pentru a-şi păstra echilibrul, Sarah se rezemă de masa de la recepție şi se rugă să poată mințí convingător.

— Sper... sper să nu aveți adresa greşită, zise ea. Stăm tot în Margate, dar ne-am mutat... luna trecută.

— Vai de mine, oftă funcționara, pornind spre biroul administrativ. Stați să văd dacă adresa a fost actualizată... O clipă mai târziu, ieşi cu un cartonaş de înregistrare în mână: Strada Whitstable Lane, numărul 25. Aceasta este adresa veche sau cea nouă?

Sarah nu-i răspunse. Era mult prea preocupată să retină adresa.

— Doamnă Fontaine? întrebă funcționara.

— Sunt convinsă că e cea bună, zise Sarah, luându-şi bagajul în mână şi țâşnind spre lifturi.

— Doamnă Fontaine, nu e nevoie să duceți dumneavoastră bagajul! Chem imediat băiatul...

Dar Sarah păşise deja în cabina liftului.

— Whitstable Lane, numărul 25, murmură ea în vreme ce uşile liftului se închideau. Whitstable Lane, 25...

Oare aici avea să-l găsească pe Geoffrey?

Marea lovea cu putere în stâncile albe de calcar. Din cărarea pe care venise, Sarah putea vedea valurile care se spărgeau de colții de stâncă de dedesubt. Violența peisajului o înspăimânta. Soarele străpunsese deja ceața dimineții şi grădinile înverzite ale câtorva căsuțe de țară, florile se deschideau şi se desfătau în lumină, în ciuda aerului sărat şi a solului calcaros.

Sarah găsi casa pe care o căuta la capătul străzii Whitstable Lane. Era, de fapt, o căsuță ascunsă în spatele unui gard din şipci albe. În grădinița din fața casei, tufe înalte de trandafiri se amestecau cu crăițele şi stropii de albăstrele. Zgomotul înfundat al foarfecelor de grădinărit îi atrase atenția spre o latură a casei, unde un bătrân tocmai tundea un tufiş.

— Bună ziua? strigă ea peste gard.

Bătrânul se îndreptă de şale şi privi spre ea.

— Îl caut pe Geoffrey Fontaine, zise ea.

— Nu e acasă, domniță.

Lui Sarah începură să-i tremure mâinile. Deci Geoffrey a fost aici. Dar de ce? se întrebă ea. De ce să țină o căsuță aşa departe de slujba sa din Londra?

— Unde-l pot găsi? întrebă ea.

— Nu prea am eu habar.

— Ştiți când se va întoarce acasă?

Bătrânul ridică din umeri:

— Nici el, nici soața nu-mi spune de veniri şi plecări din acestea.

— Soața? repetă ea cu stupoare.

— Aha! Doamna Fontaine.

— Vrei să spui... soția sa?

Bătrânul se uită la ea ca la o arătare.

— Aha, zise el încet. Aşa s-ar zice. Bineînţeles, cu puţină imaginaţie, ţi-ai putea închipui că e mamă-sa, dar e cam tinerică să fie aşa! Şi brusc pufni în râs, de parcă toată situaţia ar fi fost absurdă de-a dreptul.

Sarah se ţinea atât de strâns de gardul de lemn, că aşchiile începuseră să îi intre în carne. În urechi se stârni un vuiet ciudat, ca şi cum trecuse peste ea un val şi o trăgea acum în jos, spre pământ. Căută în poşetă cu mâini tremurânde şi scoase la iveală fotografia lui Geoffrey.

— Acesta e domnul Fontaine? întrebă ea răguşit.

— Mda, el e, zău. Am ochi pentru feţe, să ştii.

Tremura acum atât de tare, că abia mai putu să pună poza la loc în poşetă. Se ţinu de gard, încercând să absoarbă ceea ce îi spusese moşneagul. Vestea o lovise ca un şoc, iar durerea era mai mare decât putea ea suporta.

O altă femeie! N-o întrebase cineva de asta? Nu-şi mai amintea. A, ba da, Nick O'Hara. El se întrebase dacă mai era vreo femeie la mijloc. O numise o presupunere logică, iar ea se supărase pe el.

Nick O'Hara avusese dreptate. Ea era oarbă, ea era cea prostită.

Nu ştia de cât timp se afla printre crăiţe; pierduse noţiunea timpului şi a locului. Totul – mâinile, picioarele, chiar şi faţa – îi amorţise, ca o binecuvântare. Mintea ei refuza să mai înregistreze durerea. Căci, dacă ar fi făcut-o, ar fi înnebunit.

De-abia când bătrânul o strigă a treia oară se trezi la realitate:

— Domniță? Domniță? Ai nevoie de ajutor?

Încă amețită, Sarah se uită spre el:

— Nu. Nu. O să-mi revin.

— Eşti sigură?

— Da, eu... Vă rog, trebuie să găsesc familia Fontaine.

— Nu prea ştiu ce să spui acu, domniță. Doamna şi-a făcut valizele şi a plecat, cam acu două săptămâni.

— Unde s-a dus?

— N-avea obiceiul să lase o adresă nouă.

Sarah caută prin poşetă după o bucată de hârtie, apoi scrise numele ei şi hotelul.

— Dacă revine ea – sau oricare dintre ei doi – rugați-i să mă sune imediat. Vă rog.

— Aha, domniță! bătrânul împături hârtia fără să se uite la ea şi o vârî în buzunar.

Ca o femeie beată, se împletici spre drumeag. La începutul lui Whitstable Lane se răsuci îndărăt şi-l văzu pe moşneag din nou la treabă, tăind crenguțele. Se uită în cutia poştală cu numărul 25 şi găsi doar un catalog de la un magazin londonez. Era adresat doamnei Eve Fontaine.

Evie!

Geoffrey îi spusese lui Sarah aşa de mai multe ori. Îndesă catalogul la loc în cutia poştală. Plângea în timp ce cobora dealul înspre gara Margate.

Şase ore mai târziu, obosită, pustiită şi înfometată, Sarah intră în camera ei de la Savoy. Telefonul sună.

— Alo? zise ea.

— Sarah Fontaine?

Era o femeie cu o voce joasă, uşor răguşită.

— Da.

— Geoffrey avea un semn din naştere pe umărul stâng. Ce formă avea?

— Dar...

— Ce formă?

— Era... era o semilună. Tu eşti Eve?

— La hanul Lamb and Rose, pe Dorset Street.

La ora nouă.

— Stai... Eve?

Clic!

Sarah se uită la ceas. Avea o jumătate de oră să ajungă pe Dorset Street.

Cinci

În jurul intrării de la Lamb and Rose ceaţa se învălătucea în fuioare. Taximetristul luă bancnotele întinse de Sarah, mormăi ceva neinteligibil şi demară în trombă. Sarah rămase singură pe strada întunecată.

Dinspre han se auzeau râsete înfundate şi clinchete de veselă. Prin aburii nopţii, geamurile străluceau primitor, aurii. Traversă strada pietruită şi deschise uşa de la intrare.

Înăuntru, şemineul adăpostea un foc zglobiu. La barul din mahon lustruit stăteau doi bărbaţi, cu halbele de bere aşezate între ei. Ridicară privirea când o auziră intrând, apoi, la fel de iute, îşi văzură în continuare de ale lor. Sarah se opri lângă foc ca să se mai dezmorţească, cercetând încăperea în tot acest timp. Numai o chelneriţă de lângă dozatoarele de bere îi prinse privirea. Fără un cuvânt, fata îi făcu semn spre încăperea din dos.

Sarah îi răspunse în acelaşi mod şi se îndreptă în direcţia indicată. Lângă perete erau mai multe separeuri. În primul separeu era un cuplu, doi îndrăgostiţi care se sorbeau din priviri. În cel de-al doilea, un bărbat în costum de tweed se îndeletnicea în linişte cu un pahar de whisky. Mai era un singur separeu. Chiar şi înainte de a ajunge în dreptul lui, ştia ca Eve o aşteaptă acolo. Din umbră se ridica un fuior de fum de ţigară. Femeia ridică privirea auzind paşii ce se apropiau. Privirile li se încrucişară şi, în acest prim schimb, amândouă înţeleseră. Chiar şi în interiorul slab luminat al hanului fiecare citea limpede durerea celeilalte.

Sarah alunecă pe bancheta din faţa femeii. Eve trase agitată un fum de ţigară şi scutură scrumul, studiind-o în tot acest timp pe Sarah. Era subţire – aproape prea subţire – şi avea părul blond, cu ochi verzui ce păreau obosiţi, umflaţi. Îşi mişca mâinile în permanenţă. La fiecare câteva secunde arunca o privire înspre intrarea hanului, de parcă ar mai fi aşteptat pe cineva. Fumul de ţigară se încolăcea ca un şarpe între ele.

— Nu eşti deloc cum mă aşteptam, zise Eve. Sarah recunoscu vocea puţin răguşită de la telefon; accentul era uşor continental, în orice caz nu britanic: Nu eşti atât de ştearsă cum îmi imaginam. Şi eşti mai tânără decât mi-a povestit el. Câţi ani ai? Douăzeci şi şapte? Douăzeci şi opt?

— Treizeci şi doi, zise Sarah.

— Ah! Deci n-a minţit.

— Geoffrey ţi-a povestit de mine?

Eve mai trase un fum şi dădu din cap:

— Bineînțeles. A fost nevoit. A fost ideea mea.

Sarah mări ochii de mirare.

— Ideea ta? Adică... Dar de ce?

— Nu ştii nimic despre Geoffrey, nu-i aşa? Ochii verzi o străfulgerară violent pe Sarah: Nu, zise Eve, cu o urmă de satisfacție în glas. Fireşte că nu ştii. Şi bănuiesc că nu fac bine că mă apuc să-ți spun tot acum. Dar se pare că ai aflat de mine pe cont propriu. Şi voiam să te văd cu ochii mei.

— De ce?

— Numeşte-o curiozitate morbidă. Masochism. Uram să mă gândesc la voi doi împreună. L-am iubit prea mult. Ridică bărbia, o încercare slabă de-a afişa un aer nonşalant: Spune-mi, ai fost fericită cu el?

Sarah dădu din cap, simțind cum lacrimile amenință să-i ardă ochii:

— Da, şopti ea. Noi... cel puțin eu am fost fericită. Cât despre Geoffrey... nu mai ştiu ce să zic. Nu mai ştiu nimic.

— Cât de des făceați dragoste? În fiecare noapte? O dată pe săptămână?

Sarah strânse buzele:

— De ce ar conta pentru tine? Doar era parte din planul tău, nu?

Ochii ei se îmblânziră, dar numai pentru o fracțiune de secundă.

— L-ai iubit şi tu, nu-i aşa? o întrebă Eve. Privi în jos când aruncă scrumul țigării; când ridică din nou privirea, ochii păreau tăioşi ca două smaralde: Aşadar am pierdut amândouă, nu? Trebuia să se întâmple şi asta odată şi-odată. Doar e în natura meseriei.

— Ce meserie?

Eve se lăsă pe spetează:

— E mai bine să nu ştii. Dar vrei să afli, nu-i aşa? Dacă aş fi în locul tău, aş lăsa-o baltă. Aş uita de tot şi m-aş întoarce acasă. Cât mai poți.

— Cine este Geoffrey?

Eve inhală fumul şi privi în gol, răscolind amintiri:

— L-am întâlnit acum zece ani, la Amsterdam. Atunci era cu totul alt om. Zâmbi aiurea, ca şi cum s-ar fi amuzat de o glumă personală: Altul, la propriu şi la figurat. Numele lui era Simon Dance. Pe atunci lucram amândoi pentru Mossad – serviciile secrete israeliene. Eram o echipă pe cinste, noi trei. Simon, eu şi o altă femeie, şefa noastră. Cei mai buni din Mossad. Dar Simon şi eu ne-am îndrăgostit.

— Erați spioni?

— Bănuiesc că ne-ai putea zice şi aşa. Da, hai să zicem că da. Urmări gânditoare desenele pe care fumul țigării le schița în aer. Eram împreună de numai un an când una dintre misiunile noastre s-a sfârşit prost. Vezi tu, ne făceam prea multe griji unul în privința celuilalt. Asta nu se poate, nu în meseria noastră. Munca e totul. Altfel iese prost. Şi până la urmă a ieşit prost. Bătrânul a scăpat.

— A scăpat? Care a fost misiunea voastră? Să arestați pe cineva?

Eve râse:

— Să arestăm? în meseria noastră nu ne mai obosim cu arestatul. Noi încheiem conturile direct.

Mâinile lui Sarah se făcură sloi. Cu siguranță, nu vorbeau de același Geoffrey. Nu, se forță să rețină. Pe atunci nu era Geoffrey. Era Simon.

— Așadar, bătrânul a rămas în viață. Magul, așa îi spuneam noi. Un nume sfânt pentru un om deloc sfânt. Magul, vrăjitorul. Pentru noi era mai mult un nume de cod. Într-un fel, chiar era un vrăjitor. Cazul acela ne-a terminat. Stinse țigara și își aprinse o alta, stricând trei chibrituri pentru asta, fiindcă îi tremurau prea tare mâinile; oftă, inhalând fumul, recunoscătoare: După aceea ne-am lăsat de meserie. Simon și cu mine ne-am căsătorit și pentru o vreme am trăit în Germania, apoi în Franța. Ne-am schimbat numele de două ori. Dar tot simțeam că se strânge lațul în jurul nostru. Știam că există un contract pentru toți trei. Comandat de Mag, evident. Ne-am hotărât să părăsim Europa.

— Așa că ați ales America.

Eve dădu din cap:

— Da. E foarte simplu, când te gândești. El și-a găsit un nume nou. Și un chirurg plastician. I-a mai subțiat obrajii, i-a mai îngustat nasul. Diferența era imensă. Nu l-ar fi recunoscut nimeni. Și eu mi-am schimbat înfățișarea. El a plecat primul, în America. Ia ceva timp să-ți creezi o nouă bază, o nouă identitate. Eu trebuia să-l urmez.

— De ce s-a căsătorit cu mine?

— Avea nevoie de o soție americancă. Avea nevoie de casa ta, de contul tău din bancă, de acoperirea pe care i-o ofereai. Eu nu puteam să trec drept americancă.

Accentul meu, vocea mea, astea nu le puteam schimba. Dar Simon... O, el putea sa simuleze zece oameni diferiți!

— De ce m-a ales pe mine?

Eve ridica din umeri:

— Din convenienţă. Erai singură, nu-i aşa, şi drăguţă. Nu aveai prieteni. Da, erai foarte vulnerabilă. Te-ai îndrăgostit foarte repede, nu-i aşa?

Înghiţind un scâncet de plâns, Sarah făcu semn că da. Da, fusese vulnerabilă. Înaintea lui Geoffrey, îşi petrecea zilele la lucru, şi serile de cele mai multe ori acasă, de una singură. Tânjea după o relaţie cu un bărbat, după apropierea şi iubirea pe care le văzuse la părinţii ei. Dar avea o carieră solicitantă şi deja era singură de prea mult timp; cu fiecare an ce trecea, o căsnicie părea din ce în ce mai puţin probabilă.

Apoi apăruse Geoffrey. Geoffrey, care umpluse acel gol. S-a îndrăgostit de el imediat. Şi, în tot acest timp, el nu se gândise la ea decât ca la o acoperire convenabilă. Ridică privirea, mânioasă.

— Nici nu v-a păsat, nu-i aşa? zise ea. Nici unuia dintre voi. Nici nu v-a păsat pe cine aţi putea răni.

— Nu am avut de ales. Aveam vieţile noastre...

— Vieţile voastre? Cum rămâne cu viaţa mea?

— Vorbeşte mai încet.

— Eve, era viaţa mea. L-am iubit. Şi tu îndrăzneşti să stai aici, aşa, arogantă, şi să-mi justifici ce aţi făcut!

— Te rog, vorbeşte mai încet. Te pot auzi.

— Nu-mi pasă.

Eve dădu să se ridice:

— Cred că nu are sens să mai zăbovesc.

— Nu, aşteaptă! Sarah o prinse de mână. Te rog, zise ea blând. Stai jos. Vreau să aud şi restul. Trebuie să aflu.

Încet, Eve se aşeză din nou pe banchetă. Rămase tăcută pentru o clipă, apoi zise:

— Adevărul este că nu te-a iubit. Pe mine m-a iubit. Călătoriile sale la Londra erau menite doar ca să mă vadă pe mine. Lua o cameră la Savoy înainte să prindă trenul spre Margate. La fiecare câteva zile, revenea la Londra ca să te sune sau să-ți trimită o scrisoare. Am detestat aceste două luni în care l-am împărțit cu tine. Dar a fost necesar şi numai temporar. Supraviețuiam amândoi. Până când... îşi îndreptă privirea în altă parte: ochii îi străluceau de lacrimi.

— Eve, ce s-a întâmplat?

Eve îşi drese glasul şi ridică bărbia, curajoasă:

— Nu ştiu. Tot ce ştiu este că a părăsit Londra acum două săptămâni. Se alăturase unei operațiuni împotriva Magului. Apoi lucrurile au luat o întorsătură proastă. Era urmărit. Cineva a lăsat explozibili, setați să explodeze în camera lui de hotel. M-a sunat din Berlin şi mi-a zis că s-a hotărât să dispară. Eu trebuia să mă ascund. La momentul potrivit, va veni el după mine. Dar cu o noapte înainte să plec spre Margate, am avut... am avut o premoniție. Am încercat să-l sun la Berlin. Atunci am aflat că a murit.

— Dar nu a murit! izbucni Sarah. E în viață!

Lui Eve îi tresăriră mâinile, făcând aproape să-i scape pachetul de țigări.

— Ce spui?

— M-a sunat acum două zile. De aceea mă aflu aici. Mi-a spus să vin la el... că mă iubeşte...

— Minți.

— E adevărat! țipă Sarah. Îi cunosc glasul.

— Poate era o înregistrare... cine ştie ce truc. E uşor de imitat o voce. Nu, nu avea cum să fie el. El nu te-ar suna pe tine*, zis*e Eve cu răceală.

Sarah rămase tăcută. De ce ar folosi cineva vocea lui Geoffrey ca să o atragă în Europa? Apoi îşi mai aduse aminte ceva, încă o piesă din jocul de puzzle care nu avea nici un sens. Se uită peste masă la Eve.

— În ziua când am plecat din Washington cineva a intrat la mine în apartament. Nu a luat decât o fotografie, atâta tot, o fotografie, şi tot nu înțeleg...

— O fotografie? întrebă brusc Eve. Cu Geoffrey?

— Da. Fotografia noastră de nuntă.

Chipul femeii se făcu alb ca varul. Stinse țigara şi luă în mână poşeta şi puloverul.

— Unde te duci? o întrebă Sarah.

— Trebuie să mă întorc. Mă caută.

— Cine?

— Geoffrey.

— Dar mi-ai zis că e mort!

Ochii lui Eve prinseră subit viață, sclipind ca nişte juvaieruri:

— Nu. E în viață. Trebuie să fie! Nu înțelegi? Ei îi ştiu fața şi de asta au furat fotografia. Înseamnă că şi ei îl caută. Îşi aruncă puloverul pe umeri şi țâşni spre uşă.

— Eve! Sarah se împletici în separeu şi porni după ea.

Dar, când ieşi afară, strada era goală. Nu zări decât ceața, nori groşi de ceață strecurându-se pe deasupra pietrelor ude.

— Eve? strigă ea, dar nu primi nici un răspuns.

Eve dispăruse.

Eve nu ajunse prea departe. Avântată şi înnebunită de speranță, femeia alerga prin ceața de pe Dorset Street spre stația de metrou. Nu se opri să asculte zgomotele de paşi; nu-şi mai luă precauțiile uzuale cu care se învățase în anii petrecuți ca agent Mossad. Simon era în viață, asta era tot ce conta. Nu avu răbdarea să alerge în zigzag prin cartier, să se oprească în nişe ascunse şi să verifice dacă este cu adevărat singură. În schimb, calea ei o duse în linie dreaptă la stația de metrou.

După numai două străzi de alergare, începu să răsufle greu, chinuit. Era din pricina țigărilor, îşi zise ea. Prea mulți ani de fumat o făceau să obosească repede şi să răsufle greu. Dar se chinui să meargă mai departe, până când i se înfiripă o durere în piept şi îşi dădu seama că trebuie să se odihnească, fie şi pentru o clipă. Durerea era o problemă mai veche, una cu care trăia de copil. Nu însemna nimic. O s-o mai lase şi îşi va putea continua drumul.

Se opri ca să se sprijine de un felinar. Puțin câte puțin, durerea se mai potoli. Începu să respire mai uşor. Zvâcnetul din urechi se domoli şi el. Închise ochii şi trase aer în piept.

Dar un sunet străin îi zdreli universul simțurilor, un sunet atât de slab încât ar fi rămas insesizabil pentru

alții. Se încordă, deschise brusc ochii. Şi iată-l din nou, la doar câțiva metri mai încolo. Un pas. Dar în ce direcție?

Scrutând cu disperare ceața, încercă să distingă un chip, o siluetă, dar nu zări nimic. Scotocind în poşetă, scoase la iveală pistolul pe care îl avea cu ea în permanență. Oțelul rece îi dădu încredere. Observă că felinarul era ca un far în noapte, iar ea se găsea chiar sub el. Se aruncă în umbră. Întunericul fusese cel mai bun aliat al ei dintotdeauna.

Alt zgomot o făcu să se răsucească pe loc, cu pistolul pregătit. „Unde e?“ cântări ea. „De ce nu pot să-l văd?“

Înțelese prea târziu că ultimul sunet nu fusese făcut decât ca să-i atragă ei atenția, un truc. Din spate, cineva se năpusti asupra ei. Înainte să se poată întoarce ca să tragă, se simți aruncată la pământ. Pistolul îi zbură din mână, şi apoi, în clipa următoare, simți lama apăsată ferm pe gât.

De deasupra îi zâmbea un chip, o față pe care o recunoştea. Chiar şi în întuneric, părul lui spălăcit strălucea ca argintul.

— Kronen, mai şopti ea.

Simți cum lama alunecă pe piele, fină ca o mângâiere. Voia să țipe, dar groaza îi încleştase gâtul.

—Micuța Eve, murmură Kronen, apoi râse încetişor şi în acel moment Eve ştiu că nu va mai prinde zorii.

Lumea arăta altfel de la zece mii de metri altitudine. Fără neoane, fără trafic, fără beton, doar un cer înstelat, nesfârşit.

Nick îşi rezemă capul de spătarul scaunului, obosit, şi îşi dori să ațipească. Aproape toți ceilalți pasageri ai

zborului 201 către Londra păreau să sforăie angelic deasupra Atlanticului. De cealaltă parte a cabinei slab iluminate zări o însoțitoare de bord cum înveleşte un copil şi dispare în vârful picioarelor pe culoarul dintre scaune. Era ora unu dimineața, ora Washingtonului, totuşi Nick era treaz, ținând pătura liniei aeriene frumos îndoită în poală.

Era prea dezgustat ca să poată dormi. Îşi tot amintea de Sarah şi de cât de nevinovată îi păruse, cât de lovită de durere, de vulnerabilă. Ce actriță! Îi oferise un spectacol de Oscar. Pe deasupra, îi trezise o armată de instincte bărbăteşti de care uitase cu totul. Vrusese să o protejeze, să o cuprindă în brațe.

Acum nici nu mai era sigur *ce* ar fi vrut să-i facă. Orice ar fi, nu avea nici o legătură cu protejarea.

Din pricina lui Sarah Fontaine el rămăsese fără serviciu, patriotismul îi fusese pus la îndoială şi, ceea ce era cel mai rău, se simțea ca un prost. Van Dam avea dreptate. Ca spion, Nick nu era decât un ageamiu.

Cu cât se gândea mai mult la cum se lăsase păcălit, cu atât devenea mai furios. Plesni rezemătoarea pentru brațe şi se lăsă mai degrabă furat de stelele de afară.

Doamne, când va ajunge la Londra, avea să scoată tot adevărul de la ea! Era o datorie față de el însuşi; nu putea să plece din serviciul diplomatic fără a-şi restabili reputația.

Probabil că ea îl aştepta la Londra. Deja ştia unde să o găsească; un simplu telefon îi confirmase că a tras la Savoy, hotelul preferat al soțului ei. Abia aştepta să îi vadă expresia când va deschide uşa şi va da de el. Surpriză, surpriză! Nick O'Hara sosise în târg ca să

limpezească lucrurile. Şi de data asta nu avea să se lase dus de nas.

Dar sub toată această furie, mai era şi alt sentiment, mult mai profund şi infinit mai tulburător. Tot îi revenea în minte acea fantezie, imaginea ei în dormitorul lui, privindu-l cu ochii ei de chihlimbar topit. Confuzia privitoare la ceea ce simţea cu adevărat îl înnebunea. Nu ştia dacă voia să o sărute sau să o strângă de gât. Poate puţin din amândouă.

Dar un lucru ştia sigur. Faptul că luase primul avion spre Londra era cea mai mare aventură a sa de până acum. Toată viaţa luase decizii după o prealabilă gândire. Din fire, nu era un tip nesăbuit. Dar în astă-seară îşi aruncase hainele într-o valiză, prinsese un taxi spre Dulles şi trântise un cârd de credit pe masa ghişeului de bilete al British Airways. Nu-i stătea defel în fire să facă un lucru atât de impulsiv, atât de emoţional. Atât de stupid. Spera că nu era doar începutul unei noi tendinţe în viaţa sa.

Bătrânul nu va fi mulţumit.

Kronen şterse sângele femeii de pe lama cuţitului şi se gândi să amâne inevitabilul raport telefonic pentru o altă oră, o altă zi. Cel puţin până după ce va lua un mic dejun zdravăn sau va da pe gât câteva halbe de bere. Dar bătrânul era avid după noutăţi, iar Kronen nu voia să îl facă să aştepte prea mult. Bătrânul nu mai tolera aşa bine frustrările. De când cu tragedia lui, devenise nerăbdător şi foarte uşor iritabil. Şi nu trebuia să îl enervezi, dacă voiai să rămâi viu şi nevătămat.

Nu că lui Kronen i-ar fi fost frică. Ştia că bătrânul are prea mare nevoie de el.

La vârsta de opt ani, Kronen fusese pescuit din tomberoanele de gunoi din Dublin şi adoptat de bătrân. Poate părul spălăcit, aproape alb al băiatului îi atrăsese atenţia; poate ochii goi, semnul unui pustiu sufletesc într-o carcasă de oase şi carne. Bătrânul recunoscuse, chiar şi atunci, că într-o zi băiatul avea să devină periculos. Un băiat fără suflet nu avea nevoie de dragoste, iar ca adult s-ar fi putut răzvrăti într-o bună zi împotriva gardianului său.

Dar un băiat fără suflet putea fi şi extrem de util. Aşa că bătrânul îl luă sub aripa lui, îl hrăni, îl îndrumă, poate chiar îl şi iubi nițel, fără a-i acorda o prea mare încredere.

Chiar de la o vârstă fragedă, Kronen simțise neîncrederea bătrânului. În loc să nutrească vreun resentiment, băiatul muncise din greu ca să treacă de asta. Orice ar fi vrut bătrânul, Kronen ducea la îndeplinire. După treizeci de ani de îndeplinit ordine, devenise un automatism. Kronen era compensat pe măsură. Mai important, iubea ceea ce făcea. Îi dădea un sentiment de plăcere şi, de satisfacție. Mai ales când la mijloc erau femei.

Ca astă-seară.

Din nefericire, femeia nu a suflat o vorbă. În felul ei, fusese mai puternică decât orice alt bărbat întâlnit de el. Chiar şi după o oră în care încercase cele mai persuasive tehnici, femeia nu cedase. Ţipase ca din gură de şarpe, ceea ce îl enervase şi îl excitase în

acelaşi timp, dar nu-i dăduse nici o frântură de informaţie. Şi exact când se aştepta mai puţin, murise.

Asta îl deranjase cel mai mult. Nu voia s-o omoare. Cel puţin, nu încă. Ce ghinion să descopere prea târziu că victima avea o inimă slăbită. Părea destul de sănătoasă.

Termină de curăţat lama. Credea cu tărie în curăţenie, mai ales când era vorba de cuţitul lui preferat. O lamă ascuţită cerea o atenţie specială. Puse cuţitul în teacă şi se uita după un telefon. Nu avea nici un rost să întârzie şi mai mult decât era cazul. Se hotărî să sune la Amsterdam.

Îi răspunse bătrânul.

— Eva nu a vorbit, anunţă Kronen.

Tăcerea spunea totul. Simţea dezamăgirea chiar şi prin telefon.

— Atunci, înseamnă că e moartă?

— Da, zise Kronen.

— Dar cealaltă?

— Încă o urmăresc. Dance nu s-a apropiat de ea.

Bătrânul scoase un sunet de frustrare.

— Nu pot să aştept la nesfârşit. Trebuie să-i forţăm mâna.

— Cum?

— Răpeşte-o.

— Dar îi are pe cei de la CIA pe urmele ei.

— Mă ocup eu de ei. Până mâine. Şi atunci tu iei femeia.

— Şi apoi?

— Vezi dacă ştie ceva. Dacă nu, tot ne-ar fi de folos. Vom lansa un ultimatum. Dacă Dance e în viaţă, o să ne răspundă.

Kronen nu era aşa de sigur. Spre deosebire de bătrân, nu punea preţ pe ceva atât de ridicol precum iubirea. În plus, o văzuse pe Sarah Fontaine şi nu credea ca vreun bărbat – cu siguranţă, nu Simon Dance – i-ar sări în ajutor. Nu, să-ţi rişti viaţa pentru o femeie e cu totul absurd. Nu credea că Dance va comite o asemenea neghiobie.

Oricum, urma să fie un experiment interesant. Şi, când totul se va termina, bătrânul îl va lăsa pe Kronen să se ocupe de femeie. Inima ei era cu siguranţă mai puternică decât cea a lui Eve Fontaine. Ea va rezista mult mai mult. Da, va fi un experiment interesant. Avea la ce să viseze.

În vis, toată durerea o năpădi iar pe Sarah. Dar totul era distorsionat şi ciudat, ca învăluit în ceaţă. Ea alerga pe străzi, alerga după Geoffrey, strigându-l pe nume. Îi auzea paşii undeva în faţă, dar îl scăpa întotdeauna din vedere, mereu de neatins. Apoi paşii se schimbară. Erau undeva în spatele ei. Nu mai era vânătorul, ci vânatul. Fugea prin ceaţă, iar paşii se auzeau din ce în ce mai aproape. Inima îi bătea mai să-i spargă pieptul. Picioarele refuzau să o poarte mai departe. Se opintea să facă un pas în faţă.

Drumul îi fii tăiat de o femeie cu ochi verzi, o femeie care stătea în mijlocul străzii, râzând de ea. Paşii se apropiau din ce în ce mai mult. Sarah se răsuci.

Bărbatul care venea spre ea îi era cunoscut, cineva cu ochi cenuşii, obosiţi. Încet, omul se materializă din ceaţă. Şi, când îl zări, toate temerile ei se spulberară.

Aici era siguranță, aici era căldură. Paşii lui răsunau pe străzile pietruite...

Sarah se trezi, udă de transpirație. Cineva bătea la uşă. Aprinse lumina. Era patru dimineața.

Bătaia în uşă se auzi din nou, ceva mai tare.

— Doamna Fontaine? zise o voce bărbătească.

Doamnă, vă rog, deschideți.

— Cine e? strigă ea.

— Poliția.

Coborî împleticindu-se din pat, se îmbrăcă anevoie într-un halat şi deschise uşa. Afară erau doi polițişti în uniformă, însoțiți de un funcționar al hotelului, cu ochii umflați de somn.

— Doamna Sarah Fontaine?

— Da. Ce este?

— Ne cerem scuze pentru deranj, doamnă, dar este nevoie să ne însoțiți la circa de poliție.

— Nu înțeleg. De ce?

— Suntem obligați să vă luăm în custodie.

Se prinse de uşă cu ambele mâini şi se holbă la ei, uluită:

— Vreți să spuneți că sunt arestată? Dar pentru ce?

— Pentru crimă. Dumneavoastră ați ucis-o pe doamna Eve Fontaine.

Şase

„Nimic din ce mi se întâmplă nu este real", îşi zise Sarah.

Cu siguranță, totul era doar un coşmar, un scenariu scos la suprafață din cele mai ascunse straturi ale subconştientului său. Aşezată pe un scaun tare, privea

o masă goală. Lămpile fluorescente luminau rece din tavan, evidențiind fiecare mişcare a ei, ca un ochi de reflector în aşteptarea mărturisirii. Încăperea era rece şi Sarah se simțea pe jumătate dezbrăcată, purtând doar cămaşa de noapte şi halatul de casă. Un detectiv cu ochi albaştri, reci trimitea rafală după rafală de întrebări, fără a-i permite să termine nici măcar o frază. Numai după ce l-a rugat de vreo cinci ori i-a permis să folosească toaleta, şi atunci numai cu un paznic la uşa cabinei.

Odată ce revenise în sala de interogatoriu, a fost lăsată să tremure de una singură, probabil pentru a putea cântări situația în care se afla. „Mă bagă la închisoare, reflectă ea. Voi rămâne închisă tot restul vieții pentru uciderea unei femei cu care m-am întâlnit doar aseară..."

Ascunzându-şi fața în palme, simți amenințarea unui nou val de lacrimi. Încerca atât de tare să nu plângă, încât abia dacă auzi cum uşa încăperii se deschide şi se închide la loc.

Dar auzi vocea care o chema pe nume. Acel singur cuvânt fu pentru ea ca o rază de soare. Ridică privirea.

Nick O'Hara stătea înaintea ei. Prin nu ştiu ce miracol fusese transportat peste ocean şi iată-l acum aici, singurul ei prieten din Londra, privind-o din locul în care stătea.

Oare chiar îi era prieten?

Sarah observă imediat că nu este în regulă ceva. Gura lui trăda tensiune, buzele erau ca două linii paralele. Ochii erau complet inexpresivi. Cu disperare, ea căută o urmă de căldură, o căutătură mai blândă, dar nu

desluşi decât furie. Puțin câte puțin, observă şi celelalte detalii: cămaşa lui şifonată, cravata desfăcută, eticheta British Airways lipită pe geanta sa. Tocmai coborâse din avion.

Bărbatul se întoarse şi împinse uşa, închizând-o. Zgomotul neaşteptat o făcu să tresară. Apoi el aruncă de-a dreptul geanta pe masă şi o privi mânios.

— Cucoană, ai intrat într-o mare încurcătură! mormăi el.

Ea îşi suflă nasul, ca un animal hăituit:

— Ştiu.

— Asta e tot ce poți spune? Ştiu?

— Ai să mă iei de aici? întrebă ea, cu glas pierit.

— Păi, depinde.

— Depinde de ce?

— Depinde dacă tu ai comis crima sau nu.

— Bineînțeles că n-am comis-o eu! țipă ea.

Păru luat pe nepregătite de ieşirea ei. Rămase tăcut pentru o clipă. Apoi îşi încrucişă brațele pe piept şi se rezemă, nervos, de marginea mesei.

Ei îi era frică să se uite la el, îi era frică să zărească privirea lui acuzatoare. Bărbatul pe care îl considerase prietenul ei devenise deodată un om pe care abia îl cunoştea. Deci şi el o credea vinovată! Ce speranță avea ea să convingă nişte străini că este nevinovată când nici măcar Nick O'Hara nu o credea? îşi spuse cu amărăciune că s-a înşelat în ce-l priveşte. Cât despre motivul sosirii sale aici, acesta era evident. Omul îşi făcea treaba.

Pe sub masă, îşi împreună mâinile cu degetele albite de încordare. Era supărată pe el pentru că o vedea în

această poziție neajutorată, pentru că îi trădase încrederea pe care i-o acordase ca unui prieten.

— Şi, până la urmă, de ce te afli la Londra? îngână ea.

— Te-aş putea întreba acelaşi lucru. De data aceasta, însă, aştept să-mi spui adevărul.

— Adevărul? Sarah ridică privirea: Dar nu te-am mințit niciodată! Tu ai fost cel care...

— Ei, hai să fim serioşi! izbucni el. Agitat, sări în picioare şi începu să se fâțâie prin încăpere: Doamnă Fontaine, nu-mi face fața asta inocentă. Cred că mă consideri un mare tăntălău. Mai întâi, insişti că nu ştii nimic, apoi îți iei tălpăşița spre Londra. Tocmai am discutat cu inspectorul. Acum vreau să aud şi varianta ta. Ştiai de Eve, nu-i aşa?

— N-am ştiut de ea! Cel puțin, nu pana ieri. Iar tu ai fost cel care a mințit, domnule O'Hara.

— În legătură cu ce?

— În legătură cu Geoffrey. Mi-ai spus că a murit. O, mi-ai înşirat toate dovezile, care mai de care, le-ai prezentat aşa de bine, perfect aproape. Şi eu te-am crezut! Iar în tot acest timp tu ai ştiut care este adevărul, nu? Trebuie să fi ştiut.

— Despre ce vorbeşti?

— Geoffrey e în viață!

Expresia de uluire de pe fața lui nu era una trucată. Ea rămase cu ochii la el, întrebându-se dacă nu cumva era posibil ca Nick să nu ştie de Geoffrey.

— Cred că ar fi bine să-mi explici, zise el. Şi vreau să aflu totul, Sarah. Până şi ce ai mâncat la micul dejun. Pentru că, după cum bănuiesc că ştii deja, eşti într-o mare belea. Dovezile...

— Dovezile sunt toate circumstanțiale, nerelevante.

— Uite care sunt dovezile: cadavrul lui Eve Fontaine a fost găsit pe la miezul nopții pe o alee situată la câteva străzi de hanul Lamb and Rose. Nu voi descrie condiția în care se afla; hai să spunem că, fără îndoială, cineva chiar a detestat-o pe femeia asta. Barmanița de la han îşi aminteşte că a zărit-o pe Eve cu o femeie, o americancă. Asta erai tu. Îşi mai aduce aminte că v-ați certat. Eve a fugit pe uşă afară, iar tu după ea. Şi atunci a fost Eve Fontaine zărită pentru ultima oară.

— Dar i-am pierdut urma chiar în fata hanului Lamb and Rose!

— Ai vreun martor?

— Nu.

— Ghinion! Politia a sunat la casa lui Eve din Margate şi a vorbit cu grădinarul. Bătrânul şi-a adus aminte de tine fără probleme. A zis că i-a transmis lui Eve mesajul tău, la telefon. Şi se întâmplă ca moşul să aibă bucata de hârtie pe care i-ai lăsat-o, cu numele tău şi hotelul.

— I-am lăsat-o ca să mă poată suna.

— Ei bine, asta pentru poliție arată că ai un motiv clar: răzbunarea. Ai descoperit că Geoffrey Fontaine este bigam. Te-ai decis să te răzbuni. Asta este dovada. O dovadă suficientă, bună, de netăgăduit.

— Dar nu înseamnă că am omorât-o!

— Nu?

— Trebuie să mă crezi!

— De ce aş face-o?

— Pentru că nimeni altcineva nu mă crede. Fără nici un avertisment, toată frica şi oboseala o copleşiră,

năvălind peste ea de-a dreptul, lăsând capul în jos, repetă încet: Nimeni nu mă crede...

Nick o urmări, tulburat de un amestec de sentimente. Femeia părea atât de stoarsă, atât de îngrozită, aşa cum se ghemuia la marginea mesei. Halatul i se desfăcuse neglijent, lăsând să se vadă cămaşa de noapte subțire, de culoare albastră. O şuviță lungă de păr roşcat îi căzuse pe față, pe obrazul palid, fin. Era prima oară când o vedea cu părul desfăcut, şi asta îl duse iarăşi cu gândul la fantezia pe care încercase atât de mult sa şi-o alunge din cap. Dar imaginea îl bântui şi acum, caldă şi seducătoare. Se obligă să şi-o scoată din minte, încercând în schimb să se concentreze asupra motivului pentru care se afla în acest loc. O femeie fusese ucisă, iar Sarah era la mare ananghie. Cu toate acestea, nu se putea gândi decât la cum ar fi să o ia în brațe.

Şi, din senin, toată supărarea lui pe ea se evaporă. O rănise, iar acum se simțea ca un monstru. O atinse blând pe cap:

— Sarah, Sarah, o să fie bine! murmură el. O să fie bine, ai să vezi.

Se ghemui lângă ea şi, stângaci, îi puse capul pe umărul său. Părul ei era aşa moale, aşa mătăsos; parfumul cald, feminin al pielii ei era îmbătător. Ştia că senzațiile care îi străbăteau trupul în aceste momente erau periculoase, dar nu le putea controla. Voia să o scoată din încăperea asta, să o ducă undeva unde să fie în siguranță, să-i fie cald, să fie protejată. Era limpede că nu era deloc obiectiv.

Fără tragere de inimă, se îndepărtă din îmbrățişare:

— Sarah, vorbeşte-mi! Spune-mi de ce crezi că soţul tău este încă în viaţă.

Ea trase aer în piept şi îl privi în ochi. Avea ochi de căprioară, mari şi umezi. El ştiu în acea clipă cât curaj trebuise să aibă ca să-i susţină privirea. Fără să izbucnească în lacrimi. Se înşelase în privinţa lui Sarah. Femeia nu era defel la pământ. Avea rezerve de forţă pe care el nici măcar nu le bănuise.

— M-a sunat, zise ea. Acum două zile, la Washington, în după-amiaza zilei în care l-am înmormântat...

— Stai puţin. Te-a sunat?

— Mi-a spus să vin la el. Convorbirea s-a încheiat aşa repede... Nici nu mi-a zis unde este...

— Era un apel internaţional?

— Sunt convinsă.

— De-asta te-ai urcat valvârtej în avion? Dar de ce la Londra?

— A fost... a fost doar un instinct. În Londra fusese casa lui. Aici ar fi trebuit să fie.

— Şi când ai aflat de Eve?

— După ce am ajuns aici. Funcţionara de la hotel nu-a arătat o adresă pe fişa de înregistrare a lui Geoffrey. Era adresa căsuţei lui Eve, de la Margate.

El asimilă noile informaţii cu un sentiment crescând de confuzie. Trăgându-şi un scaun lângă ea, se aşează şi o privi concentrat.

— Tocmai mi-ai aruncat un atu, zise el. Telefonul de la Geoffrey... E o asemenea nebunie, încât încep să cred că spui adevărul.

— Dar spun adevărul! Când ai să mă crezi?

— Bun. Îți acord prezumția de nevinovăție. Pentru moment.

Începea să o creadă. Asta era tot ce-şi putea ea dori, acea sămânță de încredere. În acest moment însemna mai mult pentru ea decât orice altceva pe lume. „Asta este o nebunie”, îşi zise ea. După toate prin câte trecuse de dimineață, de-abia acum începeau să-i cadă lacrimi pe obraji. Scutură capul şi râse stânjenită.

— Ce e cu tine, domnule O’Hara? întrebă ea. Se pare că plâng ori de câte ori mă aflu în preajma ta.

— Nu-i nici o problemă, zise el. Plânsul vreau să spun. Femeile fac asta des cu mine. Bănuiesc că e parte din meseria mea.

Ridică privirea spre el şi îl văzu cum zâmbeşte. Ce transformare surprinzătoare, de la străin la prieten! Cumva, uitase cât de atrăgător este. Şi nu doar fizic. Avea o anumită blândețe, necunoscută ei până acum, o nuanță în glas, ca şi cum îi păsa cu adevărat. Oare îi păsa? Sau ea citea prea mult în toate acestea? Cu siguranță, putea aprecia propria ei reacție: simțea cum sângele îi urcă în obraji.

Când se aplecă spre ea, îi păru şovăitor, uşor neîndemânatic. Ea tremura; el îşi scoase imediat jacheta şi o puse pe umerii ei. Mirosea ca el; era caldă şi confortabilă, ca o pătură. Trase haina pe ea şi se linişti; nimic nu o putea atinge cât timp haina lui Nick O’Hara era pe umerii ei.

— Te scoatem de aici imediat ce apare omul nostru de la consulat, zise el.

— Dar nu tu te ocupi de cazul meu?

— Mi-e teamă că nu. Nu este jurisdicția mea.

— Atunci de ce te afli aici?

Înainte să-i poată oferi un răspuns, uşa se dădu de perete.

— *Nick O'Hara!* răbufni un om mărunt, iute ca o zvârlugă. Ce naiba cauți tu aici?

Nick se răsuci cu fața spre omul din prag:

— Salut, Potter, zise el după o pauză jenantă. A trecut ceva vreme.

— Nu suficientă. Potter mărşălui în încăpere, examinând-o pe Sarah cu o privire critică, din cap până-n picioare, apoi îşi aruncă intenționat pălăria udă pe geanta lui Nick: Deci dumneata eşti Sarah Fontaine.

Ea îi aruncă o privire nedumerită lui Nick.

— Sarah, dânsul este domnul Ray Potter, zise Nick scurt. Dânsul lucrează la ambasadă, este... hm, ce funcție mai ai acum? Ofițer politic?

— Secretar 3, trânti Potter.

— Un eufemism extraordinar. Şi unde e Dan Lieberman? Credeam că vine el.

— Mi-e teamă că al nostru consul nu a putut ajunge. Am venit eu în locul său. Potter îi strânse mâna lui Sarah, mai mult de formă: Sper că ați fost tratată cum trebuie, doamnă Fontaine. Ne pare rău că ați fost nevoită să treceți prin toate acestea. Dar cred că vom limpezi situația cât ai zice peşte.

— Să limpezim? se interesă Nick, bănuitor. Cum anume?

Potter se întoarse morocănos către Nick:

— Poate ai face bine să pleci, O'Hara. Vezi-ți de... concediu, parcă?

— Nu. Cred că mai bine rămân.

— Aceasta este o chestiune oficială. Şi, dacă am auzit bine, nu mai lucrezi pentru noi, nu-i aşa?

— Nu înțeleg, se încruntă Sarah. Ce vreți să spuneți, cum adică nu mai lucrează?

— Ce vrea sa spună, zise calm Nick, este ca am fost suspendat pe termen nedefinit. Văd că noutățile circulă repede.

— Fireşte, când e vorba de siguranța națională.

Nick pufni:

— Habar n-aveam că sunt aşa periculos.

— Hai să spunem că numele tău se găseşte pe cea mai neagră listă, O'Hara. În locul tău, m-aş asigura că am mâinile curate. Asta dacă vrei să-ți păstrezi postul.

— Uite ce e, hai să ne vedem de treabă. Cazul lui Sarah, da?

Potter se uită la femeie:

— L-am discutat cu inspectorul Appleby, care îmi spune că dovezile împotriva dumitale nu sunt atât de solide pe cât şi-ar fi dorit. E dispus să te elibereze – cu condiția ca eu să îmi asum responsabilitatea pentru comportamentul dumitale.

Sarah era înmărmurită:

— Vreți să spuneți că sunt liberă?

— Exact.

— Şi nu există nici o... nu sunt...

— S-a renunțat la acuzațiile aduse împotriva dumitale. Îi întinse mâna: Doamnă Fontaine, felicitări! Sunteți o femeie liberă.

Sarah sări în sus şi îi cuprinse mâna grăsulie.

— Vă mulțumesc, domnule Potter! Va mulțumesc mult!

— Nici o problemă. Numai sa încercați să vă feriți de necazuri, bine?

— O, aşa voi face, aşa voi face!

Se uită bucuroasă spre Nick, aşteptându-se să vadă un zâmbet pe chipul lui. Dar el nu zâmbea defel. În schimb, părea cu totul nedumerit. Şi bănuitor. Îl deranja ceva, iar ea se simți neliniştită deodată. Se întoarse spre Potter:

— Mai este ceva? Orice altceva ce ar trebui să ştiu?

— Nu, doamnă Fontaine. Puteți pleca chiar în acest moment. De fapt, vă conduc chiar eu la Savoy.

— Nu te deranja, interveni Nick. O voi conduce eu.

Sarah se apropie mai mult de Nick.

— Domnule Potter, vă mulțumesc, zise ea, dar voi merge cu domnul O'Hara. Suntem... Într-un fel, suntem prieteni foarte vechi.

Potter se încruntă:

— Prieteni?

— M-a ajutat foarte mult de când a murit Geoffrey.

Strâmbându-se, Potter se răsuci şi îşi luă pălăria de pe masă:

— Bine. Noroc, doamnă Fontaine. Îi aruncă o privire lui Nick.

— Ascultă, O'Hara, îi voi trimite un raport domnului Van Dam, la Washington. Sunt sigur că va fi interesat să afle că eşti în Londra. Crezi că te întorci în State curând?

— Se poate, răspunse Nick. Dar, dacă mă gândesc mai bine, poate nu.

Potter se îndreptă spre uşă, apoi se mai întoarse o dată şi îl gratifică pe Nick cu o privire pătrunzătoare, tăioasă.

— Ştii, aveai o carieră bunicică în serviciile consulare. Nu-i da cu piciorul acum. Dacă aş fi în locul tău, aş fi mai atent la ce fac.

Nick dădu din cap:

— Sunt. Întotdeauna.

— Ce înseamnă asta, suspendare pe termen nedefinit? îl întrebă Sarah în timp ce Nick conducea spre hotel.

El îi zâmbi, un zâmbet deloc amuzant:

— Hai să zicem că nu e vorba de o promovare.

— Ai fost dat afară?

— Într-un cuvânt, da.

— Dar de ce?

Nu îi răspunse. Oprindu-se la următorul semafor, se lăsă pe spătarul scaunului şi oftă. Era sunetul istovelii, al înfrângerii.

— Nick? îl întrebă ea pe un ton scăzut. A fost din cauza mea?

El făcu semn că da:

— Ai fost şi tu parte din motiv. Din pricina ta se pare că mi-a fost pus la îndoială patriotismul. Opt ani de muncă grea, cinstită nu înseamnă nimic pentru ei. Dar nu lăsa asta să te afecteze. Cred că, la un nivel subconştient, am încercat într-un fel să scap de slujba asta de ceva vreme. Tu ai fost ultima picătură.

— Îmi pare rău.

— Să nu-ți pară. Cred că acesta e unul din cele mai bune lucruri care mi s-au întâmplat vreodată.

Semaforul îşi schimbă culoarea, iar maşina se încolonă în traficul de dimineaţă. Era ora zece şi autovehiculele mergeau bară la bară. Pe partea dreaptă, un autobuz din direcţia opusă trecu pe lângă ei în mare viteză, iar Sarah simţi un fior de panică. Şofatul pe partea stângă o neliniştea. Chiar şi Nick părea uşor nelalocul lui, încruntându-se în oglinda retrovizoare.

Îşi impuse să stea relaxată în scaun şi să ignore circulaţia.

— Nu-mi vine să cred toate câte s-au întâmplat, zise ea. E o nebunie. Şi cu cât încerc să-mi dau seama ce se întâmplă, cu atât mă afund şi mai tare în confuzie... Privindu-l cu coada ochiului pe Nick, observă că încruntarea lui se adânceşte: Nick?

— Intriga s-a complicat, zise el încet.

— Despre ce vorbeşti?

— Ţine privirea înainte. Nu te uita înapoi. Suntem urmăriţi.

Impulsul de a întoarce capul era copleşitor, dar Sarah reuşi să îşi concentreze atenţia la carosabilul ud ce se întindea înaintea maşinii. „De ce mi se întâmplă toate astea?" se întrebă ea, căci frica îi făcea inima să bată mai repede.

— Nick, ce ai de gând să faci?

— Nimic.

— *Nimic?*

Ignoră dezamăgirea din glasul ei:

— Exact. Ne vom comporta ca şi cum totul este în regulă. Ne vom opri la hotelul tău, unde ai să te schimbi în alte haine, îţi vei face bagajele şi vei preda camera. Apoi o să luăm micul dejun. Sunt lihnit.

— Micul dejun? Dar tocmai m-ai informat că suntem urmăriți!

— Uite, dacă tipii de pe urma noastră ar vrea să ne facă de petrecanie, ți-ar fi făcut felul de aseară.

— Cum i-au făcut lui Eve? întrebă ea în şoaptă.

— Nu. Tu nu vei păți ce a pățit ea. Se uită în oglindă: Sarah, ține-te bine. O să vedem cât de buni sunt tipii ăştia...

Coti pe o străduță îngustă, zburând pe lângă un şir de magazinaşe şi cafenele, apoi puse brusc frână. Maşina din spatele lor se opri cu un scrâşnet, evitând, milimetric, o ciocnire de bara lor din spate. Nick râse din senin. Uitându-se la Sarah, văzu că femeia se ține de bord:

— Ai pățit ceva?

Sarah făcu semn că nu, prea înspăimântată ca să rostească o vorbă.

— Sarah, suntem în regulă. Cred că îi ştiu pe țipi. I-am mai văzut. Scoase mâna pe geam şi le făcu un semn obscen celor din maşina din spate; o clipă mai târziu mormăi satisfăcut de răspunsul lor, la fel de obscen: Am avut dreptate. Sunt băieți din Companie. Şoferul tocmai mi-a răspuns cu aceeaşi monedă... sau, mai degrabă, deget.

— Vrei să spui că sunt de la CIA? întrebă ea, brusc uşurată.

— Nu te bucura prea devreme. Nu am încredere în ei. Nici tu n-ar trebui să ai.

Dar panica ei începea să se dizolve. De ce să-i fie frică de CIA? Nu erau în aceeaşi tabără? Dar atunci de ce o urmăreau? Se întrebă de cât timp era filată. Dacă se

ţineau după ea de când a sosit la Londra, poate că au văzut cine a omorât-o pe Eve...

Se întoarse către Nick.

— Ce s-a întâmplat cu Eve? întrebă ea.

— Pe lângă faptul că a fost ucisă?

— Mi-ai zis ceva despre... felul în care a fost ucisă. N-au omorât-o aşa, pur şi simplu, nu?

Privirea lui Nick o făcu pe Sarah să se înfioare.

— Nu, zise el. Au chinuit-o mult.

Semaforul indica roşu. Nick trase în spatele unui! ir de maşini oprite la stop şi lăsă motorul în surdină, începuse să plouă, cu picături mari, grele care alunecau pe parbriz. Umbrelele negre, omniprezente populară imediat intersecţia. Nick stătea nemişcat, cu ochii la strada animată.

— Au găsit-o pe o alee dosnică, zise el într-un final. Avea mâinile legate de o ţepuşă dintr-un gard de fier forjat al unei case. Avea un căluş în gură. Probabil a ţipat ca din gură de şarpe, dar nimeni n-a auzit-o. Oricine a fost cel care a făcut asta, nu s-a grăbit deloc. O oră, poate mai mult. Ştia cum să mânuiască un cuţit. N-a fost o moarte... bună.

Ochii lui de granit îşi aţintiră privirea în ochii ei. Era conştientă de apropierea lui, de căldura şi mirosul hainei lui de lână pe care o purta încă pe umeri.

O femeie fusese torturată până la moarte. O maşină era pe urmele lor. Şi totuşi, în acest moment, cu bărbatul acesta lângă ea, Sarah se simţea infinit de protejată. Ştia că Nick O'Hara nu e nici pe departe un salvator. Era un om obişnuit, un individ care, probabil, şi-a petrecut mai toată viaţa în spatele unui birou. Nici

măcar nu ştia de ce se află aici, dar era lângă ea şi pentru asta îi era recunoscătoare.

Îi claxonă maşina din spatele lor. Semaforul trecuse pe culoarea verde. Nick îşi îndreptă anevoie atenția către trafic.

— De ce au omorât-o în felul acela? murmură Sarah. De ce... de ce să o tortureze?

— Poliția a zis că părea a fi opera unui maniac. Cineva care se excită provocând durere altora.

— Sau cineva în căutarea răzbunării, adăugă Sarah. Eve jucase un joc mortal. Poate că îi veniseră de hac până la urmă. Magul, zise ea, aducându-şi brusc aminte de nume. Sub privirile întrebătoare ale lui Nick, ea explică: E un nume de cod. Numele unui om căruia i se spunea Vrăjitorul. Eve mi-a povestit de el.

— O să ajungem şi la asta, zise el, verificând iar oglinda. Hotelul Savoy e chiar pe aici. Şi încă suntem sub urmărire.

O oră şi jumătate mai târziu, amândoi erau aşezați într-un separeu dosnic al unei cafenele de pe strada Ştrand, terminându-şi un mic dejun alcătuit din omletă cu şuncă şi roşii la grătar. În sfârşit, Sarah începea să se simtă mai omeneşte. Avea stomacul plin, iar în mâini ținea o ceaşcă de ceai fierbinte. Cel mai important, însă, era îmbrăcată cu o fustă şi un pulover cenuşiu din lână Shetland. Îşi dădu seama acum cât de bună fusese strategia poliției de a o ține peste noapte la interogatoriu doar în cămaşă şi în halatul de noapte. Se simțise atât de expusă şi neajutorată, exact starea psihică în care i-ar fi stors o confesiune.

Iar caznele nu se încheiaseră; necazurile ei erau abia la început.

Nick mâncase repede, urmărind în tot acest timp intrarea în cafenea şi ascultând istorisirea lui Sarah. Când ea termină de povestit, masa fu debarasată de vasele murdare şi cei doi trecură la a doua ceaşcă de ceai.

— Deci Eve a fost de acord cu tine. Geoffrey e în viaţă? întrebă el.

— Da. Fotografia furată a fost de ajuns ca să o convingă.

— Bine, zise el, trecând în revistă ce aflase. Deci, după spusele lui Eve, cineva vrea să-l omoare pe Geoffrey. Cineva care nu-i cunoaşte noua înfăţişare, dar ştie că numele lui de acum este Fontaine. Geoffrey descoperă că este urmărit. Se duce la Berlin, o sună pe Eve şi-i spune să dispară. Apoi îşi pune în scenă propria moarte.

— Asta nu explică de ce au torturat-o.

— Nu explică multe lucruri. Sunt prea multe goluri. Pe cine ai îngropat de fapt, de exemplu. Dar măcar avem o explicaţie pentru fotografia furată. Dacă Simon Dance a suferit operaţii estetice ca să-şi modifice aspectul fizic, atunci cel care îl urmăreşte probabil că nu l-ar recunoaşte.

— Şi de ce suntem noi urmăriţi? Cred că îi voi duce la Geoffrey?

El făcu semn afirmativ:

— Şi asta ne readuce la detaliul care mă deranjează cu adevărat: eliberarea ta. Nu înghit povestea asta cu poliţia care nu are destule dovezi împotriva ta. Când am

vorbit cu inspectorul Appleby, omul părea decis să te închidă pe viață. Apoi apare Potter şi bum! Totul e în regulă. Dintr-odată, te eliberează. Cred că i-a forțat cineva mâna un pic bunului inspector. Ordinul trebuie să fi venit de undeva de sus, de sus de tot. Cineva te vrea liberă ca să te mişti cum pofteşti, iar acum îți aşteaptă următoarea mişcare.

Oboseala desenase umbre noi pe chipul lui Nick. Se întrebă câte ore o fi dormit. Probabil nu prea multe, căci un zbor transatlantic nu prea îți permite asta. Simți impulsul să întindă mâna şi să îi mângâie fața obosită, să-şi treacă vârfurile degetelor peste barba nerasă. În schimb, întinse mâna şovăielnic şi atinse cu degetele mâna lui. El păru surprins de gest, de atingerea mâinilor lor deasupra mesei. „L-am pus într-o situație stânjenitoare", zise ea roşind. „Pe amândoi, de fapt." Dar când făcu gestul de retragere a mâinii, degetele lui se strânseră în jurul mâinii ei. Căldura pielii lui păru să furnice în sus pe braț şi să îi invadeze fiecare parte a corpului.

— Crezi că Geoffrey e în viață, nu-i aşa? murmură ea.

El făcu semn din cap:

— Cred că e în viață.

Ea îşi îndreptă privirea către mâinile lor împreunate pe masă.

— N-am crezut nici o clipă că e mort, şopti ea.

— Acum, că ştii adevărul, ce simți pentru el?

— Nu ştiu... nu mai ştiu... şi îl privi pe Nick cu o intensitate nouă. Am avut încredere în el tot timpul acesta. L-am crezut. Am crezut în el. O, probabil mă consideri naivă, nu? Poate chiar am fost. Dar cu toții

avem vise, Nick. Vise care dorim să devină realitate. Şi când eşti ca mine, la treizeci şi doi de ani, singură, nu prea drăguță, când un bărbat îți spune că te iubeşte, vrei să îl crezi cu atâta ardoare!

— Sarah, te înşeli, zise el blând. Eşti foarte drăguță.

Ştia că îi spune asta doar din amabilitate. Lăsă privirea în jos, către masă, şi se întrebă ce gândeşte el despre ea. Că numai o femeie ştearsă ar fi putut fi aşa naivă? Îşi trase mâna şi apucă ceaşca de ceai. Bineînțeles că ştia ce gândeşte el: că Geoffrey şi-a ales bine ținta; că Sarah, femeie proastă, şi-a pierdut capul repede, de-a binelea. Vedea şi ea asta limpede. La fel de limpede ca şi cum ar fi ținut o oglindă în care se putea vedea aşa cum o vedea orice bărbat, judecând la rece, critic: nu frumoasă, ci timidă şi stângace. Nu era genul de femeie care să-l atragă pe un tip ca Geoffrey.

— A fost o căsătorie din minciună, zise ea. Ciudat, mi se pare că am visat totul. Ca şi când n-aş fi fost niciodată căsătorită...

El îi dădea dreptate:

— Şi eu am simțit asta uneori.

— Ai fost căsătorit?

— Nu pentru multă vreme. Trei ani. Sunt divorțat de patru.

— Îmi pare rău.

Privirea lui se aținti asupra ei:

— Ai rostit asta din suflet, nu?

Ea încuviință. Până în acest moment nu zărise tristețe în ochii lui. O recunoscu acum, aceeaşi durere pe care o simțea şi ea. Căsnicia lui eşuase; a ei nu existase vreodată. Fiecare îşi ducea rănile sale.

Dar rănile ei nu se vor vindeca vreodată. Nu până nu va primi un răspuns la întrebări. Nu până nu va afla de ce a sunat-o Geoffrey.

— Oricare ar fi sentimentele tale pentru Geoffrey, începu Nick, ştii, cred, că este un risc foarte mare să rămâi aici, la Londra. Dacă e cineva pe urmele lui, tu eşti cea pe care o vor urmări. Evident, ai fost urmărită, cel puțin de ieri încoace. I-ai condus deja la Eve.

Ridică fulgerător privirea:

— Eve?

— Mi-e teamă că da. Eve era o profesionistă. Un fost agent Mossad, care se dăduse la fiind cu mulți ani în urmă. Ştia cum să dispară şi o făcea bine. Dar curiozitatea – sau poate gelozia – a împins-o la nesăbuință. În ciuda prudenței sale, a fost de acord să stabilească o întâlnire cu tine. Nu este o coincidentă că a fost omorâtă în seara în care v-ați întâlnit.

— Atunci eu sunt cea care i-a provocat moartea? întrebă Sarah într-o şoaptă abia auzită.

— Într-un fel, da. Probabil că te-au urmărit până la Lamb and Rose. Până la Eve.

— O, Doamne! Clătină bulversată din cap: Nick, aproape că o uram pe femeia asta. Când mă gândeam la ea şi Geoffrey, nu mă puteam abține să n-o urăsc. Dar să fiu răspunzătoare de moartea ei... Nu am vrut asta!

— Sarah, ea era o profesionistă, nu tu. Nu poți să te învinovățeşti pentru asta.

Sarah începu să tremure şi îşi trase puloverul mai strâns pe corp.

— Răzbunare, zise ea încet, amintindu-şi felul în care murise Eve. Din răzbunare au ucis-o.

— Nu sunt aşa de sigur.

— Ce altceva ar putea fi?

— Ia în considerare toate motivele posibile pentru tortură. Fireşte, răzbunarea este unul dintre ele. Oamenilor le place să regleze conturile. Dar hai să presupunem că au existat motive mai practice...

Brusc, înțelese unde bătea el:

— Vrei să spui că a fost un interogatoriu? Au crezut că Eve ştie ceva?

— Poate că nu s-au lăsat duşi de nas de moartea înscenată a lui Geoffrey. Poate că şi ei sunt de părere că el e în viață. Aşa că o lucrează pe Eve, sperând să afle ceva. Întrebarea este dacă le-a zis ceva.

Sarah se gândi la Eve, amintindu-şi ochii verzi, ferestre spre un suflet dur care făcea tot ceea ce era necesar pentru a supraviețui. Eve ar fi ucis fără remuşcări. Afacerea în care opera cerea asemenea cruzime. Deşi era atât de tare, Eve fusese îndrăgostită. Cu o seară înainte, la Lamb and Rose, Sarah simțise, chiar şi dincolo de propria ei durere, că Eve îl iubea pe Geoffrey la fel de mult, poate chiar mai mult decât l-a iubit ea vreodată. Eve probabil că ştia unde îl poate găsi. Dar, oricare ar fi fost tortura, s-ar fi ținut tare. Nu l-ar fi trădat pe Geoffrey niciodată. Murise cu tot cu secretul ei.

Oare ea ar fi la fel de curajoasă într-o asemenea situație? Se gândi la cuțit, la durerea pe care lama ar stârni-o în carnea vie şi se cutremură. Nu există modalitate prin care să-ți cântăreşti curajul, îşi zise ea.

Curajul iese la suprafață numai atunci când este nevoie, când eşti obligat să-ți priveşti în față cele mai întunecate temeri.

Sarah spera că al ei nu va fi niciodată pus la încercare.

Şapte

— Dan, vreau răspunsuri. Începând cu numele celui care a ordonat eliberarea lui Sarah Fontaine şi cu motivul acestui gest.

Dan Lieberman, şeful afacerilor consulare, îl privi pe Nick cu expresia pasivă a unui om de carieră detaşat de prea multă vreme în serviciul Departamentului de Stat. Anii de zile în care meseria îl obligase să nu dezvăluie nimic, cu excepția unui zâmbet diplomatic, îşi lăsaseră amprenta; din ziua în care s-au întâlnit, cu patru ani în urmă, Nick nu întrezărise strălucirea nici unei emoții cât de cât puternice pe chipul lui Lieberman. Serviciile consulare îl transformaseră într-un jucător de pocher dat naibii.

Dar instinctele lui Nick îi spuneau că undeva sub fațada amabilă exista o voce a integrității, care încerca să se facă auzită prin hățişurile politicii. Spre deosebire de Nick, Lieberman învățase să trăiască bine cu demonii lui. Cel puțin avea un serviciu şi un post de invidiat aici, la Londra. Nu şi-l păstrase făcând valuri. Nu, îşi ținuse părerile pentru sine, se ferise de necazuri şi reuşise să supraviețuiască.

Dar astăzi Nick îi aducea tocmai necazuri.

— Ce se întâmplă cu cazul ei? se interesă Nick. Mie mi se pare că este tratat într-un mod deosebit de ciudat.

— Au existat anumite neregularități, recunoscu Lieberman.

— Mda. Începând cu nenorocitul de Potter care şi-a făcut apariția la secția de poliție.

La auzul acestei remarci, Lieberman lăsă să-i treacă pe buze un rânjet fugar:

— Am uitat că tu şi Ray Potter vă cunoaşteți aşa de bine. Ce s-a întâmplat cu voi doi? Am uitat.

— Sokolov. Nu-mi spune că ai uitat şi asta.

— A, da. Cazul Sokolov. Îmi amintesc acum. Tu şi Potter v-ați „mărturisit" problemele pe scări. Am auzit că vocabularul tău ar fi făcut şi un marinar să roşească. Clătină din cap: Nick, a fost o mişcare proastă. A generat un memoriu de activitate urât de tot.

— Nu l-ai întâlnit niciodată pe Sokolov, nu-i aşa?

— Nu.

— Conform raportului, copiii lui l-au găsit de Anul Nou. Avea doi băieți, cam de zece ani. Au coborât în pivniță ca să-l caute pe tati. L-au găsit cu un glonț în cap. O surpriză drăguță de Revelion, ce zici?

— Nick, chestiile astea se mai întâmplă. Nu trebuia să-ți distrugi cariera pentru asta.

— Doi copii, pentru numele lui Dumnezeu! Dacă Potter m-ar fi ascultat, băieții aceia ar fi fost în siguranță undeva în Montana sau în altă parte. Acum cine ştie pe unde tremură, prin Siberia, ridicați din nou de KGB.

— Omul era un dezertor. Şi-a asumat un risc şi a pierdut. Hei, asta e din trecut. N-ai venit aici ca să mi-l ponegreşti pe Potter, nu?

— Nu. Sunt aici din pricina lui Sarah Fontaine. Vreau să ştiu de ce s-a implicat Potter.

Lieberman clătină din cap:

— Nick, nici n-ar trebui să stau de vorbă cu tine. Mi-a ajuns la urechi faptul că eşti la fel de popular ca o ciumă. Aşa că, înainte să-ți spun ceva, trebuie să aflu de la tine de ce eşti interesat de cazul Fontaine.

— Hai să-l numim simț al eticii. M-am înfuriat.

— Dar de ce te-ai înfuriat?

— În acest moment, Sarah Fontaine e în camera mea de hotel, întrebându-se dacă este sau nu văduvă. Eu, unul, cred că soțul ei este încă în viață. Dar de la oamenii noştri n-am auzit decât că e mort. Că ar trebui să-i prezint văduvei condoleanțele mele şi să-mi văd mai departe de treabă.

— Păi, şi atunci de ce n-ai ales calea cea mai uşoară, de ce n-ai făcut ce ți s-a spus?

— Nu-mi place să fiu mințit. Şi chiar nu-mi place să mi se ordone să transmit mai departe aceleaşi minciuni. Dacă există un motiv pentru care ea nu trebuie să afle adevărul, atunci vreau să-l aud. Dacă este unul valabil, atunci bine, mă retrag. Dar femeia asta trece printr-un calvar, şi eu, unul, cred că are dreptul să afle adevărul.

Lieberman oftă.

— Iar te lupți cu morile de vânt, nu-i aşa? Ştii cum îți ziceam pe aici? Don Quijote. Nick, de ce nu te scuteşti de un ulcer şi nu te întorci acasă?

— Atunci, n-ai de gând să mă ajuți.

— Nu. Nu pentru că nu vreau. Pur şi simplu nu am nici eu răspunsurile.

— Poți să-mi spui de ce la secția de poliție a apărut Potter în locul tău?

— Bine, măcar atât pot să-ți zic. Am primit un telefon de dimineață de la cineva de sus care mi-a spus că Potter va prelua cazul şi că eu nu trebuie să mă implic.

— Un telefon de sus? Cât de sus?

— Hai să zicem că de foarte sus.

— Cum s-a aranjat eliberarea ei?

— Prin canalele britanice, presupun. Cineva le-a şoptit la ureche.

— Britanicii? se încruntă Nick. Asta înseamnă că e vorba de o cooperare?

— Trebuie să ajungi singur la propriile concluzii! zâmbetul lui Lieberman dezvăluia că nu îl contrazice.

— Şi care este rolul lui Ray Potter?

— Cine ştie? în mod evident, Compania este extrem de interesată de văduva ta. Îndeajuns cât să o scoată de la răcoare. Din moment ce Potter însuşi face treburile minore, îmi închipui că interesele sunt foarte mari.

— Ți-ai aruncat un ochi pe cazul Fontaine? întrebă Nick.

— Foarte sumar. Înainte să-mi fie luat.

— Ce părere ți-ai făcut?

— M-am gândit că acuzația de crimă are nişte goluri majore. Un avocat bun ar fi făcut cazul praf.

— Şi ce crezi de moartea lui Geoffrey Fontaine?

— Neobişnuită.

— Puțin zis. Ştiai ceva de Eve Fontaine?

— Nu tocmai. Mi s-a spus că a cumpărat căsuța acum un an de zile. Se zice că era o pustnică. Îşi petrecea tot timpul la Margate. Dar sunt convins că tu ştii mult mai

multe despre ea decât mine. N-ai zis că văduva e la tine în cameră?

— Ba da. La vechiul meu motel de pe Baker Street.

— O, la Kenmore. Lieberman înregistră informația fără să trădeze nimic prin expresia feței: Ce fel de femeie e?

Nick reflectă o clipă.

— Liniştită, zise el într-un final. Inteligentă. În clipa de față, foarte dezorientată.

— Am văzut fotografia ei din paşaport. M-a surprins ca fiind mai degrabă... comună.

— Da, mulți o văd aşa.

— Pot să te întreb cât de implicat eşti?

— Nu.

Lieberman zâmbi:

— Direct ca întotdeauna! Uite, Nick, asta este tot ce ştiu. Făcu un gest care sugera că are treburi mai importante care-l aşteptau: Dacă mai aflu ceva, te sun. Cât timp vei sta la Kenmore?

Nick se ridică.

— Câteva zile, probabil. După aceea, nu sunt sigur.

— Şi Sarah Fontaine? Va sta cu tine?

Nick nu avea un răspuns. Dacă ar fi fost după el, Sarah ar fi fost într-un avion înapoi către Washington. Doar faptul că o ştia singură în camera lui de hotel şi îl neliniştea. Proprietăreasa de la Kenmore, o mai veche cunoştință de-a lui Nick, îl asigurase că fiii ei, două matahale, puteau face față oricăror probleme. Totuşi, Nick era nerăbdător să ajungă înapoi. Moartea oribilă a lui Eve Fontaine încă îi mai stăruia în minte.

— Dacă Sarah se hotărăşte să rămână la Londra, zise el, atunci voi rămâne şi eu pe aici.

Îşi strânseră mâinile. Strânsoarea lui Lieberman era la fel ca întotdeauna, fermă, hotărâtă. Îl făcu pe Nick să se gândească la faptul că poate ar trebui să aibă încredere în el.

— A, să nu uit, zise Nick, în vreme ce era condus spre ieşire, ai auzit vreodată de cineva supranumit Magul?

Chipul lui Lieberman rămase imobil. Apele ochilor albaştri nu fură tulburate de nici o reacţie.

— Magul? repetă el. În termeni biblici, se referă la unul dintre cei trei înţelepţi. Sau la un vrăjitor.

— Nu. Eu mă refer la un nume de cod.

— Nu-mi spune nimic.

Nick ezită în cadrul uşii:

— O ultimă chestiune. Ai putea să îi transmiţi un mesaj lui Ray Potter din partea mea?

— Sigur că da. Dar să fie într-un limbaj curat...

— Spune-i să-şi ia ogarii de pe urmele mele. Sau măcar să ne urmeze la o distanţă rezonabilă.

Pentru prima oară, pe fruntea lui Lieberman apăru o cută.

— Am să-i spun, zise el. Dar, dacă aş fi în locul tău, m-aş asigura bine că pe urma mea sunt oamenii Companiei. Pentru că, dacă nu e aşa, hai să zicem că alternativa e mult mai neplăcută.

— Ceva mai neplăcut decât Compania? observă Nick. Mă îndoiesc.

Când Nick reveni în camera sa de la motelul Kenmore, Sarah dormea adânc. Era întinsă, complet îmbrăcată, pe patul de lângă fereastră, cu faţa cuibărită în pernă şi un braţ atârnând peste marginea patului. Ochelarii

erau căzuți pe podea, ca şi cum ar fi adormit cu ei în mână şi apoi i-ar fi scăpat în somn. Soarele strălucea vioi şi îi înconjura ca o aură părul arămiu.

Pentru o clipă, rămase în picioare lângă pat, privind-o, uitându-se la puloverul ei larg şi la fusta simplă, cenuşie. Lieberman o judecase drept comună. Poate pentru toată lumea aşa o fi, îşi zise Nick. „Poate nu văd eu bine. Poate sunt prea însingurat ca să mai îmi pese de aparențe." Oricare ar fi fost motivul, privind-o acum, Nick începea să creadă că este de-a dreptul frumoasă.

Nu în sensul clasic. Nu ca Lauren, fata cu care fusese căsătorit. Lauren cea cu părul negru şi ochii verzi, care atunci când intra într-o încăpere atrăgea tuturor atenția. Nick se împăunase cu chestia asta... o vreme. Când era cu Lauren la braț, ceilalți bărbați se uitau la el cu invidie, iar el se minuna de norocul ce dăduse peste el. Lauren era soția perfectă pentru un angajat al ambasadei: fermecătoare, isteață, întotdeauna cu o replică deşteaptă pe buze. Şi era frumoasă, într-un fel care o făcea să fie apreciată de orice bărbat. Şi era conştientă de asta. Poate tocmai aici fusese problema.

Femeia care dormea acum în patul lui nu avea nimic în comun cu Lauren. Sarah se descria singură ca fiind ştearsă. Avusese un sentiment de uimire văzând că un om ca Geoffrey o ia în căsătorie. Trebuie să fi fost extrem de dureros să afle că mariajul ei nu fusese decât o prefăcătorie. Nick ştia totul despre durere; trecuse şi el prin asta cu patru ani în urmă. Într-un fel, nici nu-şi mai revenise de atunci. După divorț îşi jurase că nu se va mai lăsa rănit niciodată. Şi iată-l acum, încăpățânat în hotărârea lui de a rămâne singur. Măcar dispăruse

amărăciunea. Măcar rămăsese îndeajuns de uman pentru a se uita la Sarah şi a cântări posibilităţile.

Posibilităţile? Pe cine naiba păcălea el? Nu exista nici o posibilitate. Cel puţin până nu vor afla adevărul despre Geoffrey.

Sarah nu era pregătită să abandoneze ceea ce pentru ea reprezentase cândva o căsnicie fericită. Era limpede că încă îşi mai iubea soţul. Voia să creadă în el. Partea perversă în toate acestea era faptul că tocmai fidelitatea ei pentru Geoffrey o făcea atât de atrăgătoare pentru Nick. Fidelitatea.

Nick se întoarse şi privi pe fereastră. Pe stradă, afară, era parcată aceeaşi maşină neagră care îi urmărise mai devreme. CIA era cu ochii pe ei. Făcu un semn a lehamite, întrebându-se ce naiba se întâmplase cu spionii de calitate. Apoi trase draperiile şi se întinse pe celălalt pat.

Lumina alei era deconcertantă. Nu putea să adoarmă. Deşi era obosit, nu reuşea decât să stea întins cu ochii închişi şi să se lase în voia gândurilor.

„Ce cred eu de fapt că fac aici?" se întrebă el. Faptul că se urcase în avion cu o seară înainte fusese doar o reacţie impulsivă, fusese mânios. Crezuse că Sarah îl minţise; femeia înfipsese şi ultimul cui în coşciugul carierei sale, iar asta însemna că trebuia să o găsească şi să ajungă la adevăr. În schimb, iată-l ajuns aici, la nici trei metri de ea, visând la posibilităţi.

Se uită înspre patul ei. Ea dormea aşa profund, aşa împăcată, ca un copil obosit. Cu toate acestea, nu era deloc un copil, iar el era extrem de conştient de acest lucru. Îşi aminti ce simţise de dimineaţă, când îi

atinsese părul, când îi simțise obrazul pe umăr. Ceva înăuntrul lui începuse să se trezească, ceva foarte, foarte periculos. Trecuse multă vreme de când fusese cu o femeie, iar Sarah părea aşa caldă, atât de apropiată...

Închise ochii, brusc enervat de lipsa lui de autocontrol. De ce se lăsa pradă acestei agonii inutile? Soluția inteligentă ar fi fost să plece acasă şi să-i lase pe cei de la CIA să se ocupe de toată treaba. Dar, dacă ei ar fi permis să i se întâmple femeii ceva, nu şi-ar fi iertat-o niciodată.

Încetul cu încetul, agitat, Nick reuşi să aţipească. Somnul îi era tulburat de o viziune: o femeie cu ochi de chihlimbar. Voia să întindă mâna să o atingă, dar mâinile lui se încurcau în şuvițele lungi ale părului ei. Sarah, Sarah! Cum ar putea cineva să creadă că nu eşti frumoasă? Mâinile lui se mişcau de parcă ar fi fost din plumb, prinse într-un năvod prea încurcat pentru a scăpa de el. Când fu aproape să o atingă, Sarah se topi în neant. Rămase singur. Ca întotdeauna, era singur.

Într-una din camerele dosnice ale lui Ray Potter un transmițător emise un raport radio:

— O'Hara a părăsit biroul lui Lieberman acum patruzeci de minute, raportă agentul. Acum a revenit la Kenmore. N-am văzut femeia de o oră. La fereastră sunt trase draperiile. Se pare că sunt în pat.

— Şi fac pariu pe două gogoşi că nu dorm, mormăi Potter înspre asistentul său.

Agentul Tarasoff abia dacă zâmbi. Tarasoff nu avea pic de simț al umorului, nu ştia să se distreze. Stilul său de

a se îmbrăca era întru totul corect: un costum gri, conservator, o cravată în nuanţe şterse de albastru şi argintiu, cămaşa albă, şi toate acestea impecabile. Până şi felul în care Tarasoff îşi mânca sandviciul cu carne de vită era plictisitor. Muşca puţin, calculat, ştergându-se cu atenţie pe degete pe tot parcursul procesului. În timp ce Potter, din contră, mânca precum un om obişnuit. Fără prea mari menajamente. Mânca, şi cu asta basta. Potter înghiţi şi ultima bucată de sandvici cu şuncă presată şi duse mâna spre transmiţător:

— Bine, băieţi, rămâneţi pe poziţie. Vedeţi cine trece pe acolo.

— Da, domnule. Aţi aflat ceva de familia Kenmore?

— Britanici fără pată. Genul de oameni care ţin de obicei un asemenea motel, o văduvă şi cei doi fii ai săi.

— Am înţeles. I-am reperat.

— Cum sunteţi poziţionaţi?

— N-avem de ce să ne plângem. E un *pub* chiar peste drum.

— V-a zărit?

— Mi-e teamă că da, domnule. Ne-a făcut un semn obscen cu ceva timp în urmă.

Tarasoff scoase un sunet ce ar fi putut fi interpretat ca un chicot de râs. Dar când Potter îi aruncă o privire nu zări decât faţa impasibilă a agentului.

— La naiba, deja v-a reperat? Dar ce-aţi făcut? V-aţi dus să vă prezentaţi?

— Nu, domnule. Ne-a zărit cu ceva timp în urmă, după ce am plecat de la secţie.

— Bine. E unu şi jumătate. Puteţi să renunţaţi peste două ore. Fiţi pe fază.

Potter încheie convorbirea, mototoli hârtia cerată în care fusese învelit sandviciul său şi o aruncă în direcţia coşului de gunoi. Cocoloşul de hârtie rătăci mult ţinta, dar el n-avea nici un chef să se ridice de pe scaun.

Tarasoff se ridică şi-şi aruncă hârtia lui.

— Domnule Potter, ce credeţi de chestia asta? întrebă el, aruncând gunoiul la coş, cum ar fi trebuit.

Potter ridică din umeri:

— Alergăm după cai verzi pe pereţi? Sper că nu.

— Credeţi că ar trebui să-l privim pe Nick O'Hara şi în altă lumină?

— Cum adică?

— Este posibil să fie ceva mai complicat la mijloc? Să lucreze sub acoperire pentru cineva?

Potter izbucni în râs:

— O'Hara? Stai să-ţi spun câte ceva despre el. Nu este genul care să lucreze sub acoperire. E prea cinstit pentru asta. Se crede un cavaler în căutarea Sfântului Graal. Ştii, genul de om care-şi petrece toată ziua cu grija balenelor eşuate la mal. Potter puse ochii pe sandviciul pe jumătate mâncat al lui Tarasoff, lui încă îi mai ghiorţăia stomacul: Ai de gând să termini sandviciul?

— Nu, domnule. Puteţi să-l luaţi dumneavoastră.

Potter muşcă din sandvici mai să se înece. Hrean. De ce stricau oamenii o bucată bună de carne de vită cu aşa ceva? Dar n-avea nici un sens să-l lase să se irosească.

— O'Hara e destul de isteţ, aş zice, decretă el mestecând. Mai degrabă în sens intelectual: e numai teorie, practică zero. Vorbeşte vreo patru limbi străine.

Nu e un ofițer consular rău. Dar nu ştie să funcționeze în lumea reală.

— E ciudat, totuşi, zise Tarasoff. De ce s-ar amesteca în aşa ceva? Şi-a pus în pericol cariera profesională. Mie, unul, nu-mi sună logic.

— Tarasoff, ai fost vreodată îndrăgostit?

— Sunt însurat.

— Nu, eu zic îndrăgostit?

— Păi, da, bănuiesc că da.

— Bănuieşti... La naiba, asta nu e dragoste! Prin dragoste înțeleg ceva fierbinte, ceva care te face s-o iei razna, să-ți rişti viața. Poate chiar să te căsătoreşti.

— Credeți că este îndrăgostit? De Sarah Fontaine?

— De ce nu?

Tarasoff clătină grav din cap:

— Eu cred că e sub acoperire.

Potter râse în hohote.

— Să nu subestimezi niciodată puterea hormonilor.

— Asta zice şi nevastă-mea. Tarasoff se încruntă subit, cu ochii la brațul lui Potter: Domnule, vedeți, ştergeți-vă de muştar. O să vă păteze jacheta.

Potter se uită la picătura galbenă de muştar de pe haină. Încă o zi, încă o pată. Căută un şervețel şi, negăsind, întinse mâna după o bucată de ciornă. Era o notă pe care şi-o scrisese singur cam cu o săptămână în urmă: „Pune la poştă cecurile pentru pensia alimentară!” Fir-ar să fie, iar întârziase. Dacă pleca la poştă chiar acum, cecurile aveau să ajungă marți...

Aruncă nota la gunoi. Rată iarăşi ținta. Cu un geamăt, se ridică de pe scaun. Tocmai se întindea după bucata de hârtie de pe jos, când se deschise uşa.

— Da? întrebă el, apoi rămase tăcut.

Nedumerit, Tarasoff se răsuci şi îl privi pe bărbatul care apăruse în prag. Era Jonathan Van Dam.

Potter îşi drese glasul:

— Domnule Van Dam. Nu ştiam că sunteți la Londra. Cu treburi noi?

— Nu. De fapt, e vorba de treburi mai vechi. Van Dam se aşează pe scaunul lui Potter şi împinse neatent muntele de hârtie cerată mototolită şi paharele de plastic de pe masă, înainte de a-şi pune geanta pe birou: Tocmai am primit o informație ciudată şi nu ştiu cum să o justific. Poate dumneata poți s-aduci puțină lumină.

— Hm... informație?

— Da. Am pus sub ascultare telefonul lui Sarah Fontaine. Spre surprinderea mea, am aflat că a primit un apel din partea soțului ei acum câteva zile. O chestiune absolut miraculoasă, nu crezi? Sau poate legăturile telefonice internaționale s-au îmbunătățit într-o asemenea măsură?

Potter şi Tarasoff avură un schimb de priviri.

— Domnule Van Dam, începu Potter. Vă pot explica...

— Da, zise Van Dam. Nu zâmbea defel. Cred că ar fi cazul.

Pe dealurile înalte de deasupra localității Margate, Nick şi Sarah se opriseră, cu fețele în direcția din care bătea vântul. Din cerul siniliu pescăruşii coborau în viteză şi țipetele lor străpungeau văzduhul ca sute de glasuri de jale. Soaiele strălucea deasupra, iar dedesubt marea sclipea ca o oglindă spartă în zeci de cioburi.

Până şi Sarah îşi revenea la viață sub influența binefăcătoare a acestui colt de lume.

De când plecaseră din Londra, de dimineață, renunțase deja la pulover şi fular. Acum, îmbrăcată într-o cămaşă albă de bumbac şi în vechea ei fustă cenuşie, Sarah se oprise în bătaia soarelui şi se bucura de căldura lui. Era vie. În ultimele două săptămâni uitase acest lucru. Vrusese să se îngroape lângă Geoffrey, sau cel pe care îl credea a fi Geoffrey. De-abia acum, când simțea briza sărată pe obraji, viața părea să-şi fi găsit făgaşul spre inima ei. Supraviețuise decesului lui Geoffrey; acum avea să supraviețuiască şi învierii lui. Şi când se gândea cât de mult îl iubise! Acum abia dacă îşi aducea aminte ce simțise atunci. Nu-i mai rămăseseră decât imagini, crâmpeie de amintiri inerte despre un om pe care abia daca reuşise să-l cunoască.

— Sarah?

Nick îi atinse mâna pentru a-i atrage atenția la cărare. Părul lui se ciufulise în bătaia vântului, obrajii se coloraseră în trandafiriu la lumina soarelui. În hainele lui largi, o pereche de pantaloni şi o cămaşă mai veche, arăta mai mult a pescar decât a birocrat.

— Cât mai este? se interesă el.

— Nu e departe. Chiar în vârful dealului.

Urcând pe cărarea ce ducea spre Whitstable Lane, Sarah se surprinse privindu-l. Înainta cu uşurință, fără efort, de parcă îşi petrecuse toată viața bătând coclaurile. Încă o dată, Sarah se gândea la Nick O'Hara. Oricare ar fi fost motivele lui pentru a se afla aici, de un lucru era sigură: avea încredere în el. Nu avea sens să-i

pună la îndoială motivele. El îi era prieten; asta era tot ce conta.

Nick se răsuci şi miji ochii îndărăt, de-a lungul cărării. Orăşelul Margate rămăsese ghemuit la poalele dealului. Nu se vedea nici un semn cum că ar fi urmăriți. Erau singuri.

— Mă întreb de ce nu se țin după noi, zise Nick.

— Poate au obosit.

— Oricum, să mergem mai departe. Cel puțin avem un avans, să ne putem trage sufletul la o adică.

Se întoarseră şi urcară mai departe.

— Nu-ți plac cei de la CIA, nu-i aşa? întrebă ea.

— Nu.

— De ce nu?

— Sunt altfel. Nu am încredere în ei. Şi în mod special nu am încredere în Ray Potter.

— Ce ți-a făcut domnul Potter?

— Mie? Nimic. Doar că m-a trimis pachet înapoi la Washington.

— Şi Washingtonul e aşa de rău?

— Nu e locul unde se clădeşte o carieră în serviciile străine.

— Dar unde se întâmplă asta?

— În locurile fierbinți. Africa. America de Sud.

— Dar tu ai fost la Londra.

— Londra nu a fost prima mea alegere. Mi-au oferit mai întâi Camerun, dar am fost nevoit să renunț.

— De ce?

— Din cauza lui Lauren. Fosta mea soție.

— O! Deci acesta era numele ei, Lauren.

Sarah se întrebă ce nu mersese între ei doi. Oare se întâmplase ca în cazul multor altor căsnicii eşuate, în care partenerii se depărtează unul de altul, puţin câte puţin? Plictiseala? Nu-şi imagina cum s-ar putea cineva plictisi de Nick. Era un om cu multe laturi, fiecare mai complexă decât cea de dinainte, fiecare aşteptând să fie descoperită. Exista oare vreo femeie care să-l cunoască pe deplin?

Merseră în tăcere, trecând de şirul de cutii poştale şi urmând curba sinuoasă a aleii. Apăru şi căsuţa, o căsuţă albă după un gard de uluci. Grădinarul nu era prin preajmă.

— Aceasta este casa, zise ea.

— Atunci hai să aflăm cine este acasă, zise Nick şi se apropie de uşa de la intrare şi sună la sonerie. Nici un răspuns, uşa era încuiată: Se pare că e goală casa, zise el. Cu atât mai bine.

— Nick? îl strigă ea, urmându-l spre uşa din dos. Îl găsi învârtind mânerul uşii. Uşa nu era încuiată. Uşa se deschise încet. Fasciculul de lumină dezvălui o podea din gresie lustruită. La picioarele lor nu erau decât rămăşiţele unei farfurii de porţelan zdrobite. Sertarele din bucătărie erau toate închise. De tavan era prins un stativ pe care atârnau cratiţe de alamă. Pe pervazul ferestrei erau două ghivece cu flori ofilite. Cu excepţia unui robinet defect care picura cu regularitate, casa era straniu de tăcută.

Sarah sări în sus când Nick îi atinse braţul.

— Stai aici, şopti el.

Paşii lui scârţâiră cu zgomot peste fragmentele de porţelan când traversă bucătăria şi se îndreptă spre

următoarea încăpere. Aşteptându-l, îşi plimbă privirea, explorând decorurile străine. Stătea în inima casei, în vatra căminului. Aici gătise Eve, aici ea şi Geoffrey râseseră şi mâncaseră împreună. Chiar şi acum, încăperea părea să mai păstreze ceva din prezenţa lor. Sarah nu avea loc aici. Ea era intrusa.

— Sarah? o strigă Nick din cadrul uşii. Vino să arunci o privire.

Îl urmă şi ajunse în sufragerie. Pereţii erau acoperiri de rafturi cu volume legate în piele; pe şemineu stătea un şir de figurine din porţelan. În cămin încă mai era cenuşa ultimului foc aprins de Eve. Fusese deranjat numai un birou. Sertarele fuseseră scoase de tot din locul lor şi aruncate pe jos. O grămadă de plicuri de corespondenţă – în mare parte facturi şi reclame fuseseră desfăcute şi aruncate pe jos.

— Nu furtul a fost motivul, observă el, indicând un pocal de plumb de pe şemineu, evident o piesă de colecţie. Cred că a căutat cineva informaţii. O agendă, poate. Sau un număr de telefon.

Ea privi înjur. Ar fi fost un loc confortabil, intim, cu focul aprins în cămin şi cu luminile aproape stinse. Şi-o imagina pe Eve aşezată în fotoliul de piele, în timp ce fumul ţigării urca fantomatic spre tavan. Ar fi ascultat muzică? Mozart sau Chopin, cu siguranţă. Iată şi discurile, frumos aranjate lângă un fonograf vechi. Scrumiera era încă plină de mucuri de ţigări. Frica o făcuse probabil să-şi aprindă ţigară de la ţigară. Aici, singură printre umbre, Eve trebuie să fi tresărit de fiecare dată când scârţâia o fereastră sau trosnea parchetul.

La câțiva paşi mai încolo, Sarah zări o uşă deschisă. Se simți atrasă dintr-o fascinație inexplicabil de dureroasă. Ştia ce va găsi acolo, dar nu se putea opri să intre.

Era dormitorul. Cu lacrimi în ochi, se opri la picioarele patului conjugal şi coborî privirea pe cuvertura înflorată. Acesta era patul altei femei. În mintea ei îl vedea pe Geoffrey întins aici, cu brațele în jurul lui Eve. Închipuirea o îndureră într-atât, încât abia se împiedică să nu țipe. Câte nopți a dormit el aici? De câte ori au făcut dragoste? Stând întins în patul acesta, oare s-a gândit el vreodată la Sarah, i-a fost dor de ea, oricât de puțin?

Acestea erau întrebări la care numai el avea răspunsul. Ea trebuia să-l găsească. Trebuia să ştie, altfel nu putea fi liberă cu adevărat niciodată.

Ieşi cu ochii plini de lacrimi din încăpere. O clipă mai târziu, se opri, singură, la marginea prăpastiei, privind în depărtare la marea senină. Nici nu auzi paşii lui Nick când acesta se apropie de ea.

Dar îi simți mâinile care îi cuprinseră blând umerii. Nu zise nimic; doar stătea acolo, o prezență caldă, solidă lângă ea. Îi oferea exact ceea ce avea nevoie: linişte. Şi atingerea prevenitoare. Valurile se rostogoleau neobosite dedesubt, iar ea închise ochii şi îi simți răsuflarea în păr.

Fusese căsătorită cu Geoffrey şi totuşi nu îl cunoscuse cu adevărat. Iar cu Nick, un tip pe care îl întâlnise cu doar două săptămâni în urmă, simțea deja cum viețile lor erau amestecate inextricabil. Îşi dorea cu disperare ca el să o strângă aproape, să o prindă în brațe.

Cum de lucrurile luaseră o turnură aşa nebunească? se întrebă ea. Să fie singurătatea de vină? Durerea? Voia să-şi întoarcă faţa spre el, să se lase ţinută în braţe, dar ştia că este mai mult decât o simplă dorinţă. Era o nevoie. Îi era frică şi se simţea vulnerabilă, iar Nick reprezenta singura ancoră din lumea ei. Acesta nu era deloc motivul potrivit ca să te îndrăgosteşti.

Desprinzându-se de el, se întoarse cu faţa. Stătea foarte drept, nemişcat. Ochii lui aveau acum culoarea fumului. Cu cămaşa lui se juca vântul. Sus pe cer pescăruşii se înălţau şi se roteau ca un nor argintiu.

— Trebuie să-l găsesc pe Geoffrey, zise ea, cuvintele pierzându-se printre ţipetele păsărilor. Şi tu nu poţi să mă însoţeşti.

— Nu poţi să pleci de una singură. Uite ce a păţit Eve...

— Ei nu mă vor pe mine! Îl vor pe Geoffrey. Iar eu sunt singura lor şansă. N-o să-mi facă nici un rău.

— Cum ai de gând să-l găseşti?

— Mă va găsi el pe mine.

Nick clătină din cap, iar părul îi flutură sălbatic în briză:

— E o nebunie! Nu ştii cu cine te pui.

— Dar tu? Dacă ştii, Nick, va trebui să-mi spui.

Nu îi răspunse. Rămase cu privirea aţintită asupra ei, cu ochii întunecaţi acum, bătând în argintiu. „Ce ştie el? se întrebă Sarah. Este şi el parte din toate acestea?”

Se răsuci şi continuă să meargă mai departe. Nick o urmă, cu mâinile înfundate în buzunare. Se opriră la un rând de cutii poştale, unde Whitstable Lane se curba şi se transforma în cărarea de pe deal. Un bătrân

în uniformă de poştaş ridică pălăria în semn de salut şi trecu mai departe pe bicicletă, coborând cărarea înspre Margate. Tocmai livrase corespondența. Sarah caută în cutia cu numărul 25. Găsi un catalog şi alte trei facturi, toate adresate lui Eve.

— Nu mai are nevoie de ele, observă Nick.

— Nu, cred că nu. Sarah îndesă facturile în poşeta ei. Speram să fie ceva...

— La ce te aşteptai? Să-ți scrie o scrisoare? Nici măcar nu ştii de unde să porneşti, nu-i aşa?

— Nu, recunoscu ea. Apoi adăuga cu încăpățânare: Dar voi găsi.

— Cum? Nu uita, CIA te aşteaptă jos, la cotitură.

— Scap eu cumva de ei.

— Şi apoi? Ce se întâmplă dacă asasinul lui Eve se hotărăşte să vină după tine? Crezi că-i poți face față de una singură?

Se îndepărtă de el şi porni pe cărare. El o prinse de braț şi o întoarse cu fața spre el:

— Sarah! Nu face o prostie!

— Am să-l găsesc pe Geoffrey!

— Atunci lasă-mă să vin cu tine.

— *De ce?* țipă ea, dar vorbele i se pierdură în vânt.

Răspunsul lui o luă pe nepregătite. O prinse în brațe dintr-o singură mişcare. Înainte ca ea să poată reacționa, înainte ca ea să îşi dea seama ce se petrece, o sărută. Forța îmbrățişării îi tăie răsuflarea. Ţipetele pescăruşilor se topiră, iar vântul părea că o ridică în slavă, până pierdu cu totul conştiința locului în care se afla. Urmând propriile lor impulsuri, brațele ei îl înconjurară, înlănțuindu-se de gâtul lui. Buzele

fremătară şi se întredeschiseră, lăsându-l să-i afle astfel sufletul, devorând-o cu foamea unei sălbăticiuni. Nimic nu mai conta acum, nimic în afară de Nick, de gustul lui, de mirosul mării ce-i mângâia pielea.

Ţipetele stinse ale pescăruşilor se făcură din ce în ce mai tare auzite şi realitatea năvăli din nou peste ei. Sarah se desprinse cu greu de el. Expresia lui reflecta surpriza ei, de parcă şi el se lăsase purtat de ceva ce nu înțelegea pe de-a întregul.

— Bănuiesc că de asta, zise el încet.

Ea scutură capul, dezorientată. O sărutase. Se întâmplase aşa de repede, atât de neprevăzut, încât nici nu conştientiza ce însemnau toate acestea. Dar un lucru ştia: îl dorise. Încă îl mai dorea. Cu fiecare secundă ce trecea, dorința era din ce în ce mai arzătoare.

— De ce ai făcut asta?

— S-a întâmplat. Sarah, nu am vrut să... Agitat deodată, se întoarse cu spatele la ea:

— Fir-ar să fie, nu! izbucni el, răsucindu-se din nou cu fata către ea. Îmi retrag cuvintele! Am vrut să fac asta!

Ea se retrase, mai dezorientată ca niciodată. Ce era în neregulă cu ea? Acum câteva zile se credea îndrăgostită până la disperare de Geoffrey. Acum, în acest moment, Nick O'Hara era singurul bărbat pe care îl dorea. Încă îi mai simțea gustul pe buze, încă îi mai simțea mâinile cum o trag aproape de el şi nu se putea gândi decât la cât de bine ar fi să-l sărute încă o dată. Nu, nu putea să-l aibă în preajmă. Nu acum, nu după toate câte se întâmplaseră.

— Nick, te rog, zise ea. Du-te înapoi la Washington. Vreau să îl găsesc pe Geoffrey, iar tu nu poți să fii lângă mine.

— Sarah, aşteaptă!

Dar ea se îndepărta deja.

Erau amândoi tăcuți când ajunseră aproape de sat. Ea nu ştia ce să îi mai zică. Fusese mai uşor când erau doar prieteni, doar doi oameni în căutarea unor răspunsuri. Acum, doar dacă îl privea simțea cum se aprind văpăi înăuntrul ei, un jar de care nu ştiuse că există.

Seara trecută fusese atât de obosită şi speriată, încât aproape se bucurase să rămână la el în cameră. Acum totul se schimbase. Trebuia să plece de lângă el. Imediat ce vor ajunge la Londra îşi va face bagajele şi va părăsi motelul Kenmore. Trebuia să-l caute pe Geoffrey de una singură.

Când intrară în Margate, Sarah era deja hotărâtă. Nimic din ce i-ar fi putut spune Nick nu avea să o clintească. Dar, Doamne, avea de gând să încerce; citea asta pe chipul lui, în îndărătnicia cu care îşi încleştase fălcile. Nu terminase cu ea încă. Avea să fie un drum lung înapoi spre Londra.

Ca doi străini ce mergeau unul lângă altul, se îndreptară spre maşina închiriată pe numele lui Nick, un MG parcat pe o străduță cu multe magazinaşe. Chiar în spatele maşinii lor era un Ford negru, acelaşi care se ținuse scai de ei tocmai de la Londra. CIA. Aşadar renunțaseră la orice subtilitate. Lucrau pe față. Asta va face să-i fie ei mult mai uşor să-i piardă.

Unul dintre agenți era profilat pe geamul fumuriu al mașinii. Când trecură pe lângă mașină, Sarah aruncă o privire furișă prin parbriz; nu mișca nimic în interiorul mașinii. Nick observă același lucru. Se opri și bătu în geam. Agentul nu se mișcă, nu zise nimic. Dormea oare? Era greu de spus prin geamul întunecat.

— Nick? șopti ea. A pățit ceva?

— Mergi mai departe, zise el încet, împingând-o către MG. Vreau să intri în mașină.

Cu calm, descuie portiera mașinii.

— Intră și rămâi acolo.

— Nick...

Se apropie precaut de Ford. Curiozitatea o făcu să-l urmeze; se ținea chiar în spatele lui, pe trotuar, în vreme ce el prinse încet portiera, cU atenție. Agentul tot nu se mișcase. Nick ezită doar o secundă, apoi deschise brusc portiera.

Umărul agentului căzu într-o parte. Prin dreptul ferestrei trecu un chip palid, cu ochii larg deschiși. Unul din brațe căzu din mașină și rămase atârnând la vedere. Nick se îndepărtă oripilat, căci picături purpurii de sânge se prelinseră pe trotuar.

Opt

Sarah țipă. În clipa următoare, un foc de armă țâșni de undeva din Ford, făcându-i pe Nick și Sarah să se trântească la pământ. Trupul lui ateriză exact deasupra ei pe beton. Ea nu se mai putea mișca. Nici măcar nu mai era în stare să vorbească; impactul îi tăiase răsuflarea.

Nick se rostogoli pe o parte și o împinse înainte.

— La maşină. Urcă repede! urlă el.

Ordinul lui tăios o trezi la acţiune. Ca un animal îngrozit, Sarah se urcă în MG. Focurile de armă sparseră vitrinele magazinelor şi peste tot în jurul lor oamenii alergau îngroziți. Nick se aruncă imediat după ea, trecând peste ea şi aterizând grămadă sub volanul maşinii. Scosese deja cheile când reuşi să se aşeze ca lumea pe scaunul şoferului.

Motorul pomi cu un muget. Sarah se chinuia să-şi închidă portiera, dar Nick ţipă la ea:

— Lasă-te în jos! Lasă-te naibii în jos! şi ea se supuse.

Fără să se uite ce face, Nick băgă maşina în marşarier. MG-ul se ciocni de Ford. Nick băgă în viteza întâi, răsuci volanul la dreapta şi apăsă pedala de accelerație până o lipi de podea. Maşina țâşni înainte. Sarah fu aruncată în scaun. Maşina accelera nebuneşte pe stradă. Mergeau aiurea, îndreptându-se spre o coliziune inevitabilă. Sarah se pregăti sufleteşte şi închise ochii.

Dar zgomotul coliziunii nu mai venea. Numai zgomotul motorului şi înjurătura lui Nick, care băgă maşina în viteza a treia.

— Închide uşa! îi comandă el.

Se uită înspre el. Ţinea ambele mâini pe volan şi ochii la drum. Erau în siguranță. Nick controla situația. Afară, străduțele înguste din Margate defilau în viteză prin dreptul geamurilor.

Trase de portieră şi o închise:

— De ce încearcă să ne omoare?

— Bună întrebare!

De nicăieri, le apăru în față un camion. Nick învârti de volan. Din spate se auziră scârțâitul de frâne şi înjurăturile supărate ale celuilalt şofer.

— Agentul acela...

— Avea beregata tăiată.

— O, Doamne!

Înaintea lor se iți un panou marcat Westgate. Nick băgă într-a patra. Margate rămânea în urma lor. Prin dreptul ferestrelor treceau în viteză câmpuri golaşe.

— Nick, dar cine ar putea fi? Cine încearcă să ne ucidă?

Nick cercetă oglinda retrovizoare:

— Să sperăm că nu suntem pe cale să aflăm.

Femeia întoarse capul, îngrozită. În spatele lor apăru un Peugeot albastru, care gonea nebuneşte, apropiindu-se. Zări doar o clipă silueta şoferului, mai degrabă o străfulgerare de lumină în lentilele reflectorizante ale ochelarilor de soare.

—Ține-te bine, o sfătui Nick. O luăm la goană...

Apăsă la maximum pedala de accelerație, iar MG-ul străbătu nebuneşte prin trafic. Cealaltă maşină țâşni pe urmele lor. Era o maşină mai mare, mai greoaie; se încadră pe altă bandă decât ar fi trebuit şi aproape şterse o dubiță. Eroarea îl costă în viteză; Peugeot-ul rămase în urmă. Dar traficul se fluidiza. Pe autostrada întinsă nu aveau nici o şansă. Peugeot-ul era mai rapid.

— Sarah, nu am cum să scap de el!

Desluşi disperarea din glasul lui. Erau sortiți pieirii, şi el nu avea ce face. „E numai vina mea, îşi zise ea, numai vina mea că Nick o să moară.”

— Puneți centura de siguranță, o instrui el. Am rămas fără alternative.

Fără alternative. Un mod amabil de a spune că au ajuns la final. Urmări cum Peugeot-ul se apropia vertiginos de ei. Prin parbriz îl zări pe şofer, cu o rază de soare reflectată în lentilele argintate. Era ceva monstruos, ceva inuman la acest om ai cărui ochi erau nevăzuți.

Îşi puse centura de siguranță şi se uită la Nick. Profilul lui se contura dur şi rece, cu privirea ațintită la drum. Era prea preocupat ca să pară îngrozit. Numai mâinile îl trădau. Avea încheieturile albite de încordare.

Drumul se bifurca. La stânga, un indicator arăta drumul spre Canterbury. Nick trase de volan spre stânga; centura muşcă din pieptul ei. Maşina albastră aproape pierdu virajul. Ieşi în câmp, apoi porni în goană după ei pe drumul spre Canterbury.

Vocea lui Nick, echilibrată, cu un ton scăzut, penetră norul de teamă care îi înceţoşa mintea.

— Vor începe să zboare gloanțele pe aici. Lasă capul jos. Încerc să mențin cursul pe şosea cât pot. Dacă ne dăm peste cap, ieşi din maşină şi fugi cât de țin picioarele. În cazul ăsta, ar putea exploda rezervorul de benzină.

— Dar n-am să te las!

— Ba da.

— Nick, nu!

— La dracu! urlă el. Fă cum îți zic!

Peugeot-ul era chiar în spatele lor, atât de aproape, că Sarah zărea acum dinții şoferului, dezveliți într-un rânjet sadic.

— Dar de ce nu trag? țipă ea. Sunt destul de aproape ca să ne nimerească!

Maşina albastră îi împinse în bara din spate. Sarah se ținu de uşă în timp ce Nick vira maşina la dreapta, apoi din nou la stânga. Peugeot-ul alunecă şi rămase la câțiva metri în spatele lor.

— De-asta, răspunse Nick. Vor să ne scoată de pe şosea.

Urmă o a doua lovitură, de această dată pe partea stângă. Nick repetă figura. Peugeot-ul mugi în dreptul lor. Maşinile goneau una lângă alta. Paralizată de groaza, Sarah rămase cu ochii la chipul criminalului. Părul lui spălăcit – atât de decolorat încât era aproape alb – cădea dezordonat peste ochelarii de soare. Avea obrajii supți, tenul palid ca de ceară. Rânjea spre ea.

Mintea ei înregistra vag obstacolul din fata lor. Era cu totul hipnotizată de fața atacatorului, de rânjetul cadaveric. Apoi auzi răsuflarea întretăiată a lui Nick. Privirea ei trecu la şosea, unde în fața lor, la o curbă, o maşină se ivea, oprită în mijlocul drumului.

Nick trase de volan spre dreapta, aruncându-i pe banda din sens invers. Se auzi scârțâit de anvelope. Şuieratul cauciucului pe asfalt deveni din ce în ce mai ascuțit, maşinile făcând eforturi să-i ocolească în ultimul moment. Prin fața ochilor îi trecură câmpuri înverzite, apoi se concentră asupra mâinilor lui Nick, care se lupta să țină volanul sub control. Abia înregistra bufnitura metalică şi zgomotul de geam spart, undeva în urma lor.

Apoi lumea se opri în loc. Aterizaseră pe un câmp cu vaci uluite. Inima lui Sarah începu să bată din nou. De-

abia atunci îşi aminti să respire. În aceeaşi clipă, Nick apăsă pedala de accelerație şi conduse MG-ul înapoi pe carosabil.

— Asta o să-l mai încetinească, zise el.

Afirmația lui i se păru întrucâtva ilară. Era puțin spus.

Se uită în urma lor. Peugeot-ul rămăsese pe una din laturi, la marginea câmpului. În noroiul de pe margine îl zări pe şoferul blond, omul cu rânjet sinistru. Chiar şi de la acea distanță, se vedea limpede că omul era palid de furie. Apoi atât el, cât şi maşina albastră se făcură mici de tot în depărtare, până dispărură cu totul.

— Eşti bine? verifică Nick.

— Da. Da... încercă să înghită, dar îşi simțea gura mai uscată decât nisipul.

Nick mârâi:

— Un lucru e evident. Nu poți să pleci singură în căutarea asta.

Singură? Gândul în sine o şi îngrozea. Nu, nu voia să fie singură. Niciodată! Dar cât de mult se putea baza pe Nick? Nu era un soldat; era, până la urmă diplomat, un om obişnuit cu biroul. Iar acum funcționa strict pe bază de instinct, nu din experiența unei pregătiri adecvate. Totuşi, el era singurul lucru care stătea între ea şi criminal.

Drumul se bifurca din nou. Canterbury şi Londra erau undeva, la vest. Nick apucă spre est, pe drumul indicat ca fiind spre Dover.

— Ce faci? îl întrebă ea, întorcându-se uluită spre ieşirea către Londra de care tocmai trecuseră.

— Nu mergem la Londra, declară el.

— Dar avem nevoie de ajutor...

— Am avut ajutor. Nu prea ne-a fost de folos, nu? Cam atât despre filajul de protecție.

— Dar la Londra vom fi mai în siguranță!

Clătină din cap.

— Nu, nu vom fi. Acolo ne vor aştepta. Tot acest fiasco dovedeşte că nu ne putem baza pe propriii oameni. Poate că sunt incompetenți, pur şi simplu. Sau poate e mai rău de atât...

Ceva mai rău de atât? Se referea la trădare? Când credea că s-a terminat coşmarul, că vor ciocăni la uşa ambasadei de la Londra şi vor fi duşi imediat în brațele protectoare ale celor de la CIA... Nu luase niciodată în calcul posibilitatea ca tocmai oamenii în care avea încredere să-i fi dorit moartea. N-avea nici o logică!

— CIA nu şi-ar elimina unul din oameni! punctă ea.

— Poate nu Compania în sine. Dar ar putea-o face cineva din interior. Cineva cu alte legături.

— Şi daca te înşeli?

— La naiba, ia gândeşte-te! Agentul n-a stat ca un mieluşel să-i taie cineva gâtul! A fost luat prin surprindere. De cineva cunoscut lui, cineva în care avea încredere. Trebuie sa fie cineva din interior la mijloc. Cineva care vrea să scape de noi.

— Dar eu nu ştiu nimic!

— Poate că ştii. Doar că nu îți dai seama.

Scutură agitată din cap:

— Nu, e o nebunie. E o nebunie! Nick, sunt o femeie ca oricare alta. Mă duc la serviciu, mă duc la cumpărături, gătesc cina. Nu sunt o spioană! Nu sunt ca... Eve...

— Atunci e timpul să începem să gândim ca ea. Amândoi. Şi eu sunt nou în jocul ăsta. Şi se pare că sunt la fel de mult implicat.

— Am putea merge înapoi acasă... la Washington...

— Chiar crezi că vom fi mai în siguranță acolo?

„Nu, îşi zise ea cu o disperare crescândă. Avea dreptate. Acasă nu era deloc mai sigur. Nu aveau unde să mai fugă."

— Atunci încotro mergem? întrebă ea fără nici o speranță în glas.

Nick îşi consultă ceasul de mână.

— E ora douăsprezece, zise el. Lăsăm maşina şi ne urcăm în Hovercraft la Dover. O să fie o călătorie scurtă până la Calais. De acolo luăm trenul spre Bruxelles. Şi acolo o să ne piardă urma. Pentru o vreme, cel puțin.

Sarah privea tăcută şoseaua. „O vreme? se gândi ea. Cât de mult înseamnă o vreme? Pentru totdeauna? O să ajung ca Eve, mereu pe fugă, mereu privind în spate, peste umăr?"

Doar. Cu o oră în urmă, pe dealurile din Margate, îi fusese atât de clar ce anume trebuie să facă: trebuia să dea de Geoffrey şi să afle adevărul despre căsnicia ei. Acum ajunsese la ceva mult mai elementar, un țel atât de simplu, încât nimic altceva nu mai conta.

Trebuia să rămână în viață.

O să se gândească mai târziu la Geoffrey. Îşi rezervase timp să se întrebe unde era acum şi cum îl va găsi. Trebuia să îl găsească; el era singurul care avea răspunsurile. Dar acum nu-şi putea permite să privească atât de departe.

Îl văzu pe Nick strângând de volan. Şi lui îi era teamă. Asta o speria cel mai tare, faptul că şi lui Nick O'Hara îi era frică.

— Cred că va trebui să am încredere în tine, zise ea.

— Aşa se pare.

— Nick, în cine mai putem să ne încredem?

O privi. Răspunsul pe care i-l oferi veni pe un ton teribil ^i definitiv:

— În nimeni.

Ray Potter ridică receptorul la primul sunet. Ceea ce auzi apoi îl îndemnă să apese pe butonul de înregistrare. Printre pârâiturile unei conexiuni telefonice de deasupra Canalului Mânecii, se auzi vocea lui Nick O'Hara:

— Am un singur lucru să-ţi spun.

— O'Hara? ţipă Potter. Unde naiba...

— Potter, ne dăm la fiind. Nu te mai ţine după noi.

— Nu poţi să pleci de unul singur! O'Hara, ascultă-mă! Ai nevoie de noi!

— Pe naiba!

— Crezi că ai să rămâi în viaţă fără ajutorul nostru?

— Mda, aşa cred. Şi tu ascultă-mă bine, Potter. Uită-te bine la oamenii tăi. Pentru că e ceva putred în Danemarca. Şi dacă aflu că tu eşti responsabil pentru asta, o să am grijă să fii crucificat.

— O'Hara, aşteaptă...

Dar pe linie – tăcere. Mormăind un blestem printre dinţi, Potter puse receptorul în furcă. Apoi privi anevoie peste masă, la Jonathan Van Dam.

— Sunt în viaţă, zise el.

— Unde se află?

— Nu mi-a zis. Urmărim apelul chiar acum.

— Vin încoace?

— Nu. Se dau la fiind.

Van Dam se aplecă peste birou:

— Domnule Potter, îi vreau pe cei doi. Şi îi vreau cât mai repede. Înainte ca altcineva să ajungă la ei.

— Domnule, îi este teamă. Nu are încredere în noi...

— Nici nu mă mir, având în vedere ultima pățanie. Găseşte-i!

Potter puse mâna pe telefon, înjurându-l în gând pe Nick O'Hara cum îi venea la îndemână. Era numai vina lui.

— Tarasoff? lătră el. Ai identificat numărul acela?... Ce naiba înseamnă asta, undeva prin Bruxelles? Ştiu deja ca se află la Bruxelles! Vreau afurisita de adresă! şi trânti receptorul în furcă.

— Filaj simplu, observă Van Dam. Acesta era planul tău, nu? Şi ce s-a întâmplat?

— Am avut doi agenți buni pe urmele femeii, Fontaine. Nu ştiu ce s-a întâmplat. Unul dintre oamenii mei încă nu a apărut, iar celălalt este la morga...

— Nu pot să-mi pierd timpul cu agenți morți. O vreau pe Sarah Fontaine. Cum a rămas cu gările şi cu aeroporturile?

— Biroul de la Bruxelles se ocupă deja de asta. Plec şi eu într-acolo în seara asta. A fost ceva activitate în conturile ei bancare, retrageri masive. Se parc că plănuiesc să stea ascunşi ceva vreme.

— Fii cu ochii pe conturile alea. Fă să circule fotografiile lor. Trimite-le către poliția locală, către

Interpol, către oricine va coopera cu noi. Nu o aresta, doar află-i ascunzătoarea. Şi avem nevoie şi de un profil psihologic al lui O'Hara. Vreau să ştiu care este motivația lui.

— O'Hara? pufni Potter. Vă pot spune eu tot ce vreți să ştiți despre el.

— Care crezi că va fi următoarea lui mişcare?

— E nou în jocul acesta. N-ar avea de unde să ştie cum faci rost de o identitate nouă. Însă vorbeşte fluent franceza. Ar putea să se mişte uşor prin Belgia, fără să trezească suspiciuni. Şi e un tip deştept. S-ar putea să ne creeze necazuri.

— Dar femeia? Şi ea s-ar putea pierde printre localnici?

— Din câte ştiu eu, nu cunoaşte nici o limbă străină. Complet lipsită de experiență. Ar fi neajutorată de una singură.

Tarasoff intră în birou:

— Am adresa. E un telefon public, în centrul oraşului. N-avem nici o şansă să-l urmărim acum.

— Pe cine ştie O'Hara în Belgia? întrebă Van Dam. Are vreun prieten de încredere?

Potter se încruntă:

— Trebuie să-i verific dosarul...

— Dar domnul Lieberman de la divizia consulară? sugeră Tarasoff. El ar trebui să ştie care sunt prietenii lui O'Hara.

Van Dam îi aruncă lui Tarasoff o privire apreciativă:

— Un început bun. Mă bucur că totuşi cineva îşi foloseşte capul. Ce altceva?

— Păi, domnule, mă gândeam dacă nu ar fi bine să ne uităm din alte unghiuri la alte teme care se desprind din viața acestui omu... Tarasoff observă brusc căutătura înveninată pe care i-o arunca Potter, aşa că adăugă iute: Dar, bineînțeles, domnul Potter îl cunoaşte pe O'Hara pe de rost.

— La ce teme faci referire, domnule Tarasoff? îi dădu ghes Van Dam.

— În nici un caz! interveni Potter. O'Hara e un tip independent.

— Dar omul tău are o idee bună, zise Van Dam. Ne-a scăpat ceva când l-am verificat pe O'Hara?

— Şi-a petrecut patru ani la Londra, observă Tarasoff. Şi-ar fi putut face o rețea de contacte.

— Uite, îl cunosc pe tip, insistă Potter. E un tip pe picioarele lui.

Van Dam nu păru să-l audă. Potter se simțea ca un om care zbiară de cealaltă parte a unui geam izolat fonic. De ce se simțea întotdeauna ca un intrus, şleampătul cu o pată de muştar pe costumul vechi de zece ani? Muncise ca un câine să ajungă un agent bun, dar nu era de ajuns, nu în ochii unora ca Van Dam. Lui Potter îi lipsea stilul.

Tarasoff avea aşa ceva. Iar Van Dam – ei, costumul lui era de la Savile Row, iar ceasul, Rolex. Fusese suficient de abil şi se căsătorise pentru bani. Bineînțeles, asta ar fi trebuit şi Potter să facă. Să se însoare cu femei bogate. Şi atunci ele i-ar fi plătit lui pensie alimentară.

— Domnule Potter, aştept rezultate cât de repede, zise Van Dam în timp ce-şi punea haina. Anunță-mă

imediat ce afli ceva. Cum te ocupi de O'Hara din acel moment este treaba dumitale.

Potter se încruntă:

— A, ce vreți să spuneți?

— Că e la latitudinea ta. Numai să fii discret! şi Van Dam părăsi încăperea.

Potter rămase cu gura căscată la uşa închisă. Ce a vrut să spună de fapt cu „e la latitudinea ta"? O, ştia prea bine ce i-ar plăcea să-i facă lui Nick O'Hara care era doar un diplomat de carieră, dar unul cu carte. Potter îi ştia pe cei de teapa lui. Se uitau de sus la agenții-fantomă. Nici unul dintre ei nu ştia să aprecieze munca murdară pe care cineva ca Potter trebuia să o ducă la bun sfârşit. La naiba, cineva trebuia s-o facă şi pe asta! Când totul mergea ca pe roate, nimeni nu-i era recunoscător. Dar când lucrurile ieşeau prost, ghici cine era de vină?

Încă îl mai răscoleau invectivele pe care el şi O'Hara şi le scuipaseră unul altuia în urmă cu un an. În principal, pentru că ştia, în adâncul sufletului său, că O'Hara avusese dreptate. El era de vină pentru moartea lui Sokolov.

De această dată nu-şi putea permite nici un fel de greşeală. Deja pierduse doi agenți. Ba, mai rău, o pierduse pe Fontaine. Pe toți dumnezeii, n-avea de gând să mai tolereze alte greşeli. Chiar de avea să scotocească personal toate hotelurile din Bruxelles şi tot îi va găsi.

Din motive ştiute numai de el, Jonathan Van Dam era la fel de hotărât să îi găsească pe cei doi. Nu se ştie

cum, dar O'Hara reuşise să încurce rău ceea ce ar fi trebuit să fie o operaţiune simplă. El era factorul neprevăzut, acel mic detaliu pe care nimeni nu-l poate bănui, genul de lucru care e coşmarul oricărui agent operativ. Ceea ce îl tulbura cu adevărat pe Van Dam era o sugestie de-a lui Tarasoff, că O'Hara ar putea fi ceva mai mult decât un bărbat îndrăgostit. Ar fi putut lucra pentru altcineva?

Van Dam privi în farfuria sa cu friptură şi cântări această ultimă posibilitate. Stătea singur la o masă în restaurantul său preferat din Londra. Mâncarea nu era deloc rea aici. Cotletele de miel erau moi şi rozalii, cârnaţii făcuţi în casă. Într-adevăr, cartofii prăjiţi erau cam uscaţi, dar oricum nu-i mânca niciodată. Îi plăcea lumina difuză a lumânărilor şi murmurul dulce al conversaţiei. Îi plăcea să-i vadă pe alţii în jurul său, chiar dacă îi erau necunoscuţi. Îl ajuta să se concentreze la problema de faţă.

Îşi termină cotletele şi, rezemându-se de speteaza scaunului, sorbi încet dintr-un pahar cu vin de Porto. Da, tânărul Tarasoff ridicase o problemă interesantă.

Era periculos să presupui că totul este aşa cum pare. Van Dam ştia asta mai bine decât oricine altcineva. Timp de doi ani îndurase ceea ce toţi cei din afară numeau o căsnicie fericită. Timp de doi ani împărţise patul cu o femeie pe care nici nu suporta să o atingă. Avusese grijă de ea şi o ajutase să-şi revină după beţiile cu gin, îi suportase crizele şi apoi destăinuirile pline de remuşcare. Şi în tot acest timp râdea în sinea lui de comentariile idioate pe care le făceau prietenele ei. Jonathan, dacă ai şti cât de fericită ai făcut-o pe

Claudia!" sau „Eşti perfect pentru ea!“ sau „Vai, ce norocoşi sunteţi amândoi!". Moartea Claudiei îi şocase pe toţi. Cel mai mult, poate, chiar pe Claudia însăşi. Bestia credea că va trăi pe veci.

Da, vinul era excelent. Mai comandă o sticlă. Două mese mai încolo, o femeie îl privea insistent, dar o ignoră, ştiind prea bine, datorită unui anume instinct straniu, că aceasta avea o înclinaţie spre alcool. Ca şi Claudia.

Îi reveni în gând problema cu Sarah Fontaine şi Nick O'Hara. Ştia prea bine că a găsi un om ca O'Hara, unul care vorbeşte fluent franceza, este imposibil într-un oraş atât de mare cum este Bruxelles. În ce o priveşte pe Sarah Fontaine, cu ea lucrurile stăteau altfel. Nu trebuia decât să deschidă gura când nu era cazul şi jocul se sfârşea. Da, era mai bine să se concentreze asupra ei, nu a lui O'Hara. Ea era prada mai uşoară. Şi, până la urmă, pe ea o voia cu adevărat.

Ţinându-şi genunchii la gură, Sarah stătea aşezată pe salteaua tare; îşi consultă încă o dată ceasul. Nick lipsea de două ore şi în tot acest timp ea stătuse ca o momâie, ascultând zgomotele în speranţa că îi va auzi paşii apropiindu-se. Şi se gândise. Se gândise la frică, întrebându-se dacă se va mai simţi vreodată în siguranţă.

În trenul de la Calais se luptase cu panica, cu premoniţia că avea să li se întâmple ceva teribil. Simţurile îi erau aţâţate până la durere. Înregistra fiecare sunet, fiecare imagine, până la firele ce atârnau într-un colţ al jachetei conductorului. Detaliile căpătaseră o importanţă nouă. Vieţile lor putea depinde

acum de ceva atât de mărunt ca expresia cu care îi privea un străin.

Călătoria se desfăşurase fără probleme. Ajunseră la Bruxelles fără nici un obstacol. Orele trecuseră, tocind lamele ascuțite ale fricii până când teroarea lăsă locul unei anxietăți corozive. Pentru moment măcar, se simțea în siguranță.

Dar unde era Nick? Sigur se va întoarce după ea? Nu voia să se gândească la alte posibilități. Ca de pildă că a fost prins. Sau că îi venise mintea la cap şi ieşise dintr-o situație fără speranță. Ce om în toate mințile ar sta pe loc şi ar aştepta o moarte sigură?

Se ridică şi se apropie de fereastră. Apusul estompa contururile oraşului. Prin burnița cenuşie, acoperişurile Bruxelles-ului pluteau neancorate, ca nişte strigoi.

Aprinse singurul bec din cameră a cărui lumină nu era atenuată de abajur. Încăperea era mică şi sărăcăcioasă, mai mult o cutie de chibrituri, la etajul al doilea al unui hotel dărăpănat. Totul mirosea a praf şi mucegai. Salteaua dublă era plină de cocoloaşe. Podeaua de lemn era acoperită de un singur covor, mic şi acesta, în plus tocit şi pătat. Cu câteva ore în urmă nici nu-i păsase cum arată camera. Acum cei patru pereți o înnebuneau. Se simțea prinsă în cuşcă. Tânjea după aer proaspăt şi, mai mult de atât, după mâncare. Ultima dată mâncaseră la micul dejun, iar trupul ei țipa din toate fibrele după hrană. Dar trebuia să aştepte întoarcerea lui Nick.

Dacă se mai întorcea.

Undeva la parter se auzi o uşă trântită. Se răsuci pe călcâie şi ascultă zgomotul paşilor care urcau treptele şi

care apoi se apropiară pe hol. Se auzi cheia în broască. Clanța uşii se roti. Uşa scârțâi uşor, deschizându-se încet. Înlemni. În prag se contura un străin.

Nimic din înfățişarea acestuia nu îi era familiar. Purta o şapcă neagră de pescar, trasă mult peste ochi. Din colțul gurii îi atârna neglijent un muc de țigară. Adusese cu el un iz de peşte şi vin, un miros pe care îl purta la fel de distinct ca jacheta jerpelită de pe umeri. Dar, când ridică privirea, Sarah începu să râdă în hohote, uşurată:

— Nick! Tu erai!

El se încruntă:

— Cine altcineva ar putea fi?

— Păi, hainele tale...

Îşi etală hainele cu dezgust.

— Nu că e scârboasă? Pute de parcă proprietarul original a murit în ea. Stinse țigara şi îi aruncă o pungă de hârtie maronie: *Madame,* noua ta identitate. Îți garantez că nimeni nu te va recunoaşte.

— O, Doamne! Mi-e teamă sa mă uit. Deschise punga şi scoase o perucă scurtă, neagră, un pachet de ace de păr şi o rochie de lână deosebit de hidoasă: Cred că arăta mai bine pe oaia de la care a fost luată, oftă ea.

— Uite ce e, nu-mi denigra rochia. Zi mersi că nu te-am gătit în fustă scurtă şi cu ciorapi-plasă. Crede-mă, mi-a trecut şi asta prin cap.

Se uită fără convingere la perucă.

— Neagră?

— Era la reduceri.

— N-am mai purtat aşa ceva. Cum vine? Aşa?

Hohotele lui de râs o făcură să roşească.

— Nu, stai, ți-ai pus-o pe dos. Stai să ți-o pun eu.

Îşi smulse peruca de pe cap:

— N-o să meargă.

— Ba sigur c-o să meargă. Hei, îmi pare rău că am râs de tine. Trebuie doar să ți-o pui cum trebuie. Luă acele de păr de pe pat: Haide, întoarce-te! Hai să-ți prindem părul mai întâi.

Ascultătoare, se întoarse şi îl lăsă să-i prindă părul. Era teribil de stângaci; ea ar fi îndeplinit sarcina mai eficient de una singură. Dar de la prima atingere a mâinilor lui simți cum trupul i se topeşte de căldură, de mulțumire; nu voia ca acest sentiment să se termine vreodată. Era aşa liniştitor, atât de incredibil de senzual să lase un bărbat să-i mângâie părul, mai ales unul cu mâini calde şi pline de atenție ca ale lui Nick.

Pe măsură ce Sarah scăpa de încordare, Nick simțea cum propriul trup se încordează şi tensiunea ajunge la un prag insuportabil. Chiar şi în timp ce se chinuia cu agrafele, se surprinse admirând pielea fină a cefei ei. Privirea lui urmări osatura fină a coloanei dispărând sub gulerul cămăşii. Simțea fiecare şuviță din parul ei ca pe un foc lichid în mâna lui. Căldura îi trecea ca un curent prin degete şi îi aprindea vintrele. Mintea lui conjură o imagine mai veche: Sarah era în fața lui în dormitorul lui, cu sânii goi, cu părul despletit pe umeri.

Se chinui să se concentreze la ceea ce făcea. Ce făcea? A, da. Peruca. Degetele neîndemânatice începură să-i prindă peruca în agrafe.

— N-am ştiut că fumezi, murmură ea somnoroasă.

— Nu mai fumez. M-am lăsat de ani de zile. Astă seară a fost doar aşa, demonstrativ.

Înghiți cu greu, căci o şuviță de păr arămiu îi căzuse pe mână.

— Au! Nick, mă înțeapă acul acela.

— Iartă-mă.

Îi puse peruca pe cap şi o întoarse cu fața spre el. Expresia de pe chipul ei – un amestec de îndoială şi resemnare, îl făcu să zâmbească.

— Arăt aiurea, nu? oftă ea.

— Nu. Arăți altfel, dar tocmai asta e şi ideea.

Ea dădu din cap.

— Arăt aiurea.

— Hai, încearcă şi rochia.

— Ce e asta? întrebă ea, ținând îmbrăcămintea de un colț. O singură mărime pentru toți?

— Ştiu ca e cam mare, dar n-am putut să n-o iau. Era...

— Nu-mi spune. Era la reduceri, nu? Râse: Ei bine, dacă tot suntem o pereche, trebuie să ne potrivim. Se uită la hainele lui ponosite: Tu ce vrei să fii, până la urmă? Eşti cerşetor?

— După miasmele acestei jachete, aş zice ca sunt un pescar beat. Hai să zicem că tu eşti soția mea. Numai o soție ar putea să suporte un şleampăt ca mine.

— Bine, eu sunt soția ta. Soția ta înfometată. Putem mânca?

El se apropie de fereastră şi cercetă strada:

— Cred că e suficient de întuneric. De ce nu te schimbi?

Sarah începu să se dezbrace. Nick continua să privească pe geam afară, încercând febril să ignore zgomotele aţâțătoare din spatele său: foşnetul cămăşii

date jos de pe umeri, şoapta fustei trecute peste şolduri.

Şi brusc înţelese în ce situaţie ridicolă se vârâse.

Timp de patru ani, Nick O'Hara reuşise să rămână independent. Tot timpul acesta îşi ferecase emoţiile undeva în străfundul sufletului, departe de orice femeie. Iar acum, pe neaşteptate, Sarah Fontaine, dintre toţi oamenii, găsise uşiţa din dos. Sarah, care era evident încă îndrăgostită de Geoffrey. Sarah, care în decursul a două săptămâni şi jumătate reuşise să-l facă să-şi piardă slujba, să-l atragă într-o cursă pe viaţă şi pe moarte, cu o ieşire spectaculoasă în peisaj. Era un început extraordinar.

De-abia aştepta să vadă ce avea să urmeze.

Nouă

Într-o tavernă zumzăind de râsete, plină de fum, luară loc la o masă şubredă şi împărţiră o sticlă de vin de Burgundia. Vinul era aspru, neîmblânzit; un vin de ţară, îl judecă Sarah, dând pe gât al treilea pahar. Încăperea devenise mult mai caldă şi prea luminoasă. La masa vecină, nişte bătrânei schimbau poveşti la o bucată de pâine şi o halbă, iar râsetele lor îi ţiuiau în urechi. Printre scaune se plimba o pisică; în sfârşit ajunse lângă bar, de unde lipăi lapte dintr-o farfurioară special pregătită. Nesătulă, Sarah capta fiecare gest, fiecare sunet. Era aşa bine afară din ascunzătoare! Era aşa de bine să fie din nou afară în lume, chiar dacă numai pentru o noapte! Până şi picăturile întărite de ceară roşie de pe faţa de masă îi păreau bizar de frumoase.

Prin ceața fumului de țigară îl văzu pe Nick zâmbindu-i. Avea umerii lăsați, gestul omului obosit care a muncit din greu toată viața. Maxilarul îi era umbrit de barba nerasă de o zi. Nici nu-i venea să creadă că era acelaşi om cu cel pe care îl cunoscuse doar cu două săptămâni în urmă într-un birou guvernamental ordonat şi cu stil. Dar nici ea nu mai era aceeaşi de atunci. Frica şi circumstanțele îi transformaseră pe amândoi.

— Dar ştiu că ai lins farfuria, zise el, arătând spre farfuria goala. Te simți mai bine?

— Mult mai bine. Eram lihnită.

— O cafea?

— Sigur. Numai puțin. Vreau să-mi termin vinul.

Clătinând din cap, el se întinse peste masă şi îndepărtă paharul.

— Cred că ar fi bine să te opreşti. Nu ne putem permite nici o greşeală.

Se uită la paharul pe care i-l luase cu un soi de iritare. Ca de obicei, Nick O'Hara încerca să-i conducă viața. Era momentul să se opună. Trase paharul deliberat în fața ei.

— Nu m-am îmbătat în viața mea, zise ea.

— E un moment prost să te apuci de asta.

Privindu-l peste pahar, sorbi puțin vin:

— Ăsta e un hobby de-al tău? Să comanzi în stânga şi-n dreapta?

— Ce vrei sa spui?

— Din ziua în care ne-am întâlnit, tu ai fost la cârmă, nu-i aşa?

— La cârma ta? Sau a situației?

— Ambele.

— Mă îndoiesc. Să fugi la Londra a fost ideea ta. Mai ții minte?

— Nu mi-ai spus niciodată de ce m-ai urmat. Erai supărat, nu-i așa?

— Furios ca naiba.

— De-asta ai venit? Ca sa mă strângi de gât?

— Ca să fiu sincer, m-am gândit și la asta. Duse paharul cu vin la buze și o privi peste marginea acestuia: Dar m-am răzgândit.

— De ce?

— Din pricina felului cum arătai la secția de poliție. Așa expusă. Lipsită de apărare.

— S-ar putea să fiu mai puternică decât îți imaginezi.

— Serios?

— Nick, nu sunt un copil. Am treizeci și doi de ani. Am avut grijă de mine din totdeauna.

— N-am zis ca ai fi incompetentă. Ești o fată sclipitoare. Un cercetător respectat.

— Cum știi asta?

— Ți-am citit dosarul.

— Ah, da. Dosarul cel misterios. Și ce ai aflat?

El se lăsă pe spate:

— Păi, să vedem. Sarah Gillian Fontaine, absolventă a Universității din Chicago. Cercetător-asociat la vreo șase studii din domeniul microbiologici. Solicitant de succes pentru granturi în ultimii doi ani, deloc rău în epoca noastră cu bugete federale minimale. Oh, e evident ca ești o minte sclipitoare. Se opri; încet, adăuga: Cred, de asemenea, ca ai nevoie de ajutorul meu.

Tăcură amândoi în vreme ce chelnerul trecu pe la masă ca să ridice nota. Când omul se depărta, Nick zise pe un ton extrem de grav.

— Sarah, ştiu că eşti în stare să ai grijă de tine de una singură. În circumstanțe obişnuite. Dar astea nu sunt circumstanțe obişnuite.

Nu avea cu ce să contraargumenteze aici.

— Bine, oftă ea. Recunosc. Nick, mi-e frică. Şi sunt obosită. Am obosit să fiu atentă tot timpul. Am obosit să tot verific strada înainte să păşesc pe trotuar. Sa ma întreb cine mi-e prieten şi cine nu. Îi răspunse cu o privire la fel de egala. Dar sa nu mă subestimezi! Aş face orice ca să supraviețuiesc.

— Foarte bine. Pentru că până vom reuşi să ieşim din povestea asta, va trebui probabil să te transformi în zece femei diferite. Reține, nu mai eşti Sarah Fontaine. Nu mai poți fi ea, nu în public. Aşa că las-o undeva în urma ta.

— Cum?

— Inventează un nou personaj. Până la cele mai mici detalii. Încearcă să devii acea persoană. Acum descrie-mi. Cine eşti?

Se gândi o clipă:

— Sunt... sunt soție de pescar... mă căznesc să îmi duc traiul de pe o zi pe alta...

— Continuă.

— Viața mea nu e deloc uşoară. Sunt foarte obosită. Şi am copii – şase, mai exact – care țipă încontinuu.

— Foarte bine. Mai departe.

— Soțul meu, el... Îl privi: Vreau să zic tu... nu prea stai pe acasă.

— Destul însă ca să-ți fac şase copii, observă el cu un zâmbet.

— Trăim într-un apartament înghesuit. Urlăm unii la alții.

— Suntem fericiți?

— Nu ştiu. Suntem?

El lăsă capul pe-o parte:

— Din moment ce reprezint jumătate din acest cuplu fabricat, o să-mi spun şi eu părerea. Da, suntem fericiți. Îmi iubesc copii, cinci fete şi un băiat. Şi îmi iubesc soția. Dar sunt beat mai tot timpul şi nu sunt foarte blând.

— Mă bați?

— Când o meriți. Apoi adăugă cu blândețe: Dar după aceea îmi pare rău, întotdeauna îmi pare foarte rău.

Se priviră unul pe altul, ca doi străini care înțeleg, într-o secundă, că se cunosc extrem de bine. Privirea lui se îmblânzi. Sarah se întrebă din senin cum ar fi sa îl simtă deasupra ei în patul lor tare din camera de hotel. Să simtă greutatea trupului său deasupra ei. Deşi Geoffrey fusese un amant atent, felul sau de a face dragoste avea ceva rece şi lipsit de pasiune. Simțea că Nick ar fi cu totul altfel. Omul acesta ar poseda-o ca un bărbat înfometat.

Apucă paharul de pe masă cu o mână tremurânda.

— De cât timp suntem căsătoriți? întrebă ea.

— De paisprezece ani. Eu aveam douăzeci şi patru de ani. Tu aveai... doar optsprezece.

— Sunt convinsă că maică-mea n-a fost de acord.

— Nici a mea n-a fost de acord. Dar asta nu u contat. Îi mângâie mâna; atingerea degetelor sale o furnică prin tot corpul: Eram nebuni unul după altul.

Ceva în tonul vocii sale o împiedică să mai spună ceva. Jocul acesta închipuit, atât de superficial un moment mai devreme, se schimbase acum. Auzi vuietul sângelui în urechi şi totul se topi, încăperea plină de necunoscuți, râsetele, fumul. Rămaseră numai Nick şi chipul lui, cu ochii sclipitori ca argintul, privind-o intens.

— Da, zise el, atât de încet că abia dacă îl auzi. Eram nebuni unul după altul.

Zgomotul paharului ei lovit de masă o trezi la realitate. Privi dezorientată cum un râu de vin roşu se scurge pe fața de masă. Zgomotul tavernei se umflă şi explodă deasupra ei.

Nick se ridicase deja de pe scaun, cu şervetul în mână. Ea rămase pe loc, în vreme ce el ştergea pata. „Sunt beată, observă ea. Trebuie că sunt beată dacă mă comport în halul ăsta...”

— Sarah? Ce s-a întâmplat?

Scaunul ei căzu pe spate când ea țâşni de la masă şi ieşi afară din tavernă. Aerul nopții era rece şi o lovi peste față. Pe la jumătatea aleii auzi paşii lui Nick în urma ei; alerga după ea. Nu se opri până când el n-o prinse, răsucind-o cu fața spre el. Erau în mijlocul unei piețe. Clădirile străluceau ca aurul în lumina felinarului de pe stradă. În jurul tonetelor încuiate ale florarilor, pe strada pietruită, erau împrăştiate petale zdrobite, parfumate în noapte.

— Sarah! Ascultă-mă!

— Nick, e doar o plăsmuire! zise ea încercând cu disperare să se smulgă din mâinile lui. Asta e totul! Doar un joc prostesc în care ne complăcem!

— Nu. Nu mai este doar un joc. Cel puțin, nu pentru mine.

O trase aproape de el, o trase atât de brusc, încât ea nu mai avu timp să se opună sau măcar să fie surprinsă. Era conştientă doar de senzația ameţitoare de cădere în întuneric şi de ciocnirea de pieptul lui. Nu avu timp să îşi revină, nici măcar să mai răsufle o dată.

Nick avea gustul vinului, al vinului roşu şi aspru de țară, iar Sarah se împletici ca o femeie beată. Încercă să înțeleagă ce i se întâmplă, ce simte, dar momentul nu avea nici o logică. Buzele ei se întredeschiseră. Mâinile ei îşi găsiră locul înlănțuite de gâtul lui; îi atinse părul uşor asudat de pe ceafă.

— Sarah! Oh, Sarah! gemu el, depărtându-se ca să o privească. Nu este un joc. E realitate. E mai real decât orice altceva am cunoscut până acum.

— Nick, mi-e frică. Mi-e frică să nu greşesc iar. Aşa cum am greşit cu Geoffrey...

— Eu nu sunt Geoffrey. La naiba, sunt doar un tip obişnuit, trecut de prima tinerețe. Nici măcar nu sunt foarte bogat. Probabil că nu sunt nici prea dezgheţat. Nu am motive ascunse. Eu doar... Sarah, mă simt singur. Am fost singur atâta amar de vreme! Te vreau. Îndeajuns cât să mă arunc şi-n mare pentru tine...

Cu un oftat, o lipi de el. Ea îşi ascunse fața în jacheta de lână, fără să-i mai pese cum mirosea; nu conta decât faptul că Nick e îmbrăcat cu ea, că se odihnea acum pe umărul lui, că brațele lui o țineau strâns, aproape de el.

Burnița se preschimbă în ploaie, iar picăturile începură să cadă greu pe piatra lustruită. Râzând, Nick şi Sarah alergară prin dreptul vitrinelor, pe lângă o pereche de îndrăgostiți ascunsă sub o umbrelă, prin dreptul unei brutării ce mirosea a cafea şi pâine caldă.

Când ajunseră în capul scărilor ce duceau în camera lor de hotel, erau deja uzi până la piele. Ea rămase în picioare lângă pat, cu apa şiroindu-i din haine pe podea, în vreme ce Nick încuia uşa. Se întoarse şi o privi în tăcere cum îşi scoate peruca şi îşi scutură părul, răsfirându-l pe umeri. Valuri umede de aramă îi căzură pe umeri. Lumina din tavan arunca umbre ciudate pe chipul lui. Din par apa curgea în şiroaie pe obraz.

Se apropie de ea, cu ochii arzând de dorință. Tremură când mâinile lui îi atinseră fața. Îi acoperi gura cu a sa, încet. Ea simți din nou aroma vinului, apoi apa care îi curgea pe față. Mâinile lui alunecară pe gât spre nasturii rochiei. Unul câte unul, aceştia fură desfăcuți, lăsând rochia să-i cadă de pe umeri. Cu buzele lipite în sărut, degetele lui se strecurară sub materialul rochiei. Palma se făcu căuş, cuprinzându-i sânul.

Tremurau amândoi, dar sub hainele ude de ploaie jarul dorinței scăpa de sub control.

El se descotorosi de jacheta urât mirositoare, lăsând-o să-i cadă pe podea. Cămaşa lui udă era ca gheața când se lipi de sânii ei dezgoliți. Becul de deasupra părea că se leagănă şi dispare în văzduh. Se lăsară pe saltea, iar arcurile patului scârțâiră obosite când îşi lăsă trupul, lângă al ei. Cu mâini febrile, îşi desfăcu cămaşa şi o aruncă pe jos. Ea îşi aminti ce gândise ceva mai

devreme: că Nick nu o va lua uşor; că ar poseda-o ca un înfometat.

Dar asta voia şi ea? Era la fel de dornică; cu siguranță el simțea asta! Dar îi simți şi confuzia. Încruntându-se, Nick se retrase şi o privi.

— Sarah, tremuri, şopti el. De ce?

— Nick, mi-e teamă.

— De ce? De mine?

— Nu ştiu. De mine, cred... Mi-e teamă să nu mă simt vinovată.

— Că facem dragoste?

Închise ochii strâns, strâns:

— O, Doamne, ce fac? Nick, el e în viață! Soțul meu este în viață...

Încet, mâna lui alunecă de pe sânul ei şi urcă pe obraz, îndemnând-o să-l privească. O cerceta, încercând să vadă mai departe de ochii ei, în mintea ei. Privirea lui ridica barierele de protecție pe care şi le ridicase în timp; niciodată nu s-a simțit mai dezgolită.

— Care soț, Sarah? Simon Dance? Geoffrey? O fantomă care nu a existat niciodată?

— Nu e o fantomă. Este un bărbat.

— Şi tu numeşti asta căsnicie?

Scutură din cap:

— Nu. Nu sunt proastă.

— Sarah, atunci renunță la el! îşi lipi buzele de fruntea ei, iar răsuflarea lui o încălzi: Renunță la toate amintirile. Nu au fost reale. Vezi-ți mai departe de viață.

— Dar este o parte din mine care încă se mai întreabă... Oftă: Nick, am aflat ceva despre mine, ceva ce nu-mi place. Am iubit o iluzie. Asta e tot ce a fost,

nimic altceva decât un vis. Dar mi-am dorit să fie adevărat. L-am făcut real pentru că aveam nevoie de el. Clătină cu tristețe din cap: Nevoia... Asta ne distruge, să ştii. Ne face orbi la orice altceva. Iar acum eu am nevoie de tine.

— Şi e aşa de rău?

— Nu sunt sigură care-mi sunt motivele. Mă îndrăgostesc de tine? Sau mă complac în situația asta pentru că am atâta nevoie de tine?

Încet, fără vrerea sa, Nick începu să îi închidă nasturii rochiei.

— Nu vei şti răspunsul, zise el, până când nu vei fi în siguranță. Nu vei afla până ce nu vei putea pleca de lângă mine. Atunci vei şti.

Îi atinse buzele:

— Nick, problema nu este că nu te doresc. Doar că..., dar vocea i se stinse.

În ochii ei vedea lupta interioară; acele ferestre deschise, încrezătoare nu ascundeau nici un secret. O dorea. Atât de mult, încât era suficient să o privească şi imaginea ei trezea în el un dor nebănuit.

O dorea, dar momentul şi circumstanțele erau cu totul nepotrivite. Ea era încă sub stare de şoc. Şi, chiar dacă nu ar fi existat un soț, Nick nu credea că Sarah era genul de femeie care se oferă uşor vreunui bărbat.

— Eşti dezamăgit, zise ea încet.

Se chinui să zâmbească:

— Recunosc.

— Vezi tu...

— Sarah, nu! Îi duse un deget la buze: Nu este nevoie de explicații. Doar stai aşa lângă mine. Lasă-mă să te țin în brațe.

Ea îşi ascunse fața în căldura umărului său dezgolit.

— Nick, îngerul meu păzitor!

Râsul lui veni iute, dar liniştitor:

— Şi eu care eram gata să-mi întinez aureola de sfânt!

Rămaseră întinşi unul lângă altul, în tăcere, iar văpăile care îi mistuiseră se domoliră, lăsând loc unei călduri plăcute. Dacă s-ar fi putut măcar refugia într-o căsuță la marginea lumii, unde să nu-i găsească nimeni! Dar astea erau visuri, visuri sălbatice, iraționale. Chiar dacă s-ar fi îndeplinit, ea nu ar fi fost mulțumită. Nu atâta vreme cât trecutul ei rămânea nesigur. Nu atâta vreme cât încă se mai gândea la Geoffrey.

— Nick, ce ne facem? îi şopti ea.

— Lucrez la asta.

— Nu putem să fugim tot restul vieții.

— Nu. Banii ne-ar ajunge câteva luni, poate. Dar, chiar dacă ne-ar ajunge pentru totdeauna, mereu am fi amenințați de primejdie. Trecutul te-ar răscoli întotdeauna. N-ai fi niciodată liberă cu adevărat... Se uită la ea pătrunzător. Trebuie să închei acest capitol din viața ta, zise el. Şi, ca să faci asta, trebuie să îl găseşti.

Ar fi putut la fel de bine să spună că trebuie să zboare pe Lună. Erau două lucruri în egală măsură imposibile. În ce mod ar fi putut răscoli toată Europa în căutarea unui singur om? Mai mult decât atât, cum să-l găsească şi să nu se lase prinşi, în acelaşi timp? Erau

nişte naivi, împinşi într-un joc pe care nu-l înțelegeau, un joc cu jucători nevăzuți şi mize necunoscute, cu excepția uneia singure – viețile lor.

— Nu avem prea multe informații ca punct de pornire, zise Nick. A trebuit să risc azi: l-am sunat pe Ray Potter.

Se smuci din brațele lui şi îl pironi cu privirea:

— L-ai sunat?

— De la un telefon public din celălalt capăt al oraşului. Oricum, deja ştie că suntem la Bruxelles. Probabil că ne urmăreşte conturile bancare. Îți garantez că suma pe care am retras-o azi după-amiază a declanşat o mică alertă undeva, într-unul din calculatoarele CIA.

— De ce l-ai sunat? Credeam că nu ai încredere în el!

— Nu am. Dar dacă mă înşel? Dacă el este în regulă? Atunci măcar l-am pus pe gânduri. Acum se va uita ceva mai atent la oamenii lui, dacă nu a făcut-o deja.

— O să ne caute...

— Bruxelles este un oraş mare. Şi putem oricând să plecăm de aici. Ochii lui o priveau insistent: Sarah, aş putea avea la îndemână toate relațiile din lume, dar restul depinde de tine. Tu ai fost căsătorită cu Geoffrey. Sarah, gândeşte-te bine. Unde s-ar duce?

— M-am gândit până acum la asta. Pur şi simplu nu ştiu.

— Ar fi putut să-ți lase un mesaj? Undeva unde nu te-ai uitat încă?

— N-am decât poşeta cu mine.

— Atunci hai să începem cu ea.

Îşi luă poşeta de pe noptieră şi o goli pe pat. Nu cuprindea nimic altceva în afara obişnuitului amalgam de obiecte dintr-o geantă femeiască, plus facturile încă nedesfăcute pe care le luaseră din cutia poştală a lui Eve.

Nick luă portofelul şi o privi întrebător.

— Te rog, îl pofti ea. Nu am secrete. Nu faţă de tine.

Una câte una, scoase cărţile de credit, apoi fotografiile. Pentru câteva clipe, se opri asupra fotografiei lui Geoffrey înainte de a o aşeza şi pe aceasta pe pat. De-a lungul anilor, instantanee ale nepoţilor şi nepoatelor ei îşi făcuseră loc la ea în portofel, şi acum toate se revărsau pe cuvertură.

— Dar aici ai, practic, un album întreg! observă el.

— Nu mă lasă inima să le arunc. Tu nu ai fotografii cu tine?

— Numai cea de pe permisul de conducere.

Făcând inventarul tuturor bucăţelelor de hârtie pe care ea le ascunsese în diversele compartimente ale portofelului – numere de telefon, cărţi de vizită, notiţe – Sarah se întrebă de ce el nu poartă fotografii în portofel. Divorţul lui fusese într-atât de încrâncenat? Şi de ce nici o altă femeie nu mai trecuse prin viaţa lui? Aceste întrebări îi aminteau câte mai avea de aflat despre el.

Îşi puse ochelarii şi se apucă să citească scrisorile lui Eve.

Erau trei chitanţe. După ce analiză factura la curentul electric, trecu la desfăşurătorul cărţii de credit. Eve o folosise doar de două ori în ultima lună. În ambele cazuri erau achiziţii de la Harrod's, trecute la articole femeieşti.

Desfăcu şi cel de-al treilea plic. Era factura de telefon. Citi repede lista de apeluri şi se pregătea să o lase deoparte, când, în partea de jos a paginii, un cuvânt îi atrase atenţia: *Berlin.* Era un apel internaţional, efectuat într-o seară, cu două săptămâni în urmă.

Îl prinse pe Nick de mână:

— Uită-te la asta! Ultima înregistrare.

Nick căscă ochii şi îi smulse hârtia din mâini:

— Apelul ăsta a fost făcut în seara incendiului!

— Ea mi-a zis că a încercat să-l sune, îţi aminteşti?

Trebuie să fi ştiut unde se află în Berlin...

— Dar de ce să fie aşa neglijentă... să lase un indiciu ca ăsta?

— Poate că nu l-a sunat direct pe el. Poate că aveau un intermediar. O legătură. Nu ştia ce a păţit sau unde este. Nick, cred că era la capătul răbdărilor... aşa că a sunat la Berlin. Mă întreb de unde o fi numărul acesta.

— Nu putem să încercăm să sunăm. Nu încă.

— De ce nu?

— În acest moment, un apel internaţional ar alerta orice agent. Hai să aşteptăm până ajungem la Berlin, începu să îi pună lucrurile la loc în poşetă: Mâine luăm trenul în afara oraşului. De la Dusseldorf putem lua expresul. Cumpăr eu biletele. Cred că ar fi mai bine dacă ne îmbarcăm separat şi ne întâlnim în tren.

— Ce se întâmplă când ajungem la Berlin?

— Sunăm la numărul acesta şi vedem cine răspunde. Am un prieten vechi care lucrează la consulatul din Berlin, Wes Corrigan. Poate el ne-ar putea ajuta în mica noastră cercetare.

— Putem avea încredere în el?

— Cred că da. Am fost la post împreună, în Honduras. E un tip de treabă...

— Dar mi-ai zis că nu putem avea încredere în nimeni.

Dădu din cap cu seriozitate:

— Sarah, nu avem de ales. E un risc pe care trebuie să ni-l asumăm. Mizez pe prietenie...

Întrezări deodată îngrijorarea din ochii ei. O luă în braţe fără un cuvânt şi o trase cu el în pat, pe perne. Era o încercare slabă de a alunga teama pe care o simţeau amândoi.

— Ce sentiment groaznic, să fii prins aşa, fără viitor! şopti ea. Oricât încerc să mă gândesc la ce va urma de aici înainte, n-o văd decât pe Eve.

— Tu nu eşti Eve.

— Asta mă înspăimântă. Eve ştia ce face. Ştia cum să supravieţuiască. Acum e moartă. Ce şanse am eu?

— Dacă te consolează cu ceva, mă ai pe mine.

Îi atinse faţa şi îi zâmbi:

— Da. Te am pe tine. De ce sunt eu aşa norocoasă?

— Bănuiesc că morile de vânt sunt de vină.

— Nu înţeleg.

— Lieberman mi-a zis că mă porecliseră Don Quijote, pentru că mă tot luptam cu morile de vânt. Ciudat! N-am ştiut niciodată că par aşa ridicol.

— Iar eu sunt una din morile tale de vânt?

— Nu. Tu nu. Îi sărută părul: Acum tu eşti mult mai mult decât atât.

— Nick, nu trebuie să rămâi cu mine. Eu sunt cea pe care o urmăresc. Tu ai putea să te duci acasă...

— Sarah, taci!

— Dacă m-ai lăsa singură, aş înţelege. Chiar aş înţelege.

— Şi ce te-ai face de una singură? Nu vorbeşti o boabă de germană. Franceza ta este... ei bine, drăgălaşă. Nu, ai nevoie de mine.

Iar acest cuvânt. *Nevoie.* Da, avea dreptate. Avea nevoie de el.

— Pe lângă asta, zise el, nu te pot lăsa acum.

— De ce?

Râse uşor:

— Pentru că acum sunt un trântor fără serviciu. Şi când toată aventura asta se va încheia, plănuiesc să trăiesc din munca ta.

Ea se ridică într-un cot ca să-l privească mai bine. Bărbatul mijea ochii, somnoros, iar lumina crudă a becului arunca umbre ciudate pe chipul lui.

— Nick! Dragul meu Don Quijote! Îl sărută cuminte: Pentru Berlin, şopti ea.

— Da, murmură el, trăgând-o mai aproape. Pentru Berlin.

Răsăritul era strălucitor de frumos. Şinele de cale ferată, acum o clipă cenuşii şi ude, deprimante, izbucniră deodată într-o sclipire de aur în lumina vie a dimineţii. Fuioare de aburi se ridicau de pe ele. Pe peronul unde se găsea acum Sarah navetiştii renunţau deja la paltoane şi fulare. Ziua de azi urma să fie una caldă, luminoasă, aşa cum îi stătea bine unei zile de aprilie. Fetiţele în uniforme de şcoală zăboveau în bătaia soarelui cu ochii închişi şi feţele întoarse precum

florile spre cer. Belgia trecuse de o iarnă lungă şi grea şi toată lumea tânjea după venirea primăverii.

Nick şi Sarah stăteau pe peron, la câțiva metri depărtare unul de altul, schimbând numai priviri scurte, când nu erau observați. Nick era de nerecunoscut. Cu şapca trasă pe ochi şi o țigară în colțul gurii, se rezemase de un stâlp, supărat pe întreaga lume.

De undeva din depărtare se auzi țăcănitul monoton al unei garnituri ce se apropia de gară. Fu semnalul care îi ridică pe toți de pe bănci. Ca un val, de undeva din depărtare se auzi țăcănitul monoton al unei garnituri ce se apropia de gară. Fu semnalul care îi ridică pe toți de pe bănci. Ca un val, mulțimea se îmbulzi pe marginea peronului, în vreme ce trenul cu destinația Antwerp se opri în dreptul peronului. Apăru un şuvoi de pasageri: oameni de afaceri în costume de stofa scumpe, studenți în blugii cazoni şi cu rucsacuri în spate, femei elegant îmbrăcate ce aveau să revină în curând acasă cu sacoşele pline.

Din poziția ei de la capătul garniturii, Sarah îl zări pe Nick cum calcă țigara sub talpă şi se urcă în tren. Câteva clipe mai târziu, apăru la geam. Nu se uitau unul la altul.

Coada se făcu mai mică. Doar câțiva paşi şi va fi în siguranță la bord. Dar, chiar atunci, cu coada ochiului, zări o strălfulgerare ciudată. O premoniție stranie o făcu să se întoarcă încet spre sursa de lumină. Era o rază de soare reflectată într-o pereche de ochelari fumurii.

Îngheță pe loc. Lângă ghişeul de bilete stătea un bărbat albinos, a cărui privire era fixată asupra uşii

vagonului. Deşi era în parte ascuns în spatele stâlpului de pe peron, Sarah îi desluşi suficient din chip pentru a-l recunoaşte. Îi îngheță sângele în vene. Era acelaşi bărbat care o privise de la geamul Peugeot-ului albastru. Omul cu rânjet sinistru.

Iar ea se îndrepta direct spre locul pe care el îl supraveghea.

Zece

Primul ei impuls fu să se întoarcă şi să o ia la goană, să se piardă în mulțimea de navetişti. Dar orice mişcare bruscă ar fi făcut acum i-ar fi atras cu siguranță atenția. Nu mai avea cale de întoarcere. Bărbatul ar fi zărit-o rupându-se din mulțime şi s-ar fi întrebat de ce. Trebuia să meargă tot înainte, sperând, în ciuda tuturor temerilor, că omul nu o va recunoaşte.

În disperare de cauză, începu să caute fereastra vagonului la care îl zărise pe Nick mai devreme. Dacă i-ar fi putut face un semn, pentru a-i cere ajutorul! Dar fereastra rămăsese în urma ei; nu îl mai vedea.

În capătul rândului, unui pasager mai în vârstă îi căzu biletul pe jos. Bătrânul se aplecă anevoie să îl ridice. „Doamne Dumnezeule, grăbeşte-te!“ se rugă ea. Cu cât stătea mai mult aici, cu atât putea fi studiată mai bine. Stăpânindu-şi panica, se chinui să-şi asume rolul pe care şi-l alesese, rolul unei soții bolnave. Ținând privirea în pământ, îşi strânse poşeta la piept. Undeva, dedesubt, simțea cum îi bate inima. Peruca neagră era ca un scut protector împotriva ochilor iscoditori ai criminalului. Poate că peruca va fi de ajuns. Bărbatul

căuta o femeie cu părul arămiu. Poate că nici nu o va observa.

— *Madame?*

Tresări, simțind o mână pe braț. Un bătrânel o trăgea de mânecă. Îl privi amețită în vreme ce omul se porni să turuie într-o franceză gălăgioasă, ca o rafală de mitralieră. Încercă să-şi tragă mâna, dar bătrânul se ținea după ea, fluturând un fular de damă, îşi repetă întrebarea şi arătă spre pământ. Înțelegând brusc despre ce era vorba, Sarah clătină din cap şi îi făcu semn că nu, fularul nu era al ei. Bătrânul ridică din umeri şi se îndepărtă.

Cu ochii aproape în lacrimi, Sarah se întoarse pentru a urca în tren. Dar cineva îi blocă drumul.

Ridică privirea şi îşi văzu chipul îngrozit reflectat în ochelarii de soare fumurii.

Bărbatul blond îi zâmbi.

— *Madame?* zise el încet. Să mergem...

— Nu. Nu! şopti ea, trăgându-se îndărăt.

El se apropie de ea şi în mâna lui străluci un obiect a cărui imagine îi străbătu creierul ca un fier încins. Se gândi la arcul de cerc pe care lama de zece centimetri îl va descrie prin aer; anticipă durerea loviturii. Simți cum cade amețită pe spate, dar înțelese că nu ea se mişca, ci trenul. Trenul o lăsa în urmă, în gară.

Întrezări uşa vagonului în timp ce trenul parcurgea încet ultimii cincizeci de metri ai peronului. Era ultima ei şansă de scăpare.

Sarah simți cum criminalul se apropie. Impulsul lui îl împinse înainte, spre o pradă despre care era convins că se va întoarce în loc pentru a fugi.

Şi ea chiar o rupse la fugă. Dar în direcţia opusă. În loc să se întoarcă şi să fugă de atacator, trecu în goană pe lângă el, după trenul care se îndepărta.

Mişcarea neprevăzută o aduse o secundă în avantaj. Atacatorul fusese prins pe picior greşit.

Trenul prindea viteză. Mai avea de parcurs doar zece metri de peron înainte ca trenul să ajungă prea departe ca ea să mai poată urca. Îşi simţea picioarele de plumb; îi auzi paşii în urma ei; avea să o ajungă în curând. Cu inima aproape să-i sară din piept, sprintă pe ultimii metri. Bara de metal plutea în aer la numai câţiva centimetri de ea. Degetele i se încleştară pe mâner. Se luptă să se prindă mai bine, pentru a sui în vagon.

Se urcă împleticindu-se pe treptele de metal şi căzu, sufocându-se de efort. Pe lângă ea treceau în viteză clădiri şi grădini, imagini mişcătoare de lumină şi culoare. Durerea din gât se topi într-un suspin incontrolabil de uşurare. „Am reuşit, îşi zise. Am reuşit...”

O umbră bloca lumina soarelui. Treptele scârţâiră sub o nouă greutate, şi o străbătu un fior îngheţat, un semn prevestitor al propriei morţi. Nu mai avea pic de vlagă ca să se lupte şi nu mai avea unde să se retragă. Nu putea face altceva decât să se ghemuiască acolo, la picioarele siluetei ameninţătoare.

Trenul acceleră ritmul. Zgomotul şinelor îi răsuna în cap şi acoperea orice altceva, până şi bătăile năvalnice ale inimii. „Nu poţi fi adevărat, îşi zise ea. Nu eşti om, eşti un coşmar!”

Paralizată, femeia privi silueta lui aplecându-se asupra ei, acoperind şi ultimele licăriri ale soarelui. Aştepta să fie înghiţită de întuneric.

Apoi, de undeva din spatele ei, se auzi un geamăt de furie. Simţi mişcarea, o lovitură sălbatică de picior lovind în plin. Umbra care se ridicase dinaintea ei căzu pe spate cu un geamăt.

Bărbatul blond păru să rămână suspendat în aer pentru veşnicie, prins între cer şi pământ, în plină cădere. Lumina soarelui căzu pe obrajii supţi; ochelarii îi alunecară de pe ochi. Ca prin minune, omul căzu de pe trepte, iar blestemul său de despărţire se pierdu în huruitul roţilor trenului. Îl mai văzu o singură dată, ridicându-se în genunchi în pietrişul de lângă şine, apoi dispăru cu totul din câmpul ei vizual. Nu înţelegea cum, dar era încă în viaţă, respira; coşmarul fusese alungat.

— Sarah! O, Doamne...

Mâini puternice o smulseră în sus, departe de margine, departe de moarte. Cutremurându-se căzu în braţele lui Nick. Bărbatul o strânse aşa de tare la piept, că bătăile inimilor li se amestecară.

— A trecut, murmură el, iar şi iar. A trecut.

— Cine e? ţipă ea. De ce nu ne lasă în pace!

— Sarah, ascultă-mă. *Ascultă-mă!* Trebuie să coborâm din trenul ăsta. Trebuie să schimbăm direcţia până nu ne interceptează din nou...

„Şi apoi ce facem? voi ea să-i strige. Unde mergem după aceea?”

Bărbatul privi peisajul care se derula cu repeziciune pe lângă ei. Trenul mergea prea repede, era periculos să sară acum.

— La stația următoare, zise el. Va trebui să găsim alt mod de a ajunge la destinație. Mergem pe jos. Facem autostopul. Odată ce trecem de granița olandeză, putem lua un alt tren către est.

Ea îl înlănțuia strâns, fără a-i auzi de fapt vorbele. Pericolul căpătase proporții uriașe, iraționale. Bărbatul cu ochelari de soare se preschimbase în ceva peste închipuirea omenească. Era supranatural, departe de orice oroare de pe lumea aceasta. Închise ochii și în minte îl vedea așteptând-o în următoarea gară, și în următoarea. Nici chiar Nick nu-l putea ține departe mereu.

Cu ochii ațintiți la șinele de cale ferată, se rugă să nu fie prea departe următoarea stație. Era necesar să coboare din tren înainte de a fi prinși în cursă. Singura lor șansă era să se piardă în peisajul rural.

Însă șinele se întindeau în fața lor cât vedeai cu ochii. Și i se părea că trenul se transformase într-un coșciug de oțel, ducându-i direct în brațele criminalului.

Kronen își examină chipul învinețit în oglindă; simți urcând în el o furie de nedescris, ca un val de magmă fierbinte. Femeia asta îi scăpase pentru a doua oară! O avusese în mână, acolo, pe peron, dar ea l-a surprins alergând într-o direcție complet neașteptată. Apoi, fusese îmbrâncit ca un animal jos din tren exact în clipa în care o prinsese din urmă. Asta îl înfuriase cel mai tare.

Kronen lovi cu pumnul în oglindă. De două ori omul acesta, Nick O'Hara, îi apăruse în cale. Cine era el, până la urmă? Agent CIA? Vreun prieten de-al lui Simon Dance? Oricine ar fi fost, era ca şi mort, când Kronen avea să dea din nou de el şi de Sarah.

Dar va fi dificil să-i găsească acum.

Se făcuseră nevăzuţi. Până când complicii lui Kronen interceptaseră trenul la Antwerp, femeia şi însoţitorul ei dispăruseră. Puteau fi oriunde acum. Nu avea nici cea mai vagă idee încotro se îndreptau şi de ce.

Va trebui să-l sune din nou pe bătrân pentru ajutor. Ideea îl enervă mai întâi, apoi se înfurie de-a dreptul, cu gândul la femeia care îi tot scăpa printre degete şi la tovarăşul ei, care intervenise în planurile sale. Aveau să plătească scump pentru toate problemele provocate.

Kronen îşi puse ochelarii de soare. Vânătaia era evidentă deasupra unuia dintre pomeţi, cel drept. Era o amintire umilitoare a faptului că fusese învins de o creatură atât de firavă ca Sarah Fontaine.

Dar aceasta era doar o întârziere temporară. Bătrânul o va căuta, iar ochii şi urechile lui ajungeau pretutindeni, chiar şi în locurile cele mai neaşteptate. Da, o vor găsi din nou.

Nu putea să se ascundă la nesfârşit.

Sarah fu trezită de porumbeii care fâlfâiau deasupra. Deschise ochii. În lumina lină a apusului, desluşi zidurile de piatră lustruită, foşnetul de aripi şi roata morii care se învârtea încet. Un porumbel se aşează pe un pervaz de piatră, undeva, sus de tot, şi începu să uguiască. Scripeţii morii trosneau şi gemeau, ca bârnele unei corăbii învechite. Aşa cum stătea întinsă

pe paie, se simți cuprinsă de un sentiment ciudat de minunare, însoțit de teama că mai avea doar foarte puține asemenea momente de trăit. O, dar își dorea atât de mult să trăiască! Nu mai cunoscuse asemenea poftă de viață. De-abia acum, când porumbeii băteau din aripi și lumina soarelui se stingea molcom, de-abia acum înțelegea cât de prețios devenise fiecare moment. Iar ea îi datora toate acestea lui Nick.

Se răsuci și îi zâmbi. Nick dormea lângă ea în fân, cu mâinile împreunate sub cap; coșul pieptului se ridica și cobora liniștit la fiecare respirație. Bietul Nick era istovit. Făcuseră autostopul și traversaseră granița olandeză; apoi merseră pe jos kilometri întregi, interminabili. Acum mai aveau mai puțin de un kilometru și jumătate până la următoarea gară. Dar Sarah nu fusese întrutotul de acord să se urce în alt tren. „O să așteptăm până la lăsarea serii", zisese el. Găsiseră loc de popas o moară ridicată în mijlocul unui câmp; sub oblăduirea turnului de piatră, adormiră amândoi.

„Berlin, reflectă ea. Vom ajunge vreodată?"

Se înghesui în Nick și ascultă respirația lui egală. Cu o tresărire, bărbatul se trezi și o înconjură cu brațul.

— O să fie întuneric în curând, șopti ea.

— Mda.

— Aș vrea să rămânem aici pentru totdeauna.

El oftă:

— Și eu.

Pentru o clipă rămaseră așa, unul lângă altul, ascultând scârțâitul scripeților și fâlfâitul pânzelor în vânt. Deodată Nick izbucni în râs:

— Ce ironie a sorții, zise el. Curajosul Don Quijote, care se ascunde într-o moară de vânt. Parcă îi şi aud pufnind în râs pe cei de la Londra.

— Pufnind în râs? De ce?

— Pentru că tontul de O'Hara iar a intrat la apă.

Ea îi zâmbi:

— Poate că ai intrat la apă. Dar nu eşti tont. Niciodată.

— Mulțumesc pentru votul de încredere.

Îl studie mai atent:

— Nick, pari aşa amărât! E chiar aşa rău să lucrezi pentru serviciile consulare?

— Nu. E un serviciu minunat. Dacă poți să-ți omori conştiința. Când te angajezi, te pun să semnezi un act. Pe scurt, hârtia zice:„ Atunci când mă aflu în public, jur să urmez linia partidului". Am semnat şi eu.

— Mare greşeală, nu?

— Când mă gândesc la toate opiniile cretine pe care am fost nevoit să le susțin! Şi apoi petrecerile de gală! Noapte după noapte de stat în picioare, încercând să nu mă îmbăt cu cherry. Jocul permanent şi periculos cu ruşii de-a „Scoate-l pe Ivan din sărite".

Eram ca nişte puşti, încercam să descoperim fiecare secretul celuilalt.

— Ah! Diplomația e un iad.

El îi zâmbi.

— Dar nu-i mai rea ca războiul.

— Şi eu, care te credeam un birocrat.

— Da, ăsta-s eu; fâțâi hârtii toată ziua de colo-colo.

— O, Nick, eşti individul cel mai puțin birocratic din câți cunosc! Şi crede-mă că ştiu destui!

— Bărbați?

— Nu, prostuțule. Birocrați. Tipii din Washington care mi-au acordat bursa, de exemplu. Ei bine, nu eşti ca ei. Tu te... implici.

— Să ştii că da, zise el, râzând.

— Nu doar cu mine. Mă refeream la lume în general. Majoritatea oamenilor nu se preocupă de ce depăşeşte sfera existenței lor cotidiene. Dar tu ieşi în prima linie şi te lupți pentru nişte străini.

— Nu, nu mai fac asta. O făceam odată. Când eram la facultate, toate acestea contau mult pentru mine. Indiferent dacă mă crezi sau nu, Tim Greenstein şi cu mine am petrecut o noapte tare friguroasă după gratii odinioară. Am fost arestați pentru că am convocat o adunare ilegală la uşa rectorului. Dar ştii, în ziua de astăzi oamenilor nu le mai pasă prea mult de ceilalți. Poate că am îmbătrânit cu toții. Îi mângâie fața: Sau poate că am găsit lucruri mai importante care să ne preocupe.

Porumbeii se zburătăciră sus, în penumbră, şi fire de paie începură să cadă din cer într-o ploaie aurie.

Se ridicară amândoi, iar el începu să culeagă paiele din părul ei.

— Dar tu cum erai la facultate? o întrebă el. Îmi închipui că erai tare cuminte.

— Ascultătoare.

— Desigur.

— Până acum m-am priceput destul de bine să ignor distracțiile.

— Cum ar fi bărbații?

Îl lovi uşor peste nas şi râse:

— Da, cum ar fi bărbații.

Se uitară lung unul la altul. Auzea în urechi bătăile inimii şi scrâşnetul morii care se rotea în vânt.

— Acum mă întreb câte oi fi pierdut, şopti ea.

— Ai făcut ceea ce a fost mai important pentru tine. Asta contează. Îți place munca ta, nu?

Ea încuviință. Ridicându-se, se apropie de uşă şi se uită afară, la câmpurile desțelenite:

— Da, e ceva liniştitor şi miraculos să ai imaginea de ansamblu chiar acolo, sub microscop. Să o poți muta, mai aproape sau mai departe, doar printr-o simplă schimbare a lentilei. E totul atât de sigur, atât de uşor de controlat! Dar ştii, uite că la asta nu m-am gândit niciodată: în laboratorul meu nu există ferestre. Nu e nici o fereastră de la care să priveşti afară... Clătină din cap şi oftă: Acum îmi pare că nu mai am deloc controlul asupra situației. Dar nu m-am mai simțit atât de vie nicicând. Sau mai speriată de moarte.

— Sarah, nu vorbi despre asta. Nici măcar nu te gândi la aşa ceva. Veni în spatele ei şi o întoarse cu fața către el: Trebuie să luăm fiecare zi, fiecare clipă, pas cu pas. Asta e tot ce putem face.

— Ştiu.

— Sarah, eşti puternică. În anumite privințe, eşti mai puternică decât mine. Abia acum înțeleg că...

O sărută, o sărută lung şi apăsat, de parcă ar fi fost însetat de gustul ei. În turnul de piatră de deasupra lor păsările gângureau încet, în ultimele raze de lumină ale zilei. O noapte binecuvântată, care-i ascunse în beznă, se lăsă peste câmpii.

Cu un geamăt, Nick se trase îndărăt, răsuflând greoi:

— Dacă o ţinem tot aşa, o să pierdem trenul. Nu că m-ar deranja, dar... O sărută încă o dată: Acum e momentul să o luăm din loc. Eşti gata?

Ea trase aer în piept şi făcu semn afirmativ:

— Sunt gata.

Bătrânul avu un vis.

Se făcea că Nienke era înaintea lui, cu părul ei lung prins într-o basma albastră precum cerul de vară. Faţa ei liniştită, simplă era murdară de pământ; îi zâmbea.

— Frans, îi zise ea, trebuie să construieşti o cărare pietruită printre tufele de trandafiri ca prietenii noştri să se poată plimba printre flori. Acum îi ocolesc, nu trec niciodată printre ei, acolo unde sunt bobocii cei mai frumoşi, liliachii şi galbeni. Trec pe lângă ei şi nu-i văd. Eu trebuie să-i conduc printre tufe, dar îşi murdăresc încălţările de noroi. Frans, o cărare pietruită, cum am avut la căsuţa noastră din Dordrecht.

— Desigur, zise el. O să-l rog pe grădinar să ne-o facă.

Nienke îi zâmbi. Veni spre el. Dar, când se întinse pentru a o atinge, băsmăluţa albastră dispăru dintr-odată. În locul părului lui Nienke apăru un cerc strălucitor de foc. El încercă să-l smulgă de pe capul ei înainte ca focul să-i cuprindă toată faţa, în schimb îi rămaseră în mâini smocuri de păr. Cu cât încerca să potolească focul, cu atât smulgea mai mult păr şi piele. Puţin câte puţin, în încercarea lui de a o salva, bătrânul îşi sfâşie nevasta. Se uită în jos şi văzu că braţele îi luaseră foc, dar nu simţea nici un fel de durere, nimic, doar cum în gât îi explodează un strigăt mut, privind-o pe Nienke cum dispare pentru totdeauna.

Lui Wes Corrigan îi trebuiră cinci minute bune ca să răspundă la bubuiturile care se auzeau la uşa din dos. Când deschise în sfârşit uşa, rămase înmărmurit în prag, gătit doar în pijama şi în halatul de casă. Clipi surprins văzându-i pe cei doi vizitatori nocturni. La prima ochire, îi părură nişte necunoscuţi. Bărbatul era înalt, cu părul alb, neras. Femeia era îmbrăcată într-un pulover mizerabil şi avea o şapcă gri pe cap. Răsuflarea lor lua forma unor fuioare în aerul rece al nopții.

— Ce naiba s-a întâmplat cu simțul ospitalității? întrebă Nick.

Wes era uluit:

— Ce... Nick? Tu eşti?

— Putem intra?

— O, da! Sigur!

Încă aiurit, Corrigan îi pofti în bucătărie şi închise uşa în urma lor. Era un tip scund, îndesat, de treizeci şi cinci de ani. În lumina rece din bucătărie, Corrigan avea o tentă pământie, iar ochii îi erau umflați de somn. Se uită la cei doi vizitatori ai săi şi clătina capul, uluit. Apoi ochii lui se opriră pe părul alb al lui Nick.

— Dumnezeule! A trecut atât de mult timp?

Nick clătină din cap şi râse:

— Pudră de talc. Dar ridurile pe care le vezi sunt ale mele. Mai e cineva în casă?

— Doar motanul meu. Nick, ce naiba se petrece?

Nick trecu pe lângă el, ieşi din bucătărie şi intră în camera de zi.

— Ar fi trebuit să ştiu că vii? strigă Wes în urma lui. Nu veni nici un răspuns, aşa că se întoarse spre Sarah

exact când ea îşi scotea şapca: A, salut! Eu sunt Wes Corrigan. Tu?

— Sarah.

— Da, îmi pare bine să te întâlnesc. Asta e ideea lui Nick de ieşire ieftină în oraş sau cum?

— Strada pare liberă, zise Nick, revenind în bucătărie.

— Sigur că da. Lumea îşi parchează maşinile în garaj.

— Nu, am vrut să spun că nu eşti supravegheat.

Corrigan făcu o faţă vinovată:

— Păi, eu duc o viaţă destul de plicticoasă. Hei, amice, ia spune-mi. Care-i mesajul?

Nick oftă:

— Wes, am intrat într-o încurcătură.

Corrigan încuviinţă:

— Începusem să ajung şi eu la această concluzie. Cine te urmăreşte?

— Compania. Plus sau minus alţi câţiva.

Wes îl privi, nevenindu-i să creadă. Se repezi la uşa bucătăriei, aruncă o privire afară şi apoi zăvori intrarea. Reveni la Nick.

— Cei de la CIA sunt pe urmele tale? Dar ce ai făcut? Ai vândut câteva secrete de stat?

— E o poveste lungă. Avem nevoie de ajutorul tău.

Wes încuviinţă obosit:

— Ştiam eu că aici ajungem. Uite, luaţi loc, luaţi loc. Doamne, bucătăria e un dezastru! Dar nu mă aşteptam la musafiri la două dimineaţa. Pun de o cafea. Vă e foame?

Nick şi Sarah schimbară o privire şi zâmbiră.

— Suntem lihniţi, zise ea.

Corrigan deschise frigiderul:

— Fac nişte ouă cu şuncă. Imediat.

Le luă o oră ca să îi povestească totul de-a fir-a păr. Când ajunseră la final, ibricul de cafea era gol, Nick şi Sarah înghiţiseră şase ouă împreună, iar Corrigan era treaz de-a binelea şi extrem de îngrijorat.

— De ce crezi că e implicat şi acest Potter? întrebă Wes.

— El este ofiţerul care se ocupă de caz. Pe baza cuvântului său au eliberat-o pe Sarah. Tot el trebuie să le fi ordonat agenţilor să ne urmărească până la Margate. Dar în Margate lucrurile au luat o întorsătură proastă. Deşi Compania nu merge tocmai ca pe roze, totuşi nu fac niciodată vreo neghiobie aşa de mare decât dacă au parte de ceva „ajutor”. Cineva l-a ucis pe acel agent. Cineva care apoi a tras asupra noastră.

— Individul cu ochelari de soare, ăsta cine o mai fi? Wes clătină din cap: Nu-mi place deloc situaţia asta.

— Nici mie.

Corrigan părea gânditor:

— Aşadar, vrei să verific dosarul Magului. Nick, s-ar putea să fie cam greu. Dacă e super-secretizat, n-o să mă pot atinge de el.

— Obţine şi tu ce poţi. Nu putem face asta singuri. Până când Sarah îl găseşte pe Geoffrey şi aflăm nişte răspunsuri, suntem cam pe dinafară.

— Mda. E un loc tare neplăcut!

Îi conduse spre uşa din spate. Afară, stelele ardeau pe cerul limpede, îngheţat.

— Unde o să dormiţi? întrebă Wes.

— Am luat o cameră lângă Ku-damm[6].

— Puteți să dormiți la mine, am nişte saci de dormit.

— E prea riscant. Am avut mare noroc să trecem de vamă. Până acum au aflat că am intrat în Berlin. Dacă sunt isteți, vor fi cu ochii pe casa ta în curând.

— Atunci cum dau de voi?

— Te sun eu. Numele va fi Barnes. Şi mă suni tu înapoi de pe o linie externă. E mai bine dacă nu ştii unde ne aflăm.

— N-ai încredere în mine?

Nick ezită în pragul uşii.

— Wes, ştii că nu despre asta e vorba, zise el, înghiontind-o pe Sarah în întuneric.

— Atunci?

— Este o afacere tare urâtă. E mai bine dacă nu eşti implicat prea tare.

Nick şi Sarah se întoarseră şi dispărură în noapte. Dar chiar când începuseră să se îndepărteze, îl auziră pe Wes în urma lor:

— Amice, tocmai m-ai implicat şi pe mine.

Răsăritul care le lumina fereastra o găsi pe Sarah în brațele lui Nick. În ciuda oboselii, nici unul dintre ei nu reuşise să adoarmă; prea multe depindeau de ce se întâmplase peste zi. Măcar nu mai erau singuri. Wes Corrigan era de partea lor.

Nick se mişcă, răsuflarea lui caldă mişcându-i părul.

---

[6] *Ku-damm,* prescurtarea de la Kurfurstendamm, unul dintre cele mai faimoase bulevarde din Berlin, principala arteră comercială, (n.tr.)

— Când totul se va termina, şopti el, vreau să fim exact aşa cum suntem acum. Exact aşa.

— Când se va termina... Ea oftă, cu ochii pironiți pe tavanul alb: Mă întreb dacă se va termina vreodată. Dacă am să ajung din nou acasă.

— O să mergem acasă. Împreună.

Se uită la el cu dorință.

— Crezi?

— Promit. Şi Nick O'Hara îşi respectă întotdeauna promisiunile.

Îşi ascunse fața la pieptul lui:

— O, Nick! Te doresc atât de mult! Nu mai ştiu dacă sunt oarbă sau mi-e frică, sau m-am îndrăgostit. Sunt aşa aiurită.

— Nu, nu eşti!

— Tu nu eşti confuz? Măcar puțin?

— În legătură cu tine? Nu. Sarah, ştiu că sună nebuneşte, dar chiar cred că te cunosc. Eşti prima femeie despre care pot spune asta.

— Dar soția ta? Pe ea nu ai cunoscut-o?

— Lauren? Vocea lui, atât de blândă şi caldă cu o clipă în urmă, acum sună spart: Mda! Am crezut că o cunosc. Abia când s-a terminat, am cunoscut-o cu adevărat.

— Nick, ce nu a mers?

Nick se lăsă pe spate pe pernă:

— Ştii zicala aia? Că fiecare poveste are două părți, ca o monedă? Căsnicia noastră a fost exemplul perfect. Dacă o întrebi pe Lauren ce nu a mers, o să spună că a fost vina mea. Că nu i-am înțeles nevoile.

— Şi dacă te întreb pe tine?

Ridică din umeri:

— Cu cât trece timpul peste tine, capeți un simț al perspectivei. Presupun că ar trebui să zic că nu a fost vina nimănui, până la urmă. Dar nu pot uita ce mi-a făcut. Se întoarse spre Sarah cu o tristețe nemăsurată în priviri, încât ea simți că, dacă ar întinde mâna, i-ar putea atinge durerea: Eram căsătoriți deja de vreo trei ani. Îi plăcea la Cairo. Îi plăcea nebunia din ambasadă. Era soția perfectă de diplomat. Cred că acesta a fost unul dintre motivele pentru care s-a măritat cu mine. A crezut că îi voi arata lumea. Din păcate, cariera mea implica şi posturi în locuri pe care ea nu le considera tocmai civilizate.

— Cum ar fi Camerun?

— Exact. Eu am vrut postul acela. Nu ar fi durat mai mult de un an, doi. Dar a refuzat să meargă, pur şi simplu. Apoi mi s-a oferit un post în Londra, ceea ce a făcut-o nespus de fericită. Probabil că ar fi mers până la urmă. Doar că...

Glasul lui se stinse şi Sarah simți cum bărbatul se încordează sub mâna ei.

— Nick, nu e nevoie să mi te destăinui. Nu dacă nu vrei.

— Lumea spune că timpul le rezolvă pe toate. Dar uneori nu e aşa. Vezi tu, a rămas însărcinată. Am aflat la Londra. Ea nu mi-a spus. Doctorul ambasadei a venit la mine şi m-a bătut pe umăr, felicitându-mă. Mi-a spus că voi fi tată. Am fost – la naiba, Sarah – pentru vreo şase ore scurte, am fost aşa de fericit, eram în al nouălea cer. Apoi am ajuns acasă. Am aflat că nu vrea să păstreze copilul.

Nimic din ce i-ar fi spus Sarah nu avea cum să-i ostoiască durerea. Nu putea decât să spere că, atunci când va termina de vorbit, omul îşi va găsi alinarea în braţele ei.

— Uneori mă întreb, zise el, mă întreb cum ar fi arătat. Dacă ar fi fost o fetiţă sau un băieţel. Ce culoare ar fi avut părul lui. Mă surprind numărând anii, gândindu-mă la toate aniversările pe care nu le-am avut. Nu am o familie numeroasă. Mi-am dorit mult copilul acela. Practic, am implorat-o să îl păstreze. Dar Lauren l-a catalogat drept o inconvenienţă. Se uită la Sarah cu uimire în ochi. O inconvenienţă! Ce să mai zici la una ca asta?

— Nu există răspuns pentru aşa ceva.

— Nu, nu există. Atunci am înţeles că nu o cunosc. Ne-am tot certat atunci. Ea a plecat acasă şi... a rezolvat problema. Nu s-a mai întors. Am primit actele de divorţ după o lună. Prin curier special. Au trecut patru ani.

— Ţi-e dor de ea vreodată?

— Nu. Am fost de-a dreptul uşurat când am primit actele. De atunci sunt singur. E mai uşor aşa. Fără durere. Fără nimic. Îi atinse faţa şi un zâmbet îi luminã chipul: Apoi ai intrat tu în biroul meu. Tu, cu ochelarii tăi amuzanţi. Când te-am zărit în prima zi, nu am fost atent la aspectul tău fizic. Dar apoi ţi-ai scos ochelarii şi n-am mai văzut decât ochii tăi. Atunci te-am dorit.

— O să arunc ochelarii aceia vechi într-o bună zi.

— Niciodată!

Ea râse, recunoscătoare pentru nimicurile dulci pe care şi le spun toţi îndrăgostirii. Pentru prima dată în viaţă, aproape că se simţea frumoasă.

O briză uşoară intră pe geam, aducând cu ea mirosul leşios al gazelor de eşapament de pe stradă. Berlinul se trezea la viaţă. Timide, începură să se audă zgomotele oraşului: mai întâi un claxon, apoi un autobuz trecu pe stradă. Noaptea luase sfârşit. Era timpul să dea acel telefon.

— Sarah? Te-ai gândit ce se va întâmpla când îl vom găsi?

— Nu pot să văd aşa departe.

— Încă îl mai iubeşti.

Clătină din cap:

— Nici nu mai ştiu pe cine am iubit până acum. Nu pe Simon Dance. Poate omul pe care l-am iubit nu a existat în realitate. N-a fost decât o plăsmuire.

— Dar eu sunt real, şopti Nick. Eu sunt real. Şi, spre deosebire de Geoffrey Fontaine, nu am nimic de ascuns.

Unsprezece

„Aici îl voi găsi, poate?”

Gândul se învârtea în mintea lui Sarah în timp ce călătoreau cu autobuzul spre nord, trecând de străzile late, curate, de bulevardele unde proprietarii de magazine ieşiseră la treabă în soarele dimineţii, măturând trotuarele.

Sunaseră la numărul ce apărea pe factura lui Eve cu jumătate de oră mai devreme şi aflaseră că este o florărie. Femeia care le răspunsese fusese amabilă şi săritoare. Da, magazinul era uşor de găsit. Era situat la

câțiva kilometri mai la nord de Ku-damm. Stația de autobuz era la o stradă de mers pe jos.

Nu era partea cea bună a oraşului. Sarah văzu cum străzile largi fac loc aleilor murdare şi unui cartier cu case mici, sărăcăcioase. Aici copiii se jucau în stradă, iar pe verandele caselor stăteau la odihnă bătrânii. Se ascundea, oare, Geoffrey într-o cămăruță dosnică într-una din aceste case? O aştepta în subsolul unei florării?

Coborâră din autobuz la un colt de stradă. Puțin mai încolo aflară şi adresa, conform indicațiilor. Florăria era micuță, cu vitrine murdare. Pe trotuarul din față erau aranjate mai multe găleți din plastic pline cu trandafiri. Când deschiseră uşa de la intrare, un clinchet de clopoțel le anunță prezența.

Parfumul florilor îi copleşi. Înăuntru, o femeie plinuță, de vreo cincizeci de ani, le zâmbi din spatele unei mese ascunse sub vrafuri de funde de satin şi trandafiri şi floarea-miresei. Lucra la nişte buchete. Pentru câteva clipe, privirea ei zăbovi pe chipul lui Sarah, apoi trecu la cel al lui Nick.

— *Guten tag!* îi salută ea.

Nick îi răspunse:

— *Guten tag!*

Se învârti ca la voia întâmplării prin magazin, observând frigiderele cu uşi de sticlă aburită şi rafturile cu vaze şi figurine de porțelan şi flori artificiale. Lângă uşă era sprijinită o coroană de înmormântare, învelită în celofan, gata de livrare. Femeia tăie spinii trandafirilor şi începu să îi înfăşoare cu panglici subțiri. Era un buchet de mireasă. Florăreasa fredona în timp

ce lucra, deloc deranjată de tăcerea celor doi vizitatori. Într-un final, lăsă buchetul din mână şi ochii ei se aţintiră asupra lui Sarah.

— *Ja?* întrebă ea încet.

Sarah scoase la iveală fotografia lui Geoffrey şi o puse pe masă. Femeia o privi, dar nu spuse nimic.

Făcând un semn spre fotografie, Nick îi puse o întrebare în germană. Femeia clătină din cap.

— Geoffrey Fontaine, zise el. Femeia nu avu nici o reacţie: Simon Dance, continuă el şi femeia îl privi din nou fără să priceapă.

— Dar trebuie să îl cunoaşteţi! izbucni Sarah. Este soţul meu. Trebuie să îl găsesc.

— Sarah, lăsă-mă pe mine...

— Mă aşteaptă. Dacă ştiţi unde este, vă rog, chemaţi-l. Spuneţi-i că sunt aici!

— Sarah, femeia nu înţelege o iotă din ce-i spui.

— Trebuie să înţeleagă! Nick, întreab-o de Eve. Poate ştie de Eve.

Femeia ridică din umeri la întrebările lui Nick. Nu ştia nimic de Geoffrey. Sau, dacă ştia, nu avea de gând să vorbească.

Nu era posibil să li se spulbere toate speranţele aşa! După ce străbătuseră jumătate din Europa, ajunseseră acum într-un punct mort. Doborâtă de dezamăgire, Sarah puse fotografia la loc în poşetă. Nemţoaica îşi văzu liniştită de buchetele ei, învelind trandafirii în hârtie creponată verde.

Sarah se întoarse amărâtă către Nick:

— Acum ce facem?

Nick se uita neajutorat la coroana de înmormântare:

— Nu ştiu, mormăi el. Pur şi simplu, nu ştiu.

Femeia începu să rupă bucăţi de hârtie creponată. Foşnetul o făcu pe Sarah să tresară.

— De ce aici? murmură ea. De ce ar fi sunat Eve aici? Trebuie să existe un motiv.

Sarah se apropie de unul din frigidere şi privi prin geamul de sticlă la găleţile cu garoafe şi trandafiri. Parfumul florilor îi dădea deja o stare de rău. Îi aducea aminte prea mult de acea zi îndoliată de la cimitir, din urmă cu câteva săptămâni.

— Nick, te rog, zise ea încet. Hai să plecăm.

Nick o salută pe femeie:

— *Danke schon.*

Femeia îi zâmbi şi îi făcu semn lui Sarah. Nedumerită, ea se apropie de masă. Femeia îi întinse un singur trandafir cu coada învelită în hârtie colorată şi murmură:

— *Auf 'wiedersehen.*

Apoi, privind-o semnificativ pe Sarah, femeia îi înmână trandafirul. Privirile lor se întâlniră, o fracţiune de secundă, dar în acea clipă Sarah înţelese însemnătatea gestului; tocmai i se înmânase ceva. Ceva doar pentru privirile ei.

Dând din cap, acceptă trandafirul.

— *Auf 'wiedersehen!* zise ea. Apoi se întoarse şi îl urmă pe Nick afară din florărie.

Ajunsă afară, Sarah strânse bine trandafirul în mână. Mintea îi lucra cu febrilitate: coada florii o ardea ca un fier încins. Avu nevoie de toată stăpânirea de sine pentru a nu desface hârtia creponată şi a citi informaţia pe care ştia că va găsi înăuntru. Dar ceva în ochii

femeii îi transmisese un altfel de mesaj, un avertisment. O privire care spunea: „Eşti în pericol; e cineva din apropierea ta.“

Dar singura persoană din apropierea ei era Nick.

Nick, bărbatul în care avea încredere, bărbatul pe care îl iubea.

De la dispariția lui Geoffrey, Nick îi fusese prieten şi protector. Ori de câte ori avusese nevoie de el, fusese acolo. Să fi fost doar o coincidență? Sau fusese totul plănuit? Dacă da, omul lucrase impecabil. Aleseseră omul potrivit pentru o asemenea treabă. Ştiau că ea va fi speriată, singură, că va căuta cu disperare un prieten, cineva în care să aibă încredere. Şi atunci, ca prin minune, Nick îşi făcuse apariția la Londra. Şi de atunci fusese cu ea mai tot timpul. De ce?

Nu voia să creadă, dar răspunsul era chiar sub nasul ei. Era supravegheată.

Nu, nu putea fi sigură de asta. Şi îl iubea.

Dar privirea de avertisment a femeii îi stăruia în minte; nu putea să o dea uitării.

Călătoria cu autobuzul părea interminabilă. Tot drumul, mâna lui Nick se odihni pe genunchiul ei. Atingerea lui o ardea ca o bucată de metal încins. Voia să îl privească în ochi, dar se temea de ceea ce va zări acolo. Îi era teamă că el îi va desluşi teama.

Imediat ce ajunseră la *pension „S*arah o zbughi în baia de la capătul culoarului şi se zăvori înăuntru. Cu mâini tremurânde, dezveli trandafirul din cămaşa lui de hârtie. Citi mesajul sub lumina chioară a becului de la baie. Era în engleză; fusese scris în grabă cu creionul:

„Potsdamer Platz, ora unu după-amiaza, mâine. Să nu ai încredere în nimeni."

Ochii i se opriră pe ultimul rând. „Să nu ai încredere în nimeni." Sensul frazei era clar. Fusese nechibzuită. Nu-şi mai permitea să greşească. Viața lui Geoffrey depindea de ea.

Rupse cu sălbăticie biletul în zeci de bucățele pe care îl aruncă la toaletă. Apoi reveni în camera lor, la Nick.

Încă nu putea să-l părăsească. Mai întâi trebuia să fie sigură. Îl iubea pe Nick O'Hara şi în inima ei ştia că el nu ar răni-o vreodată. Dar trebuia să afle: pentru cine lucra el?

Mâine, în Potsdamer Platz, va primi toate răspunsurile.

— Începusem să credem că nu vei reuşi, zise Nick.

Wes Corrigan nu părea în largul lui; luă un scaun şi se aşeză de cealaltă parte a mesei, cu fața la Nick şi Sarah.

— La fel şi eu, mormăi el, uitându-se peste umăr.

— Probleme?

— Nu sunt sigur. Tocmai asta mă deranjează. E ca în filmele vechi de groază. Nu eşti niciodată sigur când o să-ți sară un monstru în cale şi se lăsă în scaun, într-un efort eşuat de a se ascunde cât mai bine.

În căutarea unui loc de întâlnire cât mai discret, ajunseseră la această cafenea întunecoasă. Masa lor era slab luminată de o singură lumânare; în jurul lor, ceilalți clienți vorbeau în şoaptă, cu toții oameni care făceau un scop din a-şi vedea doar de treburile lor.

Nimeni nu se uită de două ori la cei doi bărbați și la femeia așezați la masa din colț.

Aproape din reflex, Sarah caută din priviri o ieșire dosnică. Dacă lucrurile nu ieșeau bine, avea nevoie de o cale de scăpare. Ieșirea era vizibilă, dar ar fi fost nevoie de un slalom prin încăpere. Își alese cu grijă o rută printre mesele și scaunele din local. Trei secunde, cam atât i-ar fi luat. Dacă se ajungea acolo, era pe cont propriu. Nu mai putea conta pe Nick.

O străfulgera ideea că viața ei se schimbase considerabil. Cu câteva săptămâni în urmă era o femeie obișnuită, ducând o viață obișnuită. Acum era cu ochii după diverse căi de scăpare.

— Nick, serios, spuse Wes după ce comandă o bere. Toată chestia asta mă sperie teribil.

— Ce s-a întâmplat?

— Păi, ca s-o luăm cu începutul, ai avut dreptate. Sunt urmărit. La puțină vreme după ce ați plecat aseară, de cealaltă parte a străzii, chiar în fața casei mele, și-a făcut apariția o dubă. De atunci e acolo. Am fost nevoit să ies pe ușa din dos, pe aleea din spatele casei. Nu sunt obișnuit cu o astfel de viață. Sunt cam nervos.

— Ai aflat ceva pentru noi?

Wes aruncă o privire împrejur, apoi spuse pe un ton confidențial:

— Mai întâi, am vrut să revăd dosarul pe care l-am întocmit pentru decesul lui Geoffrey Fontaine. Când te-am sunat acum câteva săptămâni, aveam toate datele chiar în fața mea. Raportul patologului, raportul

poliției. Aveam un dosar întreg de observații, o fotocopie după paşaportul lui...

— Şi?

— Lipseşte cu desăvârşire! Se uită la Sarah: Totul. A dispărut absolut tot. Şi nu doar dosarul meu. A dispărut şi din baza de date.

— Păi, şi ce ai pentru noi?

— Despre Geoffrey Fontaine? Nimic. E ca şi cum nici n-am întocmit raportul.

— Dar nu pot să şteargă existența unui om, indică Sarah.

Wes ridică din umeri:

— Cineva încearcă s-o facă, totuşi. Nu pot şti sigur cine a făcut asta. Avem destul de mulți angajați la misiune. Ar fi putut fi oricare din cei zece angajați.

Îşi întrerupseră discuția, căci chelnerița se apropiase cu mâncarea: pâine caldă, la cuptor; *escargots* sfârâind în sos de unt cu usturoi; felii de brânză Gouda.

— Dar despre Mag? întrebă Nick.

Wes îşi şterse o picătură de unt topit de pe bărbie:

— Ajungeam şi la asta. Bun, după ce am aflat că Geoffrey Fontaine nu mai era în baza de date, am început să caut informații despre Mag. Cu excepția referințelor biblice, nu apare absolut nimic sub acest nume.

— Nu mă surprinde, zise Nick.

— Nu am autorizație pentru dosarele strict secrete. Şi cred că Magul acesta al vostru intră în acea categorie.

— Vasăzică, n-avem nimic, zise Sarah.

— Ei, nu chiar.

Nick se încruntă:

— Ce ai aflat?

Wes se scotoci în haină şi scoase la iveală un plic pe care îl aruncă pe masă:

— L-am găsit pe Simon Dance.

Nick luă plicul. În interior erau împăturite două pagini.

— Dumnezeule. Uită-te la asta! Îi dădu paginile lui Sarah.

Era o fotocopie după o cerere de viză întocmită cu şase ani în urmă. Era inclusă şi o reproducere de slabă calitate a unei fotografii de paşaport. Ochii îi păreau vag familiari. Dar, dacă Sarah l-ar fi întâlnit pe acest om pe stradă, ar fi trecut pe lângă el fără să-i mai arunce vreo privire.

Lui Sarah îi bătea inima mai-mai să-i spargă pieptul.

— Acesta este Geoffrey, zise ea domol.

Wes încuviinţă din cap:

— Cel puţin, aşa cum arăta el acum şase ani. Când numele lui era Dance.

— Cum ai pus mâna pe chestiile astea? întrebă Nick.

— Cine a scăpat de dosarul lui Geoffrey Fontaine n-a avut grijă să scape şi de cel al lui Simon Dance. Poate că dosarul e mult prea vechi. Sau poate s-a gândit că faţa şi numele lui sunt altele acum, aşa că n-avea sens.

Sarah trecu la pagina următoare. Simon Dance, văzu ea aici, avusese un paşaport german, cu adresă de Berlin. Era de profesie arhitect. Căsătorit.

— De ce a cerut viză? întrebă ea.

— E o viză de turist, indică Wes.

— Am văzut. Vreau să ştiu de ce?

— Poate că a vrut să vadă împrejurimile.

— Sau să cerceteze posibilitățile, adăugă Nick.

— Ai verificat vechea adresă din Berlin? întrebă Sarah.

Wes încuviință:

— A dispărut. A fost demolată anul trecut pentru a face loc unei clădiri-turn de birouri.

— Atunci am rămas fără piste, zise Nick.

— Mai am o sursă pentru voi, se oferi Wes. Un prieten vechi, care a lucrat pentru Companie. S-a pensionat anul trecut. L-a dezgustat spionajul până la urmă. El ar putea şti ceva de Simon Dance. Şi de Mag.

— Sper, zise Nick.

Wes se ridică să plece:

— Uite, nu pot să stau prea mult cu voi. Dubița mă aşteaptă în fața casei. Sunați-mă mâine pe la prânz. O să mai am ceva până atunci.

— Aceeaşi procedură?

— Da. Dați-mi cincisprezece minute după ce mă sunați. Nu reuşesc să ajung la un telefon public chiar imediat. Se uită la Sarah:

— Să sperăm că se va rezolva cât de curând. Trebuie să fii obosită de atâta alergătură.

Ea dădu din cap. Şi, în timp ce îi privea pe cei doi bărbați, îşi dădu seama că nu lipsa odihnei sau mesele neregulate sau chiar frica de fiecare clipă, nu acestea o istoveau. Ci spaima de a nu şti în cine să se încreadă.

— Eşti teribil de tăcută, observă Nick. S-a întâmplat ceva?

Străbăteau străzile înapoi spre *pension.* Noaptea transformase oraşul într-un bâlci; Sarah tânjea după întuneric, după un loc departe de trafic şi de firmele

luminoase. Ridică privirea spre cer, dar nu se vedeau stelele; numai norul cenuşiu în care se reflectau luminile oraşului.

— Nu ştiu, Nick, oftă ea. Se opri şi se întoarse spre el. Se priviră unul pe altul sub lumina stridentă a unei reclame luminoase, când roşie, când albă, când din nou roşie. Ochii lui erau impenetrabili, ochii unui străin.

— Nick, pot să am încredere în tine cu adevărat?

— Of, Sarah! Ce întrebare ridicolă!

— Dacă ne-am fi întâlnit în altfel de circumstanţe! Dacă am fi fost şi noi ca toţi ceilalţi...

El îi atinse faţa, un gest mut de confirmare.

— Ce s-a întâmplat s-a întâmplat. Pornim de aici. Trebuie să ai încredere în mine.

— Am avut încredere şi în Geoffrey, şopti ea.

— Eu sunt Nick, da?

— Cine este Nick O'Hara? Mă întreb, uneori. Mă întreb dacă eşti aievea, dacă eşti din came şi oase. Mi-e teamă că într-o bună zi te vei dizolva chiar sub ochii mei.

— Sarah, nu! O prinse în braţe: După o vreme ai să încetezi să-ţi mai pui atâtea întrebări. Vei şti că sunt real. Poate o să-ţi ia un an, doi, poate zece. Dar vei învăţa să ai încredere în mine.

„Încredere? îşi zise ea plină de amărăciune. Încrederea o deprinzi când eşti copil, bebeluş; este ceva care ar trebui să te învelească în căldură, ca o pătură. Este una din iluziile crude ale vieţii." Sarah reuşise să treacă de acest obstacol. Descoperise cât de singuri suntem, de fapt, cu toţii.

Dar nu reuşise să progreseze întrutotul. Rămânea dorinţa. Sau nevoia de încredere.

La puțin timp după aceea, cum stăteau înlănțuiri la ei în cameră, Sarah se surprinse adunând frenetic ceea ce ar fi putut reprezenta apoi ultimele ei amintiri despre Nick: zâmbetul lui, râsul lui, mirosul pielii sale. De undeva din clădire ajungea la ei muzica spartă a unui fonograf, o baladă nemțească cântată de o femeie cu o voce tristă, răguşită. Era un cântec de cabaret, un cântec pentru o sală învăluită în fum şi întuneric. Muzica plutea leneş prin noapte, pătrunzând prin fereastra deschisă.

Nick stinse lumina. Muzica se impregnă de tristețe; era un cântec de despărțire, un adio final al îndureratei femei. Toată viața, Sarah avea să poarte în inimă acel cântec. Atunci, prin umbrele nopții, Nick se apropie de ea. Muzica crescu în intensitate, notă după notă tristă, iar ea se ascunse în brațele lui. Simțea cum bărbatul încearcă să o înțeleagă. Cum voia să îi spună totul! Îl iubea. De-abia acum, când încrederea ei în el fusese toarsă până la un fir subțire, de-abia acum recunoştea acest lucru. Îl iubea.

Muzica se stinse şi muri cu totul. Singurul sunet rămas era răsuflarea lor.

— Fă dragoste cu mine, îi şopti ea. Te rog. Acum. Fă dragoste cu mine.

Degetele lui coborâtă pe obraz şi rămaseră acolo o vreme:

— Sarah, nu înțeleg... Ceva nu este în regulă...

— Nu mă întreba nimic. Fă doar dragoste cu mine. Fă-mă să uit. Vreau să uit.

— O, Doamne! gemu el, prinzându-i fața în palme. Am să te fac să uiți...

Şi deodată se pierdu în gustul buzelor sale. Foamea care ardea în permanenţă sub înfăţişarea calculată a lui Nick fu eliberată din zăgazuri. Degetele îi alunecară pe gâtul ei, până la bluză. Materialul fu îndepărtat uşor, iar Sarah îi simţi palma şi apoi buzele însetate sărutându-i sânii. Nici nu băgă de seamă când fusta îi alunecă de pe şolduri; toată fiinţa ei se concentra în locul unde buzele lui sărutau, mângâiau.

Se lăsă pe pat. El se năruí peste ea ca un trunchi de copac, lăsând-o fără suflare.

— Te-am dorit, îi murmură el, împletindu-şi degetele în părul ei, te-am dorit din prima zi. Numai la asta mă gândesc de atunci, cum te văd acum. Să fii a mea, să îţi simt gustul.

Nerăbdător, începu să îşi tragă cămaşa de pe el şi, în grabă, unul din nasturi se rupse şi căzu pe burta ei. Nick îndepărtă nasturele şi sărută cu pietate aproape pielea unde acesta aterizase. Apoi se ridică şi îşi scoase restul de haine.

Prin geamul ferestrei, luminile palide ale oraşului străluceau pe umerii lui goi. Nu-i vedea decât conturul vag al feţei; era ca o umbră deasupra ei, o umbră care se aprinse şi capătă contur numai când trupurile lor se atinseră. Buzele se căutau şi se găsiră într-un sărut frenetic, prea pasional ca să fie şi delicat; îi invada gura, devorând-o de-a dreptul. Ea îi oglindi pasiunea cu trup şi suflet.

O penetră încet, şovăielnic, ca şi cum i-ar fi fost frică să nu o rănească. Dar, în febra actului, lăsă la o parte orice urmă de reţinere. Nu mai era Nick O'Hara; era o sălbăticiune, un animal neîmblânzit. Chiar şi când se

apropiată de final, chiar şi atunci când în ea se dezlănțui furtuna, între ei plutea o anumită blândețe, o grijă care depăşea nevoia fiecăruia de celălalt.

De-abia când se prăbuşi, trudit, lângă ea şi inimile lor îşi potoliră goana, de-abia atunci se întrebă Nick ce era cu tăcerea ei. Ştia că şi ea îl dorise; îi răspunsese într-un fel care depăşise orice fantezie de-a lui. Aşa cum stătea lângă ea, cu capul ei lipit de pieptul lui, simți cum focul lui se aprinde din nou. Dar ceva nu era în regulă. Îi atinse obrazul şi simți urmele lacrimilor. Se schimbase ceva.

Mai târziu avea să o întrebe. După ce pasiunea lor se va consuma, o va face să îi mărturisească de ce plânge. Dar nu acum. Nu era pregătită acum. Şi o dorea din nou; nu mai putea aştepta.

Împreunându-se iar, Nick uită toate întrebările care îl bântuiau. Uită de tot. Se gândea numai la Sarah, atât de fină şi caldă. Mâine îşi va aminti de întrebări.

Mâine.

— Bună dimineața, domnule Corrigan. Putem discuta o clipă?

Din tonul vocii, Wes înțelese imediat că aceasta nu era o vizită de curtoazie. Ridică privirea din teancul de hârtii din fața sa şi dădu cu ochii de doi bărbați care stăteau în dreptul uşii. Unul era cam neglijent îmbrăcat şi puțin cam gras; celălalt era foarte înalt şi o idee prea spilcuit, chiar şi pentru un om al Companiei. Nici unul nu zâmbea.

Wes îşi drese glasul.

— Bună ziua, domnilor. Cu ce vă pot ajuta?

Cel înalt se aşează şi îl privi pe Wes drept în ochi:

— Nick O'Hara. Unde se află?

Wes simți cum îi piere vocea. Îi fură necesare câteva secunde ca să îşi recapete graiul, dar era deja prea târziu. Se trădase. Dând deoparte teancul de documente, zise:

— Hm... Nick O'Hara... Nu este încă la Washington?

Grăsuțul chicoti:

— Corrigan, nu te juca acum cu noi!

— Dar cine se joacă? Şi, oricum, cine sunteți?

Tipul înalt se prezentă:

— Numele meu este Van Dam. Dânsul este domnul Potter.

„CIA, îşi zise Wes. Of, Doamne, am încurcat-o rău de tot! Acum ce naiba fac?" Se ridică de pe scaun, încercând să pară indignat:

— Ştiți ceva, azi e sâmbătă. Am şi alte lucruri de făcut. Poate e mai bine să vă faceți o programare pentru una din zilele de lucru, ca toată lumea.

— Corrigan, stai jos.

Wes întinse mâna după telefon ca să cheme un ofițer de pază, dar Potter îi prinse încheietura înainte ca Wes să poată apăsa pe buton. Acesta se simți scuturat de frică pentru prima dată. Agresiunile verbale erau una; dar cele fizice erau cu totul altceva. Tipii ăştia jucau dur. Lui Wes îi displăcea violența. Mai ales când subiectul era chiar el.

— Îl vrem pe O'Hara, spuse Potter.

— Nu vă pot ajuta.

— Unde este?

— V-am spus, la Washington. De fapt, chiar l-am sunat acum două săptămâni pentru o chestiune consulară. Wes privi în jos, la mâna captivă: Acum, dacă binevoiți să-mi dați drumul?

Potter îl eliberă din strânsoare.

Van Dam oftă:

— Haide să nu mai prelungim prostia asta mai mult decât e cazul. Ştim că e în Berlin. Ştim că, începând de ieri, te-ai apucat să faci tot felul de căutări în baza de date, în numele său. E clar că te-a contactat.

— Acestea nu sunt decât specula...

— Cineva cu codul tău de acces a fost tare ocupat să răscolească după informații. Deschise un carnețel: Stai să vedem. Ieri, la ora şapte dimineața, ai dat o căutare după numele lui Geoffrey Fontaine...

— Da, păi acum vreo două săptămâni am întocmit un raport despre decesul lui Fontaine. Am vrut să parcurg din nou dosarul.

— La şapte şi jumătate ai căutat după Simon Dance. Un nume curios. Există vreun motiv pentru acea căutare?

Wes tăcu.

— În final, la ora prânzului, bănuiesc că în pauza de masă, ai cerut date despre cineva sau ceva numit Magul. Ai vreun interes deosebit pentru Vechiul Testament?

Wes nu-i răspunse.

— Haide, domnule Corrigan! Amândoi ştim de ce faci aceste cercetări. Îl ajuți pe O'Hara, nu-i aşa?

— Dar de ce vreți să ştiți?

Potter se răsti, pierzându-şi răbdarea:

— Îl vrem pe O'Hara!

— De ce?

— Suntem îngrijorați din pricina siguranței sale, zise Van Dam* De asemenea, şi pentru siguranța femeii cu care călătoreşte.

— Ah, sigur!

— Uite ce e, Corrigan, zise Potter. Viața lui depinde de cât de repede dăm de el.

— Mai ziceți-mi o poveste, două.

Van Dam se aplecă în față, cu ochii ațintiți la Wes:

— Au intrat într-un joc mortal. Au nevoie de protecție.

— De ce v-aş crede?

— Dacă nu ne ajuți, tu vei purta vina ta pentru sângele vărsat.

Wes clătină din cap:

— Cum am zis, nu vă pot ajuta.

— Nu poți sau nu vrei?

— Nu pot. Nu ştiu unde este. Şi acesta e adevărul.

Van Dam şi Potter avură un schimb de priviri.

— Bine atunci, zise Van Dam. Pregăteşte-ți oamenii. O să-l aşteptăm pur şi simplu.

Potter încuviință şi ieşi din birou.

Wes încercă să se ridice din nou:

— Uite, nu ştiu ce naiba credeți că faceți voi aici, dar...

Van Dam îi făcu semn să se aşeze la loc:

— Mi-e teamă că nu vei putea părăsi clădirea pentru o vreme. Dacă ai nevoie la baie, ne spui şi te trimitem cu escortă.

— Fir-ar să fie, ce naiba se petrece?

Van Dam zâmbi:

— Un joc al aşteptării, domnule Corrigan. Ne vom aşeza comod şi vom vedea cât durează până îți sună telefonul.

Doisprezece

Era ora 12.50 în acea după-amiază când taxiul o lăsă pe Sarah la marginea lui Potsdamer Platz. Era singură. Îi fusese mai uşor decât crezuse să scape de Nick. La treizeci de secunde, după ce el părăsise camera ca să-l sune pe Wes Corrigan, Sarah îşi luase poşeta şi ieşise pe uşă.

Străbătând piața, plină de fermitate, îşi propuse să nu se gândească la Nick. Pe hartă, văzuse că piața constituia un punct de intersecție între sectoarele britanic, american şi sovietic. Tăind-o ca un cuțit, străjuia Zidul Berlinului, care acum se ridica sub ochii ei. Oriunde te-ai fi aşezat în piață, zidul îți fura privirile. Oamenii se opreau în soarele vlăguit de primăvară şi se uitau la el, încercând, parcă, să întrezărească prin beton o altă Germanie de cealaltă parte a acestuia. Aici, chiar şi în prezența sârmei ghimpate, erau câteva tonete cu înghețată, copii veseli şi călători ieşiți la lumină ca să se bucure de cerul senin.

Se opri lângă un grup de studenți şi se prefăcu a asculta, în vreme ce profesoara le ținea o prelegere într-o germană extrem de precisă. Dar, în tot acest timp, Sarah căuta cu înfrigurare un chip. Unde era femeia? Inima începu să-i bată mai repede. Glasul profesoarei se pierdu. Până şi râsetele copiilor se topirii în neant.

Apoi, în ciuda bătăilor inimii, auzi un glas de femeie; îi vorbi încet, din treacăt.

— Urmează-mă. Păstrează distanța.

Întorcându-se, o identifică pe femeia de la florărie îndepărtându-se cu o sacoşă împletită pe braț. Nu arăta cu nimic diferit de alte femei casnice ieşite la cumpărături. Cu pas lejer, femeia se îndrepta spre nord-vest, înspre Bellevuestrasse. Sarah o urmă la o distantă discretă.

După trei străzi, femeia dispăru într-un magazin de lumânări. Pentru o clipă, Sarah ezită pe trotuar, în fața magazinului. În vitrina magazinului atârnau draperii grele; nu putea zări nimic înăuntru. În cele din urmă, intră.

Nici urmă de femeie. Mirosul de lumânări aprinse, de esențe de arbore, de ceară, pin şi lavandă umpleau încăperea. Pe mesele de prezentare erau aşezate mici figurine din ceară. Pe silueta unui pitic ghebos ardea flacăra unei lumânări, topindu-i încetul cu încetul fața şi aşa boțită. Pe tejghea era expusă o lumânare în forma unei femei. Ceara topită se scursese pe sâni, ca nişte şuvițe de păr din ceară.

Sarah tresări surprinsă când un bătrân ieşi la iveală de după tejghea. Îi fileu semn.

— *Geradeaus,* murmură el.

Ea îl privi fără să înțeleagă. Omul indică spre partea din spate a magazinului:

— *Geradeaus,* repetă el şi ea pricepu sensul: îi cerea să meargă mai departe.

Cu inima cât un purice, Sarah trecu de el şi traversă o mică încăpere de depozitare, apoi ieşi afară prin uşa din dos.

Lumina soarelui o orbi. Uşa se închise în urma ei, încuindu-se automat. Se afla pe o alee. Undeva în dreapta era Potsdamer Platz. Auzea zgomotele depărtate ale traficului. Unde era femeia?

Mugetul unei maşini o făcu să se întoarcă. De nicăieri îşi fileu apariția un Citroen de culoare neagră, care acum se năpustea pe alee către ea. Nu avea cale de scăpare. Uşa magazinului era blocată. Aleea în sine era un tunel nesfârşit de clădiri lipite una de alta. Cuprinsă de groază, se lipi de zid, cu palmele pe perete, cu ochii ațintiți la capota neagră a Citroen-ului ce se apropia de ea în trombă.

Maşina frână brusc. Portiera se deschise în grabă.

— Urcă! îi strigă femeia de pe bancheta din spate. Grăbeşte-te!

Sarah se dezlipi de zidul rece şi urcă iute înăuntru.

— *Schnell!* Repede! se răsti femeia către şofer.

Maşina se smuci înainte şi Sarah se simți aruncată pe spate. O stradă mai încolo, cotiră la stânga, apoi la dreapta, apoi iar la stânga. Sarah pierdu orice repere; era dezorientată de-a binelea. Femeia se tot uita peste umăr. În cele din urmă, satisfăcută că nu erau urmăriți de nimeni, femeia se întoarse spre ea.

— Acum putem vorbi, îi spuse. La privirea întrebătoare a lui Sarah, femeia încuviință: Şoferul e în regulă. Poți spune ce vrei.

— Cine eşti? întrebă Sarah.

— Sunt o prietenă de-a lui Geoffrey.

— Atunci ştii unde îl pot găsi?

Femeia nu-i răspunse. În schimb, îi zise ceva în germană şoferului. Acesta reacționă şi întoarse maşina

pe strada principală, îndreptându-se în direcția unui parc liniştit. Puțin mai încolo, opri printre copaci.

Femeia o trase de mânecă pe Sarah:

— Haide. Ne plimbăm aici.

Traversară împreună întinderea de iarbă. Peste oraş părea sa se aştearnă o ceață subțire, estompând cerul într-o nuanță de albastru-argintiu.

— De unde îl ştii pe soțul meu? întrebă Sarah.

— Am lucrat împreună cu ani în urmă. Pe atunci îl chema Simon. Dădu din cap, rememorând: Era promițător. Era unul dintre cei mai buni agenți ai mei.

— Aşadar, şi dumneata lucrezi... în branşă?

— Am lucrat. Până acum cinci ani.

Era greu de imaginat că femeia aceasta putea avea şi alt rol decât pe cel de casnică planturoasă. Avea părul înspicat cu alb; fața îi era rotundă şi lucioasă. Poate că acesta era marele ei atu, faptul că arăta atât de comun.

— Nu, nu arăt a spion, zise femeia citindu-i parcă gândurile. Cei mai buni nu arată.

Făcură câțiva paşi în linişte. Chiar şi aici, în mijlocul copacilor şi al ierbii, mirosul oraşului atârna în văzduh.

— Ca şi Simon, eram unul dintre cei mai buni, mărturisi femeia. Iar acum chiar şi mie îmi este frică.

Se opriră ca să se privească mai bine. Femeia avea ochii ca două stafide cafenii, înfipte într-un chip de cocă.

— Unde este? întrebă Sarah.

— Nu ştiu.

— Atunci de ce m-ai chemat aici?

— Ca să te avertizez. Ca favoare pentru un vechi prieten.

— Te referi la Geoffrey?

— Da. În afacerea asta avem foarte puțini prieteni, dar cei pe care îi avem înseamnă totul pentru noi.

Începură să pășească din nou. Sarah se uită înapoi și văzu Citroen-ul negru care le aștepta lângă șosea.

— L-am văzut acum două săptămâni, continuă femeia. Ce șoc, să ne întâlnim după atâția ani! Știam că Simon se lăsase de meserie. Totuși, acum era din nou la Berlin, cu vechile obiceiuri. Era îngrijorat. Credea că a fost trădat de oamenii pentru care lucra. Avea de gând să dispară o vreme.

— Trădat? De cine?

— De CIA.

Sarah se opri locului, cu o expresie uimită:

— Lucra pentru CIA?

— L-au obligat. Avea talentele necesare; știa lucruri care îl făceau vital pentru operațiunile lor. Dar prea multe operațiuni se sfârșeau prost. Simon voia să scape de ei. A venit la mine pentru câteva chestii esențiale. I-am făcut rost de un pașaport, de cărți de identitate. Lucruri de care avea nevoie ca să părăsească Berlinul, odată ce renunța la vechea identitate. M-a vizitat pentru câteva ore. Clătină trist din cap: Cum se schimbă viețile noastre! Am văzut fotografia ta în portofelul lui. Așa te-am recunoscut ieri. Mi-a spus că ești o persoană foarte... delicată. Că îi pare rău că te-a rănit. Când a plecat, mi-a promis că ne vom revedea într-o bună zi. Dar în acea seară am auzit de incendiu. Am auzit că au descoperit un cadavru.

— Crezi că a murit?

— Nu.

— De ce nu?

— Dacă a murit, atunci de ce mai eşti urmărită?

— Ai menționat nişte operațiuni CIA. Au legătură cu un om pe nume Magul?

Ochii femeii trădară o uşoară surprindere.

— Nu ar fi trebuit să-ți spună de Mag.

— Nu mi-a zis el. Eve mi-a zis.

— Ah! Atunci ştii de Eva. Femeia îi aruncă o privire cercetătoare: Sper că nu eşti geloasă. Nu poți fi gelos într-o astfel de afacere. Zâmbi: Micuța Eva! Cred că acum are aproape patruzeci de ani. Şi îmi închipui că a rămas la fel de frumoasă.

— Adică... n-ai auzit?

— Ce să aud?

— Eve a fost ucisă.

Femeia înlemni, cu chipul răvăşit de o paloare cadaverică.

— Cum s-a întâmplat? şopti ea.

— Pe o alee dosnică din Londra... acum câteva zile.

— A fost torturată?

Sarah încuviință, simțindu-se rău numai amintindu-şi.

Femeia cercetă parcul cu repeziciune. Cu excepția şoferului din Citroen, nu mai era nimeni acolo.

— Atunci nu avem timp de pierdut, zise ea întorcându-se spre Sarah. Vor veni şi după mine. Ascultă bine ce îți voi spune. După ce ne despărțim, n-ai să mă mai vezi niciodată. Acum două săptămâni, când soțul tău a venit la mine, lucra la un caz. Un caz mortal.

— Magul?

— Da. Ce a mai rămas din el. Acum cinci ani, noi trei am primit o misiune. Trebuia să se încheie, cum să îți explic, cu prejudicii extreme. Ţinta noastră era Magul. Simon i-a plantat explozibilul în maşină. Bătrânul conducea singur până la serviciu. Numai că în acea dimineață el a rămas acasă. În schimb, maşina a fost luată de soția lui.

Vocea femeii o ținea pe Sarah prinsă ca într-o transă. Îi era teamă să audă restul istorisirii; îşi închipuia ce urmase.

— Bineînțeles, femeia a murit pe loc. După explozie, bătrânul a ieşit din casă şi a încercat să o scoată din maşină. Flăcările erau teribile. Dar omul a reuşit să supraviețuiască. Iar acum ne vânează pe noi.

— Răzbunare, murmură Sarah. Asta caută.

— Da. Răzbunare. Ne vrea pe noi. Pe mine, pe Eva. Şi cel mai mult îl vrea pe Simon. Pe Eva a găsit-o deja.

— Şi ce ar trebui să fac cu toate aceste informații?

— Tu eşti soția lui. Tu eşti legătura lor cu Simon.

— Ce ar trebui să fac? Să mă duc acasă...

— Nu te mai poți întoarce acasă. Nu acum; poate chiar niciodată! şi se uită înspre maşină.

— Dar nu pot să mă ascund mereu! Eu nu sunt ca voi. Nu ştiu cum să trăiesc în felul acesta. Am nevoie de ajutor. Dacă nu poți să îmi spui unde pot să-l găsesc...

Femeia o studie pe Sarah pentru un moment, cântărindu-i parcă şansele de supraviețuire.

— Dacă Simon este încă în viață, atunci îl vei găsi la Amsterdam.

— La Amsterdam? De ce?

— Pentru că acolo e Magul.

Telefonul părea să sune la nesfârşit. Nick bătea nervos darabana în sticla cabinei telefonice. „Unde naiba este operatoarea?” se întrebă el.

— Consulatul American.

Nick redeveni atent într-o clipă.

— Cu domnul Wes Corrigan, zise el.

— O clipă, vă rog.

Urmă o scurtă pauză. Apoi, o altă voce pe fir:

— Sunați pentru domnul Corrigan? Cred că este undeva în clădire, în pauza de masa. Încerc sa îi trimit un mesaj. Vă rog, rămâneți pe fir.

Înainte sa poată protesta, femeia îi tăie vorba. Aşteptă la telefon cinci minute. Apoi, tocmai când se pregătea să închidă, vocea reveni:

— Îmi pare rău. Nu-mi răspunde. Dar trebuie să se întoarcă de la o întâlnire. Pot să preiau un mesaj din partea dumneavoastră?

— Da. Spuneți-i că l-a căutat Steve Barnes. E vorba de problema mea cu paşaportul.

— Numărul la care vă găseşte?

— Îl ştie! Şi Nick puse receptorul în furcă.

Conform aranjamentului făcut, Wes urma să părăsească ambasada şi să folosească un telefon public pentru a apela la numărul cabinei în care se afla Nick. Nick îi acordă lui Wes cincisprezece minute pentru a-l suna înapoi. Dacă nu primea nici un apel, atunci încerca mai târziu. Dar ceva îi spunea că îşi asumă un mare risc aşteptând să sune telefonul. Ultimul schimb de replici cu operatoarea îl îngrijora. Mai ales acea

pauză de la început. Se uită la ceas. Era 1.14. Va aştepta până la unu şi jumătate.

Cineva îi bătu în geam. O fată aştepta afară, agitând o monedă. Voia să folosească telefonul. Cu o înjurătură pe muteşte, Nick părăsi cabina şi aşteptă, în vreme ce femeia vorbea la telefon. Conversația părea că avea să se întindă preț de câteva ore. La 1.25 ea turuia în continuare. Ridică mâna cu ceasul şi îi indică trecerea timpului, dar fata îi întoarse spatele.

Înjurând, se îndepărtă pe stradă. Dar aşteptase deja prea mult.

Un bărbat într-un costum de culoarea cărbunelui se desprinse dintr-o mulțime de trecători care se înghesuiau la un colț de stradă. Se îndrepta direct spre Nick. Felul în care omul vârî mâna la buzunarul interior al costumului îl avertiză pe Nick că a dat de belea. Cu o mişcare uşoară, omul îngenunche şi îndreptă pistolul spre el.

— O'Hara, stai pe loc! strigă Ray Potter de undeva din spatele lui.

Nick se răsuci spre dreapta, gata să țâşnească la fugă pe strada aglomerată. Dar încă două arme îşi făcură apariția. Țeava de oțel a uneia dintre ele era lipită de jugulara lui. Auzi răsunând clicul piedicii trase. Preț de câteva clipe, nimeni nu mişcă, nimeni nu respiră. La câțiva paşi în mijlocul străzii se opri o limuzină; uşa se deschise în grabă.

Nick se răsuci încet şi dădu cu ochii de Potter, care acum ieşea cu grijă din maşină, țintind cu arma direct spre capul lui Nick.

— Potter, lasă naibii pistolul, zise Nick. Îmi dai emoții.

— Intră în maşină, îi ordonă Potter.

— Unde mergem?

— La o mică şedinţă cu Jonathan Van Dam.

— Şi apoi ce se mai întâmplă?

Rânjetul lui Potter era de-a dreptul neplăcut.

— Asta depinde numai de tine.

— Unde este Sarah Fontaine?

Nick se lăsă moale pe scaunul din piele şi îi aruncă lui Van Dam o căutătură care s-ar fi tradus printr-un „la mai du-te naibii". Era surprins să se afle într-un decor atât de primitor. Se aşteptase la lămpi de interogatoriu şi o bancă ţeapănă, cu siguranţă nu la fotoliul scump pe care era aşezat acum. Nu avea însă nici o îndoială că situaţia avea să se înrăutăţească.

— Domnule O'Hara, îmi pierd răbdarea, zise Van Dam. Ţi-am pus o întrebare. Unde este?

Nick ridică doar din umeri.

— Dacă îţi pasă de ea câtuşi de puţin, spune-ne unde este şi cât mai iute.

— Îmi pasă de ea, ripostă Nick. Tocmai de aceea nu vă spun nimic.

— Nu va rezista nici o săptămână singură. E lipsită de experienţă. Speriată. Trebuie să o aducem aici. Acum!

— De ce? Aveţi nevoie de ea la exerciţiile de poligon?

— O'Hara, eşti o belea pe capul omului, mormăi Potter, care stătea posomorât la câţiva paşi mai încolo. Aşa ai fost dintotdeauna şi aşa vei rămâne.

— Şi eu sunt înnebunit după tine, mârâi Nick.

Van Dam se făcu însă că ignoră schimbul dintre cei doi.

— Domnule O'Hara, femeia are nevoie de ajutorul nostru. Îi este mai bine sub aripa noastră. Spune-ne unde se află. Tai putea salva viața.

— A fost sub aripa voastră la Margate. Ce fel de protecție i-ați oferit atunci? Ce naiba se petrece?

— Nu pot să-ți dezvălui asta.

— Îl vreți pe Geoffrey Fontaine, nu?

— Nu.

— Ați aranjat să fie eliberată la Londra. Apoi ați urmărit-o. Ați crezut că o să vă conducă la Fontaine, nu-i aşa?

— Deja ştim că nu poate face asta.

— Ce înseamnă asta?

— Nu pe Fontaine îl urmărim.

— Atunci spuneți-mi altă variantă.

Potter nu mai rezista.

— Fir-ar să fie! izbucni el, plesnindu-şi palmele de masă. O'Hara, ce nu pricepi? Fontaine era unul de-ai noştri!

Revelația îl uimi pe Nick, care rămase tăcut o vreme. Se uită la Potter:

— Vrei să spui că... lucrează pentru Comp*anie?*

— Exact.

— Atunci unde este acum?

Potter oftă, dezvăluind brusc cât de istovit era.

— E mort.

Nick se lăsă pe spătarul fotoliului, copleşit de noile informații. Toată alergătura, toate căutările nu duseseră la nimic. Traversaseră jumătate de Europa în căutarea unui om mort.

— Se pare că am... am goluri majore aici. Lămuriți-mă. Cine e pe urmele lui Sarah?

Van Dam interveni:

— Nu sunt sigur că putem...

— Nu avem de ales, zise Potter. Trebuie să-i spunem.

După o ezitare, Van Dam încuviință:

— Foarte bine atunci. Spune-i, domnule Potter.

Potter se fâțâia nervos de colo-colo în timp ce vorbea, mişcându-se ca un buldog printre fotolii.

— Acum cinci ani, unul dintre ce mai buni agenți ai Mossadului era un tip pe nume Simon Dance. Făcea parte dintr-o echipă de trei persoane. Celelalte erau două femei: Eva Saint-Clair şi Helga Steinberg. Le fusese desemnată o misiune de rutină de lichidare, dar operațiunea a ieşit prost. Ținta lor a supraviețuit. A fost omorâtă soția omului, în schimb.

— Dance era un asasin plătit?

Potter se opri şi se strâmbă către Nick:

— O'Hara, uneori trebuie să combați focul tot cu foc. În acest caz, ținta era capul unui cartel terorist internațional. Tipii ăştia nu lucrează pe bază de ideologii; pur şi simplu, aleargă după bani. Cu o sută de miare cumperi o bombă. Cu trei sute îți scufundă o navă de tonaj mic. Dacă eşti un tip căruia îi place să facă treaba cu mâna lui, ei îți furnizează echipamentul. O cutie de Uzi. O rachetă sol-aer. Orice ți-ar pofti inimioara, pentru un preț pe măsură. Nu poți să tratezi cu un asemenea club decât în nişte termeni pe înțelesul lor. Treaba trebuia făcută, iar echipa lui Dance era cea mai bună.

— Dar ținta a scăpat.

— Din păcate, da. În mai puțin de un an, puseseră un preț pe capetele celor trei agenți Mossad, cel mai mare fiind pus pe capul lui Dance. Dar pe atunci cei trei dispăruseră fără urma. Credem că Helga Steinberg se află încă în Germania. Dance şi Eva Saint-Claire au dispărut. Timp de cinci ani nimeni n-a mai ştiut nimic de ei. Apoi, acum trei săptămâni, unul dintre agenții noştri din Londra se afla în restaurantul său preferat şi s-a întâmplat să audă o voce pe care a recunoscut-o imediat. Lucrase cu Dance cu câțiva ani în urmă şi îi ştia glasul. Aşa am aflat noua identitate a lui Dance: Geoffrey Fontaine.

— Păi, şi cum a ajuns să lucreze pentru Companie?

— L-am convins eu.

— Cu ce?

— Am încercat cu ce se încearcă de obicei. Bani. O nouă viață. Nu voia nimic din toate astea. În schimb, îşi dorea un singur lucru: să poată trăi fără frică. I-am explicat că singurul mod în care poate face asta este sa termine treaba cu Magul, omul pe care ar fi trebuit sa îl elimine de la bun început. Ani de zile am tot încercat să dau de Mag, fără izbândă. L-am urmărit până la Amsterdam şi aici aveam nevoie de ajutorul lui Dance. A fost de acord.

„Magul", îşi zise Nick. Bătrânul, vrăjitorul. În sfârşit, începea să înțeleagă.

— N-ai fost în stare să îndeplineşti singur misiunea. Aşa că ai angajat un asasin plătit ca să lucreze pentru SUA.

— Mda, hai, zi-mi cum nenorocita ta de diplomație ne-ar fi putut ajuta aici. Cel puțin un glonț are rezultate.

— Cea mai uşoară cale de rezolvare. Le zburăm capetele. Şi ce nu a mers? De ce nu şi-a făcut treaba asasinul?

Potter clătină din cap:

— Nu ştiu. La Amsterdam, Dance... a devenit nervos. A tulit-o ca un iepure speriat. Din nu ştiu ce motiv, a zburat la Berlin şi s-a cazat la hotelul cu pricina. În seara aceea a fost un incendiu. Dar deja ştii asta. Şi atunci am auzit ultima oară de Simon Dance.

— În hotel era cadavrul lui, până la urmă?

— N-avem fişe medicale ca să dovedim asta, dar înclin să cred că era el. La Berlin n-a fost raportat nici un alt dispărut. Dance nu a apărut nicăieri altundeva. Cum s-a întâmplat, e la latitudinea oricui să speculeze. Crimă? Sinucidere? Ambele sunt posibile. Era deprimat. Obosit.

Nick se încruntă:

— Dar, dacă a murit la hotel, atunci cine a sunat-o pe Sarah?

— Eu.

— Tu?

— Era un mesaj compus, alcătuit din alte înregistrări ale vocii sale. Vezi tu, i-am ascultat şi telefonul de la camera de hotel din Londra.

Nick încleştă mâinile pe braţele fotoliului, căznindu-se să menţină un ton egal.

— Aţi vrut să fie aici, în Europa? îmi spui acum că aţi adus-o ca ţintă?

— O'Hara, nu ca ţintă. Ca momeală. Am auzit că Magul încă mai are contractul pe capul lui Dance. Evident că nu credea că Dance e mort. Dacă puteam să

îl facem să creadă că Sarah ştie ceva, moşul poate că ar fi sărit la ea. Aşa că am atras-o spre Europa. Speram ca Magul sa se arate. Am fost cu ochii pe ea în tot acest timp. Asta, până ai ascuns-o tu.

— Ticăloşilor, izbucni Nick. N-a fost pentru voi decât un... un animal de sacrificiu!

— Aici sunt implicaţi mult mai...

Nick ţâşni în picioare:

— La dracu' cu implicaţiile voastre!

Van Dam se foi, stânjenit, pe scaun:

— Domnule O'Hara, te rog, ia loc. Încearcă să vezi imaginea de ansamblu...

Nick se întoarse către Van Dam:

— A fost ideea ta?

— Nu, a fost a mea, recunoscu Potter. Domnul Van Dam nu a avut nimic de-a face cu asta. A aflat de asta mai târziu, când a apărut la Londra.

Nick se uita înapoi la Potter:

— Tu? Ar fi trebuit să-mi dau seama. Pute a genul de treabă pe care numai tu puteai s-o coci. Şi acum ce ai mai plănuit? Să o legăm în piaţa mare cu o pancardă de gât, „pradă uşoară"?

Potter clătină din cap şi zise încet:

— Nu. Operaţiunea a luat sfârşit. Van Dam vrea s-o aducă aici.

— Şi apoi?

— Va deveni limpede pentru toată lumea ca Fontaine e mort de-a binelea. O vor lăsa în pace. Pe Mag îl vom prinde în altă zi.

— Şi Wes Corrigan? Nu vreau să-l implicaţi în asta.

— Deja ne-am ocupat de tot. Nu-i va afecta cariera în nici un fel. Nu va avea nici un semn la dosar.

Nick se aşează la loc, măsurat. Se uită lung la Potter. Decizia lui şi consecinţele depindeau de un singur lucru: putea sa aibă încredere în aceşti oameni? Chiar daca n-ar fi putut, oare avea de ales? Sarah era singură în Berlin, ascunzându-se de un criminal. N-ar fi supravieţuit pe cont propriu.

— Dacă e vreo păcăleală la mijloc...

— O'Hara, nu e nevoie sa mă ameninţi. Ştiu de ce eşti capabil.

— Nu, zise Nick. Nu cred că ştii. Şi să sperăm că nici nu vei afla.

— Unde îl găsesc la Amsterdam? o întrebă Sarah pe femeie.

Se plimbau împreună printre copaci, îndreptându-se spre Citroen. Pământul era reavăn şi tocurile lui Sarah se afundau adânc în iarba fragedă.

— Eşti sigură că vrei să-l găseşti? verifică femeia.

— Sunt nevoită. El este singurul care mă poate ajuta. Şi mă aşteaptă.

— S-ar putea să nu ajungi la destinaţie. Eşti conştientă de asta, nu?

Sarah se cutremură.

— Abia supravieţuiesc acum. Mi-e teamă în fiecare clipă pentru viaţa mea. Mă tot întreb când şi cum se va sfârşi. Dacă va fi dureros. Se înfioră: Au folosit cuţitul pentru Eve.

Ochii femeii se întunecară:

— Un cuţit? Asta-i „semnătura" lui Kronen.

— Kronen?

— Fiul Satanei, aşa îi ziceam. Este preferatul Magului.

— Poartă ochelari de soare? Şi are părul blond, aproape alb?

Femeia încuviinţă:

— Atunci l-ai văzut. Te va căuta. La Amsterdam. În Berlin. Oriunde vei merge, el te va aştepta.

— Ce ai face dacă ai fi în locul meu?

Femeia o privi gânditoare:

— În locul tău? La anii tăi? Da, aş face exact ce faci şi tu. Aş încerca să dau de Simon.

— Atunci ajută-mă. Spune-mi cum îl pot găsi.

— Ceea ce îți spun l-ar putea omorî.

— Voi avea grijă.

Femeia cercetă chipul lui Sarah, cântărind încă o dată şansele fetei.

— Există un club în Amsterdam. Se numeşte Casa Mono. Pe strada Oude Zijds Voorburgwal. Patroana este o femeie pe nume Conie. A fost prietenă de-a Mossadului odată. O prietenă comună. Dacă Simon e în Amsterdam, ea va şti cum să dai de el.

— Şi dacă nu ştie?

— Atunci nimeni nu ştie.

Portiera maşinii era deja deschisă. Se urcară pe bancheta din spate şi şoferul se îndreptă spre Ku-damm.

— Când ai să vezi Casa Morro, să nu te şochezi, o preveni femeia.

— De ce aş fi şocată?

Femeia râse uşor:

— Ai sa vezi tu. Se aplecă în față şi îi vorbi şoferului în germană: Te putem lăsa lângă *pension,* unde te-ai cazat, îi spuse ea lui Sarah. Este bine aşa?

Sarah aprobă în tăcere. Ca sa ajungă la Amsterdam, avea nevoie de bani, iar mare parte a banilor era la Nick. În seara aceasta, când va adormi, putea să-i subtilizeze din portofel şi sa părăsească Berlinul. Până dimineața ajungea departe.

— Stau puțin mai la sud de...

— Ştim unde se află, zise femeia. Rosti alte câteva cuvinte către şofer, apoi se întoarse spre Sarah: O ultimă chestiune. Ai grijă în cine ai încredere. Bărbatul cu care ai venit ieri... Cum îl cheamă?

— Nick O'Hara.

Femeia se încruntă, ca şi cum încerca să-l ia de undeva.

— Oricine ar fi, zise ea, ar putea fi periculos. De cât timp îl cunoşti?

— De câteva săptămâni.

Femeia dădu din cap:

— Să nu ai încredere în el. Du-te singură. E cel mai sigur.

— În cine să am încredere?

— Numai în Simon. Nu spune nimănui ce ți-am zis. Magul are ochi şi urechi peste tot.

Se apropiau de *pension*. Strada părea aşa de expusă, o zonă periculoasă. Sarah se simțea în siguranță în maşină; nu voia să coboare. Dar maşina încetinise deja. Tocmai se pregătea să apuce mânerul portierei, când şoferul înjură şi apăsa pedala de accelerație. Sarah se

lovi cu umărul de uşă când maşina se depărtă iute de trotuar şi țâşni înapoi în trafic.

— *Nach rechts!* strigă femeia, cu chipul încordat de teamă.

— Ce s-a întâmplat? țipă Sarah.

— CIA! E plin de ei pe strada.

— CIA*?*

— Uită-te şi tu!

Se apropiau în trombă de *pension.* Ca toate clădirile de pe această stradă, motelul era o cutie ordinară din beton cenuşiu, deosebită de celelalte numai prin pata de graffiti roşu de pe zidul faţadei. Pe trotuar, sub graffiti, stăteau doi bărbaţi. Îi recunoscu imediat. Plantat zdravăn pe picioarele solide era Ray Potter, care mijea ochii în direcţia lor. Şi lângă el, cu chipul încremenit de uluit ce era, stătea Nick.

Părea că nu e în stare să se mişte, că nu mai poate reacţiona. Când Citroen-ul trecu în goană pe lângă ei, nu fii în stare decât să rămână pe loc şi să caşte ochii. Pentru o clipă, ochii lui întâlniră privirea lui Sarah. Îl prinse de braţ pe Potter. Ambii porniră în fugă după maşina neagră în încercarea de a se prinde de portiera maşinii. Acum înţelegea. În sfârşit, se lămurise misterul.

Nick lucrase în tot acest timp cu Potter. Împreună proiectaseră un plan atât de întortocheat, atât de bine jucat, încât ea fusese cu totul prinsă în mrejele lui. Nick era de partea Companiei. Tocmai văzuse cu ochii ei dovada grăitoare, acolo, pe trotuar. Probabil revenise la hotel şi nu o mai găsise. Atunci dăduse alarma.

Sarah căzu moale pe banchetă, în stare de şoc. Auzi vocea lui Nick pentru ultima oară, când o strigă pe nume. Apoi sunetul se stinse, acoperit de zgomotul motorului. Îi pierise toată vlaga. Se ghemui lângă uşa maşinii ca un animal hăituit. Era un animal hăituit. CIA era pe urmele ei. Magul era pe urmele ei. Oriunde ar fi plecat, cineva o prindea din urmă.

— Va trebui să te lăsăm la aeroport, îi zise femeia. Dacă te îmbarci imediat la bordul avionului, poate aşa vei avea timp să pleci din Berlin înainte ca ei să te găsească.

— Dar tu unde mergi? ţipă Sarah.

— Plecăm. O luăm pe altă rută.

— Dacă am nevoie de tine? Cum pot să te găsesc...

— Nu ai cum.

— Dar nici nu ştiu cum te cheamă!

— Dacă îţi găseşti soţul, spune-i că Helga te-a trimis.

Indicatorul către aeroportul Tegel apăru mult prea repede în câmpul ci vizual. Nu avea decât foarte puţin timp să-şi adune curajul, atât de puţin timp ca să-şi pună ordine în gânduri! înainte să fie gata, maşina se opri lângă bordură. Trebuia să coboare. Nici nu avu ocazia să îşi ia la revedere de la Helga. Imediat ce coborî pe trotuar, uşa se trânti în urma ei şi maşina demară în trombă.

Sarah era singură.

În drum spre ghişeul de bilete, cercetă conţinutul portofelului. Banii pe care îi avea la ea abia dacă îi ajungeau pentru o masă, darămite pentru un bilet de avion. Nu avea de ales. Trebuia să se folosească de cârdul de credit.

Douăzeci de minute mai târziu era într-un avion pentru Amsterdam.

Treisprezece

După ce părăsi aeroportul Tegel, Citroen-ul negru se îndreptă spre sud, în direcția Ku-damm. Helga mai avea de făcut o vizită înainte de a părăsi Berlinul. Ştia că-şi asumă un risc imens. Cei de la CIA zăriseră plăcuța de înmatriculare a maşinii; îi puteau depista adresa. Moartea îşi închidea lațul cu repeziciune. Eva murise deja. Trebuia să o sune pe Corrie să îl prevină pe Simon. Şi o va întreba şi de acest bărbat, Nick O'Hara. Helga se întreba cine ar putea fi. Nu-i plăceau chipurile noi. Cel mai periculos duşman este cel pe care nu-l recunoşti.

Trebuia să abandoneze maşina şi să ia trenul spre Frankfurt. De aici putea să coboare spre sud, să treacă în Elveția şi Italia, sau să apuce spre vest, înspre Spania. Nu conta încotro pleacă; important era să părăsească Berlinul. Înainte să aibă parte de aceeaşi soartă ca Eve.

Dar până şi spionii pot fi sentimentali câteodată. Helga nu putea lăsa oraşul în urmă fără cele câteva posesiuni prețioase ale ei. Pentru oricine altcineva, acestea erau doar lucruri lipsite de valoare, dar pentru Helga erau fragmente din viețile pe care le lăsase în urmă: fotografii ale surorii şi părinților ei, care muriseră cu toții în război; jumătate de duzină de scrisori de dragoste de la un băiat pe care avea să nu-l uite niciodată; pandantivul de argint al mamei sale. Aceste lucruri îi

reîmprospătau amintirea propriei umanități, şi nu pleca nicăieri fără ele, chiar şi sub amenințarea morții.

Şoferul înțelegea de ce se opreau acasă. Ştia că nu are sens să opună rezistență. O duse acasă pentru ultima oară şi o aşteptă în maşină, în vreme ce femeia alergă înăuntru să îşi adune valorile.

Cele câteva obiecte personale fură scoase din cele mai secrete compartimente ale dormitorului. Erau împachetate, alături de pistolul ei, într-un săculeț cu fund dublu. Apoi deasupra fură puse hainele, fustele şi rochiile vechi pe care le prefera tocmai datorită lipsei lor de distincție. Aruncă o privire pe fereastră şi zări maşina neagră parcată pe stradă. „Ce păcat să laşi în urmă o maşină atât de luxoasă!" îşi zise ea, însă nu avea de ales.

Închise fereastra şi coborî pe scări. Afară, soarele o făcu să clipească des. Pentru câteva clipe, rămase în cadrul uşii de la intrare, lăsând ochilor timp să se acomodeze cu lumina puternică înainte de a încuia uşa. Acele câteva secunde îi salvară viața.

Din capul străzii se auzi scrâşnet de roți. Aproape simultan, focurile de armă sfâşiată liniştea după-amiezii. Gloanțele împroşcată Citroen-ul. Helga se ascunse pe verandă, în spatele unui rând de ghivece cu lalele. Rafalele de armă izbucniră din nou şi de deasupra căzu o ploaie de cioburi de la ferestrele de la etaj.

Disperată, se rostogoli pe sub balustrada verandei şi se aruncă în răsadurile de flori din spate, trăgând săculețul după ea. Avea doar câteva secunde la dispoziție, câteva Secunde înainte ca asasinul să iasă

din maşină ca să termine ce începuse. Auzi deja portiera trântită. Venea spre ea.

Se întinse spre săculeț. Fundul dublu se desprinse şi mâna ei se încleştă pe oțelul rece.

Paşii se apropiau. Asasinul urca scările acum; pentru el ar fi fost o țintă bună, avea calea liberă spre răsadul de flori.

Dar ea i-o luă înainte. Ridică pistolul, ținti şi trase. Capul bărbatului se smuci îndărăt, cu un şuvoi de sânge roşu țâşnindu-i de deasupra ochiului drept. Omul căzu, rupând în cădere balustrada verandei şi se rostogoli ca o păpuşă stricată printre uneltele de grădinărit.

Helga nu se obosi să verifice în ce condiție era. Ştia că e mort. Nici tovarăşul bărbatului nu aşteptă o confirmare. Se urcase deja la volan. Înainte ca ea să ia poziție şi să tragă iar, maşina dispăruse în trombă.

O singură privire către Citroen îi dezvălui că şoferul ei nu avea cum să fi supraviețuit unui asemenea atac. Avu timp pentru o strângere de inimă, dar nici o lacrimă. Avusese încredere în acest om. Nefiind amanți, fuseseră totuşi colegi şi lucraseră bine în aceşti ultimi cinci ani.

Luă săculețul şi porni cu pas iute pe stradă. O stradă mai încolo, o rupse la fugă. Era pură nesăbuință să rămână în Berlin. Făcuse deja o greşeală costisitoare şi supraviețuise; a doua oară poate n-ar mai fi avut un asemenea noroc.

Peste tot numai sânge.

Nick îşi croia drum prin mulţimea de gură-cască, traversând o stradă plină de cioburi de sticlă în direcţia Citroen-ului negru. În jurul lui diverse voci strigau în nemţeşte; pe trotuarul din faţă, medicii de ambulanţă se ghemuiau în jurul unui cadavru. Nick se luptă să treacă de zidul uman, numai ca să dea nas în nas cu un poliţist care îi bara calea. Dar era acum destul de aproape ca să vadă că pe trotuar era întins un bărbat, cu faţa expusă, cu ochii larg deschişi.

— Potter! strigă el.

Dar erau prea multe voci ridicate, prea multe sirene. Ţipătul lui se pierdu în marea de zgomote. Se simţea complet paralizat, neputând să se mişte, să gândească, doar un trup înlemnit în mulţimea de curioşi, cu toţii hipnotizaţi de imaginea sângelui vărsat. Omul de lângă el se lăsă deodată în genunchi şi începu să vomite.

— O'Hara! Era Potter, strigându-l de pe cealaltă parte a străzii: Nu e aici! Sunt doar doi bărbaţi, şoferul şi încă unul, acolo, lângă verandă. Ambii morţi.

Nick îi strigă drept răspuns:

— Atunci ea unde e?

Potter ridică din umeri şi se întoarse, căci Tarasoff se apropiase de el.

Înfuriat de propria-i neajutorate, Nick îşi croi drum prin mulţime şi porni pe stradă fără nici o ţintă anume. Nu ştia şi nici nu-i păsa încotro se îndreaptă; imaginea sângelui era mai mult decât putea suporta în acest moment. Ar fi putut la fel de uşor să fie trupul lui Sarah pe trotuar, să fie sângele lui Sarah împroşcat în maşina neagră.

La câțiva metri depărtare, se aşează pe bordură şi îşi prinse capul în mâini. Nu putea face nimic. Toate speranțele lui se bazau pe cunoştințele şi talentele unui om în care nu avusese vreodată încredere şi pe o organizație pe oare o disprețuise dintotdeauna. Ray Potter şi bătrâna CIA. Potter nu fusese tulburat niciodată de probleme morale, de ce e bine şi ce e rău; făcea ceea ce trebuia să facă şi îl durea undeva de reguli. Pentru prima dată în viață, Nick începea să aprecieze asemenea filozofie. Când viața lui Sarah era la mijloc, nu-i păsa cum îşi face Potter treaba, atâta vreme cât i-o aducea înapoi vie şi nevătămată.

— O'Hara? Potter îi făcu semn cu mâna. Hai să ne mişcăm! Am prins un fir!

— Ce? Nick se ridică în picioare şi porni după Potter şi Tarasoff înspre maşină.

— Liniile aeriene KLM, zise Potter. A folosit cartea de credit.

— Vrei să spui că pleacă din Berlin? Roy, trebuie să opreşti avionul acela!

Potter clătină din cap:

— Am ajuns prea târziu pentru a face asta.

— Ce vrei să spui?

— Avionul a aterizat acum zece minute. La Amsterdam.

Se spune că olandezii nu trag niciodată draperiile la fereastră. Dacă faci un asemenea gest înseamnă că ai ceva de ascuns. Noaptea, când casele sunt luminate, oricine se plimbă de-a lungul unei străzi din Amsterdam poate să arunce o privire prin ferestrele

aurite, chiar în sufletul căminului olandez, şi să vadă mesele de cină, unde copii curaţi şi cuminţi se aşează şi aşteaptă ca mama lor să le pună în farfurie cartofi şi sos de mere. Orele trec, iar copiii dispar în paturile lor. Mama şi tatăl se aşează în fotoliile lor. Aici fie se uită la televizor, fie citesc, toate acestea în văzul lumii.

Acest obicei de a nu trage draperiile se întâlneşte chiar şi în districtul Wallen din Amsterdam, acolo unde practicantele celei mai vechi profesii îşi etalează farmecele. În vitrinele bordelurilor, femeile tricotează, citesc romane sau se uită pe fereastră şi le zâmbesc trecătorilor care se holbează din stradă. Pentru ele este doar o afacere şi nu au nimic de ascuns.

Tocmai în acest cartier descoperi Sarah Casa Morro. După-amiaza lunecase deja spre apus când ea traversă micul pod de peste canalul care ducea spre Oude Zijds Voorburgwal. În bătaia soarelui, oraşul strălucea cu patina dulce a anilor. Dar odată cu întunericul îşi făcură simţită prezenţa reclamele de neon şi muzica ritmată, iar apoi mulţi oameni ciudaţi şi agitaţi care nu aveau somn noaptea. Sarah era doar un alt vagabond în mijlocul lor.

La adăpostul umbrelor de lângă podul scund de piatră, Sarah se opri şi privi trecătorii. Apele întunecate ale canalului legănau încet bărcile trase la mal. Un tânăr trecu pe lângă ea împleticindu-se, cu mersul încovoiat al unui drogat şi om al străzii. Într-o fereastră, de cealaltă parte a drumului, erau etalate patru femei, care de care mai dezbrăcată, ofrandele umane ale Casei Morro. Altfel, aveau aspectul unor femei absolut normale. Cea mai înaltă se uită în spate,

de unde cineva o strigase. Apoi, lăsând din mână cartea, se ridică şi dispăru după draperiile albastre. Celelalte trei nici nu ridicară privirile. „Să nu fii şocată”, o prevenise Helga. La asta se referise. După ce ajunsese să privească în ochi moartea, ceva atât de banal ca un bordel cu greu ar fi putut să o mai şocheze pe Sarah.

Îşi petrecu jumătate de oră urmărind fluxul continuu de bărbaţi care intrau şi ieşeau pe uşă. Cele trei femei din vitrină dispărură şi ele până la urmă după draperiile albastre; alte două ieşiră în locul lor. Casa Morro părea să fie o afacere prosperă.

Într-un sfârşit, Sarah intră înăuntru.

Nici măcar parfumul nu putea acoperi mirosul învechit al clădirii. Acesta atârna ca un văl greu peste ceea ce fusese odată o casă elegantă din secolul al XVII-lea. Scările înguste de lemn duceau la un hol prost iluminat, la etaj. Covoare persane, mâncate de anii de trafic intens, estompau paşii lui Sarah când aceasta trecu din hol la recepţie.

O femeie aşezată la birou ridică privirea spre ea. Era cam la patruzeci de ani, cu părul negru, elegantă şi suplă, înaltă, cu osatură proeminentă. Privirea ei o cercetă pe Sarah din cap până-n picioare.

— *Kan ik u helpen?* Vă pot ajuta?

— O caut pe Corrie.

După o pauză, femeia dădu din cap.

— Eşti americancă, nu? întrebă ea, într-o engleză perfectă.

Sarah nu-i răspunse. Se învârti roată în jurul camerei, observând fiecare amănunt, canapeaua joasă, şemineul cu grătarul lustruit, biblioteca veche cu rafturile pline

de tot soiul de obiecte care mai de care mai obscene şi mai amuzante în acelaşi timp. În cele din urmă, se întoarse spre gazdă:

— M-a trimis Helga, zise ea.

Chipul femeii rămase lipsit de orice expresie.

— Îl caut pe Simon. Unde este?

Femeia rămase tăcută o clipă. Apoi, zise încet:

— Poate Simon nu vrea să fie găsit.

— Te rog. E important.

Femeia ridică din umeri:

— Când era vorba de Simon, totul e important.

— E aici, în oraş?

— Poate.

— Va dori să mă vadă.

— De ce?

— Sunt soţia lui, Sarah.

Pentru prima oară, femeia păru tulburată. Se duse la birou şi se aşeză pe scaun. Bătând cu un creion în masă, un tic nervos, o studie pe Sarah.

— Lasă-mi verigheta, zise ea. Şi revino diseară. La miezul nopţii.

— Va fi şi el aici?

— Simon este un tip precaut. Va vrea dovezi înainte să se apropie măcar de tine.

Sarah îşi scoase verigheta şi i-o lăsă femeii. Îşi simţea mâna golaşă fără ea.

— Mă voi întoarce la miezul nopţii, zise ea.

— *Madame!* strigă femeia în urma ei. Nu există garanţii.

Sarah încuviinţă printr-un gest.

— Ştiu.

Avertismentul femeii era inutil; Sarah învățase pe pielea ei că nu există garanții în viață. Nici măcar următoarea bătaie a inimii nu era garantată.

Corrie aşteptă numai un moment după ce Sarah plecă. Apoi ieşi afară şi străbătu străduța până la un telefon public, de unde apelă un număr de Amsterdam. I se răspunse imediat.

— Femeia în legătură cu care te-a sunat Helga tocmai a trecut pe aici, zise Corrie. Părul lung, ochii căprui, înjur de treizeci şi ceva de ani. Am verigheta ei. E din aur şi poartă inscripția „Geoffrey, 2-14". Se va întoarce la miezul nopții.

— E singură?

— N-am văzut pe nimeni altcineva.

— Şi bărbatul de care a vorbit Helga, acel O'Hara, ce au găsit prietenii tăi despre el?

— Nu e de la CIA. Implicarea sa pare să fie pur... personală.

Urmă o pauză. Corrie ascultă cu atenție instrucțiunile ce i se dădeau. Apoi închise şi reveni la Casa Morro, unde aşează verigheta pe un piedestal din vitrină, de unde inelul putea fi zărit cu uşurință din stradă.

Corrie zâmbi gândindu-se la ce urma să se întâmple când femeia se va întoarce. Sarah arăta ca toate celelalte femei conservatoare care disprețuiau femeile muncitoare, precum Corrie. Toată viața ei, Conie simțise desconsiderația tuturor acestor „femei virtuoase". Voia să lupte cu ele, dar cum poate cineva să se împotrivească acestei tăceri înghețate? În astă-seară se va întoarce roata. Era un mod îndrăzneț de a

aborda lucrurile această idee de a o pune pe Sarah în vitrină, dar Corrie nu comenta instrucțiunile primite.

Ba chiar se bucura.

Într-o cafenea liniştită, la un kilometru depărtare, Sarah se aşezase pe o bancă tare din lemn şi privea lumânarea de pe masă. Viața ei sau ce mai rămăsese din ea ajunsese cumva în acest punct, unul straniu şi însingurat. Afară lumea îşi vedea de ale ei. Maşinile claxonau pe stradă, tineri şi tinere râdeau şi țipau plimbându-se prin noapte. Dar universul lui Sarah era alcătuit doar din această masă şi din această încăpere. Existase oare înainte de acest moment? Nici nu-şi mai amintea. ltAm fost copil? se întrebă ea. Am râs vreodată, am dansat, am cântat? A existat un timp când nu mi-a fost frică?"

Nu-şi punea aceste întrebări ca să se autocompătimească. Simțea doar uimire. În două săptămâni reuşise să se îndepărteze de tot ce i se păruse familiar până atunci. Închizând ochii, îşi închipui cu înfrigurare vechiul ei dormitor, noptiera de mahon, ceasul deşteptător din alamă, veioza din porțelan crăpată. Cercetă în minte fiecare detaliu, aşa cum ai privi o fotografie veche, dragă ție. Viața ei de dinainte, dinainte ca frica să pună stăpânire pe ea.

Curios, reflectă ea, cum înveți să mergi mai departe. Acum rămăsese fără bani. Era singură. Nu ştia unde merge sau cum va ajunge acolo. Dar aflase un lucru despre ea însăşi: era o supraviețuitoare.

Ziua de astăzi o dovedea din plin. Durerea trădării lui Nick o săgeta ca vârful unui cuțit înfipt în inimă; nu

avea cum să îşi revină dintr-o asemenea lovitură. Şi totuşi, găsise rezerve să treacă şi peste asta, să meargă mai departe. Supraviețuirea devenise un automatism, un reflex. Toate iluziile false, chiar dacă dragi ei, de iubire, rămăseseră undeva în urmă. Acum avea un singur țel clar: să trăiască îndeajuns cât să iasă din coşmarul acesta.

În câteva ore va fi din nou lângă Geoffrey. El va avea grijă să fie în siguranță. Se descurca prin hățişul de umbre al acestei lumi; pentru el era ca o a doua natură. Şi chiar dacă nu era iubire între ei doi, ea credea că lui îi pasă totuşi, măcar aşa, puțin. Era singura speranță ce-i mai rămăsese.

Lăsă capul în jos, doborâtă de oboseala profundă care îi îngreuna grumazul. Se plimbase kilometri întregi pe străzile din Amsterdam. Avea trupul şi sufletul vlăguite şi îşi dorea să adoarmă, să uite. Dar cum închise ochii o năpădiră amintirile: gustul buzelor lui Nick, râsetul lui blând când făcuseră dragoste. Furioasă, îşi impuse să-şi scoată din minte asemenea imagini. Unde odată era iubire, acum îşi făcuse loc o furie rece. Față de Nick, care o trădase. Față de ea, pentru că nu reuşea să renunțe la amintiri. Sau la dorință.

Se folosise de ea şi nu avea să uite vreodată. Niciodată.

— Nu am aflat nimic de Sarah, zise Potter când păşi în camera de hotel a lui Nick.

Erau la Amsterdam. Aducea cu el două cafele. Închise uşa cu piciorul şi îi dădu lui Nick una dintre ele.

Nick îl urmări pe Potter cum se lasă moale într-un scaun şi îşi freacă ochii. Erau frânţi amândoi. Şi înfometaţi. Uitaseră de cină; probabil era prima dată când i se întâmpla asta lui Potter, judecând după cât de rotofei era. De când părăsiseră Berlinul, nu consumaseră nimic mai substanţial decât acele cafele negre. O doză de cafeină era exact ce le lipsea, îşi zise Nick, dând paharul peste cap, ca apoi să-l arunce la gunoi. Îi aştepta o noapte albă.

— O'Hara, ia-o mai uşor, zise Potter. O să-ţi distrugi stomacul, dacă o dai pe gât aşa de repede!

Nick mârâi.

— Nu ştii ce stomac am.

— Ei bine, ultimul lucru care vreau să mi se pună în cârcă e ulcerul tău. Potter îşi consultă ceasul: Fir-ar să fie! Tocmai s-a închis băcănia de la coltul străzii. Mi-ar fi prins bine un sandvici.

Pescui din buzunar un pachet de biscuiţi sfărâmaţi Saltines:

— Vrei şi tu?

Nick clătină din cap, iar Potter vârî biscuiţii sfărâmaţi în gură şi mototoli ambalajul de celofan: Nu-mi fac bine la tensiune. Au prea mult sodiu, dar, la naiba, când ţi-e foame, ţi-e foame. Scutură firimiturile care îi căzuseră pe costum şi îl privi pe Nick cum se plimbă dintr-o parte în alta a camerei: Ştii ce, lucrurile se mişcă destul de bine şi fără să ai o cădere nervoasă. De ce nu te culci puţin?

— Nu pot. Nick se opri în dreptul ferestrei – oraşul Amsterdam se întindea dedesubt ca o mare de lumină: E undeva, acolo. Dacă aş şti unde...

Potter îşi aprinse o ţigară şi se deplasă prin cameră după o scrumieră. După şaisprezece ore de muncă, avea o înfăţişare uşor afectată. Costumul i se boţise şi avea tenul mai palid ca de obicei. Dar, dacă era descurajat de cele mai recente evenimente, în nici un caz nu o arăta. Potter, buldogul. Fără stil, fără şarm, doar un cap gros pe un trup vânjos, toate ambalate într-un costum de poliester.

— O'Hara, pentru numele lui Dumnezeu! Oftă: Culcă-te! E treaba noastră să o găsim.

Nick nu zise nimic.

— Tot n-ai încredere în noi, observă Potter.

— Nu. De ce aş avea?

Potter se aşează şi scoase un nor de fum pe gură.

— Te frământă tot timpul ceva, nu? Ce e cu voi, diplomaţii de carieră din serviciile consulare? Vă învârtiţi în jurul lumii doftoricindu-vă câte un ulcer, reclamându-i mereu pe idioţii de la Washington. Apoi vă răsuciţi cu faţa la public şi puneţi masca de patrioţi. La naiba, nici nu e de mirare că politica noastră externă este în asemenea hal. E administrată de nişte schizofrenici.

— Spre deosebire de siguranţa statului, care este administrată de nişte sociopaţi.

Potter râse:

— Da? Măcar noi ducem lucrurile la bun sfârşit. De fapt, s-ar putea să te intereseze că tocmai am vorbit cu cei din Berlin. Am aflat ceva noutăţi despre cei doi morţi.

— Cine erau?

— Şoferul Citroen-ului era neamţ, â avut legături cu Mossadul la un moment dat. Vecinii credeau că el şi Helga Steinberg erau frate şi soră, dar acum e clar că nu erau decât asociaţi.

— Helga, murmură Nick meditând. Ea este legătura de care avem nevoie. Dacă am găsi-o pe ea...

— Nici o şansă. Helga Steinberg e prea bună. Cunoaşte toate trucurile.

— Şi asasinul?

Potter se aşează din nou şi suflă un nor de fum.

— Asasinul era olandez.

— Vreo legătură cu Helga?

— Nici una. Evident, omul avea o misiune. Dar ea l-a doborât prima. Rânji: Ce ţintă! Mi-ar plăcea să o întâlnesc pe muierea asta într-o bună zi. Să sperăm că nu pe o alee întunecată, pe undeva.

— Omul nu avea nici un fel de dosar?

— Nimic. Actele lui indicau că era agent de vânzări pentru o companie reală, cu sediul aici, în Amsterdam. Călătorea mult. Dar iată ceva interesant. Poate e exact scăparea pe care o tot pândim. Acum două zile a avut loc un transfer de fonduri în contul bărbatului. Un transfer mare. Am urmat firul şi am descoperit sursa: compania F. Berkman, tot din Amsterdam. Importă şi exportă cafea. F. Berkman e în branşă de zece ani. Are birouri în mai multe ţări. Dar profitul e minimal. Nu ţi se pare ciudat?

— Cine este acest E Berkman?

— Nimeni nu ştie. Compania este condusă de un comitet director. Nici unul dintre membri nu l-a întâlnit vreodată.

Nick rămase cu ochii la Potter. Amândoi avură aceeaşi sclipire.

— Magul, zise Nick încet.

— Asta mi-am zis şi eu.

— Iar Sarah a aterizat pe tărâmul lui! Dacă aş fi în locul ei, aş fugi de mi-ar sfârâi călcâiele în cealaltă direcţie!

— Se pare că ea a făcut destule lucruri neprevăzute. Cu siguranţă nu se comportă ca orice muiere speriată.

— Nu, zise Nick, lăsându-se pe pat, epuizat. Nu e o muiere ca oricare alta. E mai deşteaptă.

— Ţi-a căzut cu tronc.

— Aşa s-ar zice.

Potter îl privi uluit.

— E o schimbare fată de Lauren.

— O mai ţii minte pe Lauren?

— Aha! Cine ar putea-o uita? Erai invidiat de toţi bărbaţii din ambasadă. Ai avut ghinion cu divorţul.

— Asta da greşeală.

— Divorţul?

— Nu, căsnicia.

Potter râse.

— O'Hara, am să-ţi împărtăşesc un secret. După două divorţuri, până la urmă mi-am dat seama cum stă treaba. Bărbaţii nu au nevoie de dragoste. Au nevoie de o masă caldă, de cineva care să le calce cămăşile şi poate de ceva acţiune de vreo trei ori pe săptămână. Dar nu au nevoie de dragoste.

Nick clătină din cap:

— Aşa mi-am zis şi eu. Până acum câteva săptămâni...

Fu întrerupt de ţârâitul telefonului.

— E pentru mine, probabil, zise Potter, turtind mucul ţigării în scrumieră.

Se îndreptă spre telefon, dar Nick deja ridicase receptorul.

O clipă nu se auzi nimic. Apoi o voce bărbătească întrebă:

— Domnul Nick O'Hara?

— Da.

— O găsiţi la Casa Morro. La miezul nopţii. Veniţi singur.

— Cine e la aparat? se răsti Nick.

— O'Hara, scoate-o din Amsterdam. Mă bazez pe tine.

— Stai!

Convorbirea se încheiase. Înjurând, Nick trânti receptorul în furcă şi alergă spre uşă.

— Ce faci... unde pleci? strigă Potter.

— Mă duc într-un loc numit Casa Morro! Ea va fi acolo.

— Stai aşa! Potter luă receptorul. Să-l sun pe Van Dam. Avem nevoie de întăriri...

— Mă ocup singur de asta!

— O'Hara!

Dar Nick nu mai era acolo.

La nici cinci minute după ce Nick părăsi hotelul la care era cazat, bătrânul primi un telefon. Era informatorul său.

— Femeia e la Casa Morro.

— De unde ştii asta? întrebă bătrânul.

— O'Hara a primit un apel. Nu ştim de la cine.

A plecat deja. Compania îl va urma în scurt timp...

Nu aveți prea mult timp.

— Îl trimit pe Kronen după ea chiar acum.

— Dar O'Hara? O să-i stea în cale.

Bătrânul pufni disprețuitor.

— O'Hara? Un detaliu minor, decretă el. Kronen o să aibă grijă de el.

Jonathan Van Dam încheie convorbirea şi se depărtă iute de cabina telefonică. Seara debutase ca orice seară plăcută de primăvară. Dar acum aerul venit odată cu ceața nopții era rece, şi Van Dam simți nevoia să-şi încheie nasturii la haina. Era tentant să se întoarcă la căldura camerei de hotel. Dar mai întâi trebuia să se oprească la o farmacie. Avea nevoie de o scuza simplă, o sticlă de antiacid pentru un ulcer iritat sau poate nişte lapte de magneziu pentru o digestie lentă. Dacă devenea cineva curios, avea un motiv perfect explicabil pentru scurta lui absență de la hotel.

Se opri la o farmacie non-stop. Farmacista abia ridică ochii de pe revista pe care o citea atunci când Van Dam intră în magazin, cercetând rafturile cu medicamente. Era reconfortant să vezi atâtea mărci americane familiare. Îl făceau să se simtă mai aproape de casă. Clopoțelul de la intrare scoase un clinchet şi în farmacie intră un alt client, un bărbat într-un balonzaid negru. Bărbatul tuşea zgomotos; se opri în fața raftului cu remedii pentru răceală şi îşi frecă mâinile pentru a le încălzi. Van Dam alese o sticluță de Maalox pentru care plăti opt guldeni, apoi păşi din nou afară, în ceață.

Îi luă doar zece minute să ajungă la hotel. Deschise sticluța de Maalox, aruncă o doză terapeutică în chiuvetă şi se schimbă în pijamale. Apoi se întinse în pat, cu telefonul lângă el.

În scurt timp aveau să se întâmple diverse lucruri la Casa Morro. Nu voia să se gândească la asta. În toți anii cât lucrase pentru Companie, nu simțise niciodată cum îi flutură gloanțele pe la ureche, nu se implicase niciodată în violențe. Nu ucisese niciodată un om, cel puțin nu în persoană. Când violența fusese totuşi necesară, folosise un intermediar. Chiar şi moartea soției sale, Claudia, fusese aranjată de la o depărtare confortabilă. Van Dam nu suporta sângele. Când Claudia a fost împuşcată de un hoț, el era pe un alt continent. Până la întoarcerea sa acasă, sângele fusese curățat şi podeaua ceruită. Ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, doar că acum era liber şi putred de bogat.

Dar o lună mai târziu primise un bilet. „Vikingul a ciripit", atâta scria acolo. Vikingul era bărbatul care apăsase pe trăgaci.

Van Dam paralizase de frică. Se gândise să dispară, să plece poate în Mexic sau în America de Sud. Dar în fiecare dimineață se trezea în baia de lumină a dormitorului său şi îşi repeta: „Nu, nu pot să-mi las casa, tabieturile." Aşa că aşteptă. Şi când bătrânul îl contactă în cele din urmă, Van Dam era pregătit să negocieze.

Nu i se ceruseră decât informații. La început date neînsemnate: bugetul cine ştie cărui birou consular, programul de zbor al unei companii aeriene de transport. Doar uneori simțea uşoare remuşcări. Până

la urmă, nu era la fel ca şi cum ar fi lucrat pentru KGB. Bătrânul era doar un întreprinzător, nealterat de strategiile politice globale. Nu putea fi considerat drept inamic. Van Dam nu putea fi considerat un trădător.

Dar nu după multă vreme cererile deveniră din ce în ce mai serioase. Şi soseau mereu pe nepregătite. Două ţârâituri de telefon, apoi pauză, iar Van Dam trebuia să caute un colet lăsat în pădure sau un bilet îndesat în scorbura vreunui copac. Nu îl văzuse niciodată pe bătrân. Nici măcar nu îi ştia numele real. Nu primise decât un număr de telefon pentru urgenţe. În puţinele dăţi când îl folosise, convorbirile fuseseră scurte şi mediate de o serie de clicuri şi pauze, în mod clar un şir de frecvenţe radio, menite să facă imposibilă urmărirea apelului. Van Dam se găsise prins în capcană de un vânător fără nume şi fără chip. Dar nu era un aranjament neplăcut. Era încă în siguranţă. Aveţi casa, şi costumele fine, şi coniacul de calitate. De fapt, bătrânul era un stăpân mai curând benign.

— E miezul nopţii, zise Sarah. Unde este?

Corrie înlătură o şuviţă de păr negru de pe obraz şi ridică privirea de la birou.

— Simon vrea dovezi.

— Dar a văzut verigheta.

— Acum vrea să te vadă pe tine. Dar de la distanţă. Trebuie să intri în rol. Du-te la etaj, a doua uşă la dreapta. Uită-te în şifonier. Cred că satinul verde ţi se potriveşte cel mai bine.

— Nu înţeleg.

Femeia se lăsă pe spătarul scaunului şi surâse. Veioza îi lumina complet chipul şi pentru prima dată Sarah îi observă ridurile din jurul ochilor şi al gurii. Viața nu fusese deloc blândă cu ea.

— Pune rochia pe tine, zise ea. Nu există altă cale.

Sarah urcă scările şi ajunse într-un hol slab luminat de o singură aplică Tiffany. Camera nu era încuiată. Înăuntru descoperi un pat lat din alamă şi un şifonier plin cu costume. Se îmbrăcă în rochia din satin verde şi apoi se privi în oglindă. Materialul subțire i se lipea de sâni şi lăsă să i se zărească sfârcurile. Dar acum decența nu mai însemna nimic pentru ea. Nu conta decât supraviețuirea. Şi pentru asta ar fi îmbrăcat orice.

La parter, Corrie o analiză critic.

— Eşti aşa slabă! pufni ea. Şi scoate-ți ochelarii. Poți să vezi şi fără ei, nu?

— Destul de bine.

Corrie îi făcu un semn spre vitrină:

— Atunci, du-te. Am eu grijă de poşeta ta. Ia o carte cu tine dacă vrei, dar să stai cu fața la stradă, ca să te poată vedea. Nu va dura mult.

Draperiile grele de catifea se dădură în lături. Sarah păşi printr-un nor de aer parfumat. Prima oară observă chipurile din stradă, care o priveau cu gura căscată. Oare era şi Geoffrey printre ei?

— Ia loc, îi zise una dintre curve, făcând semn spre un scaun.

Sarah se aşeză, i se întinse o carte. Deschise coperțile şi se uită cu atenție la prima pagină. Cartea era scrisă în olandeză. Chiar dacă nu înțelegea o boabă, cartea

era ca un scut între ea şi bărbaţii de afară. O strânse în mâini atât de tare, încât degetele începură să o doară.

Pentru un timp care-i păru o veşnicie, Sarah rămase neclintită pe scaun, cu cartea în mână. Auzi râsete venind dinspre stradă. Şi paşii trecătorilor pe pietrele cubice. De la discoteca cea mai apropiată ajungea până aici ritmul sacadat al muzicii. Timpul încetini şi se opri în loc. Avea nervii încordaţi la maximum. Unde era? De ce dura aşa de mult?

Apoi, prin zgomotul care o înconjura, se auzi strigată pe nume. Cartea îi alunecă din mâini şi căzu la podea. Simţi cum îi piere tot sângele din obraji.

Nick o privea, nevenindu-i să creadă, de cealaltă parte a geamului.

— Sarah?

Reacţia ei fu imediată. Fugi. Sări printre draperiile de catifea şi zbură în sus pe scări, spre camera unde găsise rochia. Era o fugă lipsită de sens, instinctul unei femei disperate care fugea de durere. Îi era teamă de el. Voia să o rănească, să-l rănească pe Geoffrey.

Dacă ar putea ajunge în cameră, pentru a se putea închide acolo...

Dar, tocmai când trecea pragul, Nick o prinse de mână. Se smulse din strânsoarea lui şi îi trânti uşa în nas, dar el intrase deja în încăpere. Păşind îndărăt, se retrase cât mai departe, până când se lovi cu picioarele de pat. Era captivă.

Tremurând incontrolabil, ţipă la el:

— Ieşi afară!

Bărbatul se apropie de ea, cu mâinile întinse:

— Sarah, ascultă-mă...

— Ticălosule, te urăsc!

El continua să se apropie. Distanța dintre ei se topea inexorabil. Încercă să-l pocnească. Lovitura îl plesni în plin peste față, iar mâna ei mică îi lăsă urme roşiatice pe obraz. L-ar mai fi plesnit o dată, dacă el nu i-ar fi prins încheieturile, trăgând-o spre el.

— Nu, zise el. Ascultă-mă. Fir-ar să fie, stai locului şi ascultă-mă!

— Te-ai folosit de mine!

— Sarah...

— A fost haios? Sau a fost o corvoadă să te culci cu o văduvă pentru CIA?

— Termină!

— Nick, du-te naibii! țipă ea, zbătându-se inutil în strânsoarea lui. Te-am iubit! Te-am iubit...

Cumva găsi forța să se desprindă din nou de el, dar inerția o făcu să cadă pe pat. El se aruncă deasupra ei, prinzându-i încheieturile cu mâinile, imobilizând-o cu totul. Era prea greu. Nu se mai putea lupta cu el. Rămase captivă sub el, suspinând şi frământându-se în van, până când obosi de tot şi rămase moale, vlăguită.

În sfârşit, când ştiu că toată furia ei se stinsese, Nick îi eliberă mâinile. O sărută încet, cald.

— Eu tot te urăsc, zise ea slab.

— Iar eu te iubesc, îi răspunse el.

— Nu mă minți!

O sărută din nou, lung, nevrând să îşi despartă buzele de ale ei:

— Nu te mint, Sarah. N-am făcut-o niciodată.

— Ai lucrat pentru ei în tot acest timp...

— Nu. Te înşeli. Nu sunt cu ei. M-au prins în corzi. Apoi mi-au zis totul. Sarah, s-a terminat. Nu mai e nevoie să fugi.

— Dar trebuie să îl găsesc.

— Nu ai cum să-l găseşti.

— Ce vrei să spui?

Privirea lui spunea totul. Chiar şi înainte de a vorbi cuvintele, Sarah ştiu care era răspunsul.

— Îmi pare rău, Sarah. E mort.

Cuvintele lui o loviră aproape fizic. Rămase cu ochii aţintiţi la el, uluită.

— Nu se poate. Dar m-a sunat...

— Nu era el. Era doar un truc al Companiei. O înregistrare.

— Atunci ce s-a întâmplat cu el?

— A murit în incendiu. Cadavrul găsit chiar era al lui.

Sarah închise ochii, îndurerată:

— Nu înţeleg. Nu mai înţeleg nimic.

— Sarah, Compania ţi-a întins o cursă. Voiau ca Magul să iasă la iveală încercând să dea de tine. Au sperat că va face o greşeală. Că-şi va dezvălui ascunzătoarea. Dar apoi ne-au pierdut. Până la Berlin, cel puţin.

— Iar acum?

— S-a terminat. Operaţiunea a fost anulată. Putem merge acasă.

Acasă. Cuvântul avea ceva miraculos, ca un loc dintr-un basm, un loc despre care nu mai credea că există. Şi Nick avea ceva miraculos. Dar braţele care o înlănţuiau acum erau reale, nu o iluzie. Nick era real. Fusese dintotdeauna.

El se ridică şi o ajută să coboare din pat, strângând-o în braţele lui.

— Sarah, hai să mergem acasă, îi şopti el. La prima oră a dimineţii. Luăm primul avion spre casă.

— Nu-mi vine să cred că s-a terminat, murmură ea. Nu-mi vine să cred că eşti aici...

Drept răspuns, o întoarse cu faţa spre el. O sărută încet, delicat, nu un sărut pasional, ci unul blând; sărutul îi spuse că se află în siguranţă, că întotdeauna va fi în siguranţă cu Nick O'Hara alături.

Lipiţi unul de altul, ieşiră din cameră cu gândul să coboare la parter. Afară era destul de rece. Dar Nick îi va ţine de cald, aşa cum haina lui îi ţinuse de cald în ziua aceea ploioasă, londoneză. Ajunseră în capul scărilor. Dedesubt se vedea holul de la intrare. Nick se opri încremenit.

La început, ea nu pricepu. Nu vedea decât expresia lui îngrozită. Apoi ochii ei se îndreptară în direcţia în care privea el.

Jos, la baza scărilor se întindea o baltă întunecată. Şi aruncată pe podeaua de lemn era Corrie cu părul ei negru năclăit într-o baie de sânge.

Paisprezece

O umbră se întinse în holul de la intrare. Cineva se mişca prin sufragerie, undeva în afara câmpului lor vizual. Umbra crescu; se apropia de trepte. Nick şi Sarah nu puteau să fugă pe uşa de la intrare fără a trece prin faţa criminalului. Aveau un singur drum liber, şi acesta era îndărăt, pe hol.

Nick o prinse pe Sarah de mână şi o trase departe de scări. De la parter se auzi ţipătul unei femei, paşi în fugă, apoi două bufnituri scurte – gloanţe zburând dintr-un amortizor. Holul părea nesfârşit. Dacă criminalul începea să urce, avea să îi vadă imediat.

Panica o împinse pe Sarah să urce în grabă scările înguste ce duceau spre camera de deasupra. Ajunseseră în mansardă. Nick închise uşa fără zgomot, dar broasca nu avea şi încuietoare. Nu aprinseră lumina. Prin ferestruica mansardei pătrundea strălucirea palidă a oraşului. Distinseră prin întuneric diverse forme şi umbre la picioarele lor: cutii, mobilier vechi, un suport de haine. Nick se ascunse după o ladă, trăgând-o pe Sarah după el. Ea îşi ascunse faţa la pieptul lui, ascultându-i bătăile inimii.

De jos se auzi un trosnet de lemn rupt. Cineva spărgea uşa. Metodic, criminalul îşi croia drum pe hol, spre scara pe unde urcaseră ei. „Te rog, opreşte-te!“se ruga ea. „Te rog, nu veni la mansardă...”

Nick o împinse la podea.

— Stai jos, îi şopti el.

— Unde te duci?

— Când se iveşte ocazia, fugi.

— Dar Nick...

El dispăruse deja în întuneric.

Paşii urcau pe scară, către mansardă.

Sarah se ghemui la podea, prea îngrozită să facă vreo mişcare, prea îngrozită ca să mai respire. Treptele scârţâiau din ce în ce mai aproape de ei. În criză de timp, Sarah căută disperată prin întuneric o armă, ceva

cu care s-ar fi putut apăra. În jurul ei, podeaua nu-i oferea nimic.

Uşa se dădu de perete. Lumina invadă mansarda.

În aceeaşi clipă, auzi zgomotul inconfundabil al unui pumn care loveşte în plin, apoi o bufnitură care zgâlțâi podeaua. Sări de după cufăr şi îl văzu pe Nick care se lupta cu asasinul, un om pe care nu-l mai văzuse până atunci. Se rostogoleau pe podea. Nick îl mai pocni o dată, dar lovitura alunecă pe obrazul celuilalt. Avantajul lui Nick fusese elementul surpriză. El nu era un luptător antrenat. Criminalul, mânjit de sânge cum era, reuşi să se elibereze din strânsoare şi să-l pocnească pe Nick în stomac, iar acesta gemu şi se rostogoli în direcție opusă. Criminalul se aruncă la podea ca să pună mâna pe pistolul care îi zburase din mână şi era acum la câțiva paşi mai încolo.

Încă imobilizat după ultimul pumn, Nick nu reuşi să se mişte suficient de repede. Degetele criminalului se încleştară pe armă. Disperat, Nick se aruncă spre cealaltă mână a omului, dar nu reuşi să apuce decât antebrațul. Încet, inexorabil, țeava pistolului se îndrepta spre capul lui Nick.

Sarah nu avea timp de gândire, aşa că reacționă. Moartea era la câțiva centimetri de Nick. Sări de după cufăr. Piciorul îi zvâcni într-un arc stângaci şi îl lovi pe criminal peste mână. Pistolul zbură din nou şi aterizâ după o grămadă de cutii. Criminalul, luat pe nepregătite, nu reuşi să evite următoarea lovitură.

Pumnul lui Nick îl nimeri în maxilar. Cu o expresie uluită, atacatorul căzu pe spate. Se lovi cu capul de un cufăr. Leşină pe podea, inert.

Nick se ridică anevoie în picioare.

— Fugi! şopti el.

Sarah deschidea drumul, coborând pe scară spre holul de la etaj. Nick venea la câțiva paşi în urma ei. Pe covor căzuseră cioburi de sticlă de la aplica Tiffany, spartă acum. Alergând spre holul de la intrare, Sarah se gândi la trupul neînsufleţit al lui Corrie. Îi venea rău numai la gândul că va trebui să păşească prin balta de sânge, dar trebuia să o facă pentru a ajunge la ieşire.

Coborî treptele, chinuindu-se să se mişte. Mai avea câțiva paşi până la ieşire. Acolo va fi în siguranță.

Abia dacă îl zări, şi atunci era deja prea târziu. Mişcarea lui veni fulgerătoare, ca a unui şarpe care loveşte din întuneric. Simți o durere aprinsă în braț. Se simți smulsă într-o parte, într-o încleştare atât de strânsă, încât nu mai putea să țipe. Prin fața ochilor îi trecu sclipirea rece a unui pistol într-o mână înmănuşată. Arma nu era îndreptată spre ea, ci țintea spre capul scărilor, acolo unde se afla Nick.

Pistolul se descărcă.

Nick se smuci îndărăt, lovit în piept. O pată de sânge îi înflori pe cămaşă. Sarah lăsă să-i scape un țipăt. Îl striga pe Nick, iarăşi şi iarăşi, în vreme ce era târâtă spre uşă. Aerul rece al nopții o izbi drept în față, apoi fu aruncată pe bancheta din spate a unei maşini. Portiera se trânti cu zgomot. Ridică privirea şi zări pistolul îndreptat spre capul ei.

De-abia atunci desluşi chipul lui Kronen, părul blond spălăcit, rânjetul încremenit. Bărbatul o aşteptase; o aşteptase în mii de gări, în mii de oraşe. Era fața care îi bântuia cele mai urâte coşmaruri.

Una din feţele iadului.

Van Dam aştepta lângă telefon când Tarasoff îl sună cu veşti despre fiascoul însângerat. O'Hara era la Urgenţă. Doamna Fontaine nu fusese găsită. Tulburat de veşti, Van Dam reuşi să pară potrivit de afectat, într-o măsură acceptabilă.

După ce încheie convorbirea, se ridică din pat şi începu să se învârtească prin cameră. Nu se simţea în apele lui. Îşi făcea griji din pricina acestei noi scăpări ce ducea la compania lui F. Berkman. Acel transfer de fonduri către un asasin plătit fusese deosebit de nechibzuit. Acum Potter prinsese urma şi ticălosul acesta insistent nu avea să renunţe cu una, cu două. Ray Potter era ca un dulău cu colţii prea bine înfipţi pentru a mai da drumul prăzii. Trebuia să îl trimită cumva pe o pistă falsă; viitorul lui Van Dam depindea de asta. Dacă bătrânul era prins, era foarte probabil să se comporte pragmatic. Ar folosi orice atu numai ca să scape. Şi avea informaţii, mai exact, nume. Van Dam ar fi fost printre primele deconspirate.

Evenimentele se succedau prea repede! Dacă se ajungea acolo, va avea timp să scape?

Închisoarea. Van Dam se înfioră. La puţin timp după moartea Claudiei, se gândise la închisoare, la cum ar fi fost să fie pus sub lacăt într-o cămăruţă întunecată. Se gândise la cei patru pereţi, apăsându-l din toate părţile. Se gândise la trupurile nespălate şi la mâinile aspre, la lucrurile necuviincioase care se petreceau când mulţi bărbaţi erau aruncaţi laolaltă. Fusese îngrozit de acele gânduri, iar acum teroarea îl copleşi din nou.

Se hotărî să îşi facă bagajul, pentru orice eventualitate. În câteva minute, avea valiza pregătită. Îşi imagină posibilul mod de acțiune. Ar fugi pe scări. Ar chema un taxi. S-ar duce direct la Ambasada Rusiei. Era o mişcare pe care o rezervase pentru cele mai disperate momente, o mişcare pe care spera să nu fie nevoit să o facă. Nu-i avea la inimă pe ruşi. Se întrebă cum ar fi să-şi petreacă tot restul vieții într-un apartament trist din Moscova. Doamne, nu! Asta îl aştepta?

Cu siguranță, ruşii l-ar trata bine! Aveau aranjamente speciale pentru dezertori, le ofereau apartamente spațioase şi privilegii din abundență. Nu va rămâne muritor de foame. Va avea cineva grijă de el.

Când era un băietan, în Virginia de Vest, el şi mama lui locuiau într-o cocioabă cu două cămăruțe, proprietatea companiei de exploatare minieră. Mama lui arunca gunoiul în pădurice a din spatele casei, iar când el ieşea noaptea la W.C., auzea şobolanii, sute de şobolani, o armată care-l pândea din beznă. Ar fi făcut orice să evite să iasă. Se ghemuia în pat, luptându-se cu crampele, cu apăsarea. Pentru Van Dam sărăcia fusese mai mult decât o lipsă de confort; fusese teroare pură.

Era prea adâncit în gânduri ca să fie atent la paşii care se auzeau pe coridor. Un ciocănit în uşă îl făcu să sară speriat.

— Da?

— Domnule, am adus raportul situației. Pot să intru?

Tremurând de uşurare, Van Dam îi strigă prin uşă:

— Tarasoff tocmai m-a sunat. Doar dacă a apărut ceva nou...

— Da, domnule, e ceva nou.

Instinctul îl făcu pe Van Dam să crape doar uşa, punând lanţul de siguranţă.

Exact când uşa se întredeschise, aceasta fii smulsă din ţâţâni, pocnindu-l peste faţă. Aşchii de lemn se împrăştiată pe covor. Van Dam se împletici îndărăt, aproape doborât de durere.

Încercă să se concentreze. În prag apăruse un bărbat îmbrăcat în negru, un om care ar fi trebuit să fie mort de mult. Privirea lui Van Dam înregistra şi altceva, ceva ce omul ţinea în mână. *De ce?* voi să îi ţipe, întreg universul lui se reduse la cercul mortal făcut de ţeava revolverului.

— Asta e pentru Eva, anunţă bărbatul.

Apăsă de trei ori pe trăgaci. Trei gloanţe se implântară în pieptul lui Van Dam şi-i explodară în carne.

Impactul îl trimise la podea. Ţipătul lui de durere se înecă într-un şuvoi de sânge, apoi se stinse cu totul. Mai văzu o singură imagine, o lumină, câteva secunde scurte care îl umplură de mirare. Dar era numai lumina unei veioze de hotel. Apoi, încetul cu încetul, lumina se stinse, ca un apus ce se pierde uşor în noapte.

Sarah se ghemui pe podeaua de scândură, cu genunchii la piept. Îi clănţăneau dinţii în gură. Încăperea nu era încălzită, iar rochia din satin verde nu o acoperea bine. Fusese azvârlită în întuneric. Singura lumină pătrundea printr-o ferestruică, de undeva, de

sus; erau razele lunii, care spărgeau bariera argintie a norilor. Se întrebă cât era ceasul. Trei? Patru dimineața? Pierduse şirul orelor. Groaza prelungise această noapte într-o mică eternitate.

Închise ochii, strângând pleoapele, dar nu vedea decât chipul lui Nick, expresia lui de surpriză şi agonie, apoi sângele, întinzându-se ca prin farmec pe piepții cămăşii. Simți cum o sufocă o durere surdă, o durere care se prelinse în şiroaie de lacrimi pe obraji. Îşi lipi fața de genunchi, iar lacrimile îi boțiră rochia de satin, făcând materialul rece şi umed la atingere.

„Te rog, să fie în viață! se ruga ea. Bunule Dumnezeu, ține-l în viață!"

Dar, chiar dacă el era în viață, ea nu va avea parte de ajutorul lui. Nimeni nu o mai putea ajuta. În întuneric o copleşise conştientizarea acestui fapt simplu: va muri aici. Cu această certitudine, asupra ei se pogorî o pace stranie, o recunoaştere definitivă a faptului că soarta ei era inevitabilă şi că nu avea nici un sens să se împotrivească. Îi era prea frig şi era prea obosită ca să-i mai pese. După zile întregi petrecute în teroare, în sfârşit îşi vedea moartea cu ochii; iar asta o liniştea.

Această pace nouă clarifică multe lucruri. Fără panica de până atunci ce îi tulburase judecata, Sarah putea analiza situația la rece, clinic, în felul în care studiase bacteriile sub lentila microscopului. Ajunse la concluzia că situația era lipsită speranță.

Era ținută într-o cameră de depozitare, undeva la etajul patru al unei clădiri mai vechi. Singura ieşire era uşa, care acum era zăvorâtă bine. Fereastra fusese proiectată pentru ventilație; era prea mică şi prea sus

ca să ajungi la ea. Aroma cafelei îmbibase aerul; îşi aminti de cuptoarele de prăjit pe care le zărise la parter şi de rampa de încărcare, plină cu saci de pânză pe care scria „F. Berkman, Koffie, Hele Bonen". În momentul acela se înfiorase, gândindu-se că sacii erau numai buni pentru a-i transporta cadavrul.

Exista un licăr de speranţă dacă această clădire nu era una rezidenţială, ci clădirea unei companii. Trebuia să apară şi muncitorii la un moment dat. Dacă ţipa, poate o auzea cineva.

Atunci îşi aminti că era duminică dimineaţa. Nimeni nu va veni azi la lucru. Cu excepţia lui Kronen.

Se încordă la auzul zgomotelor de paşi. Cineva urca scările. Undeva o uşă se deschise, apoi se trânti cu zgomot. Prin crăpături, zări lumină în încăperea vecină. Doi bărbaţi discutau în olandeză. Unul era Kronen. Cealaltă voce era joasă şi răguşită, aproape de neauzit. Paşii traversară încăperea şi se îndreptară spre uşa ei. Încremeni când auzi zăvorul.

Lumina năvăli năprasnic din camera alăturată. Se chinui să distingă chipurile celor doi bărbaţi care rămaseseră în prag, dar la început nu reuşi să desluşească decât siluetele lor. Kronen acţionă comutatorul de pe perete. Ceea ce văzu în primă fază, sub lumina rece, fluorescentă, o zgudui.

Omul care o privea de sus... nu *avea faţă*.

Ochii lui erau palizi, lipsiţi de gene, la fel de inerţi ca două pietre reci. Dar, pe măsură ce omul o cerceta, ochii se mişcară; era primul semn de viaţă. Înţelese că se uită la o mască. Faţa era acoperită de un vizor fără formă, confecţionat dintr-un cauciuc de culoarea pielii.

Erau vizibili numai ochii şi gura. Părul ce-i mai rămăsese în cap se ițea ciufulit, câteva petice pe un scalp neted. Cu un macabru simț al modei, omul îşi ascunsese gâtul sub o lavalieră de mătase roşie.

Ochii lipsiți de gene se opriră asupra chipului ei. Înainte să îi vorbească, Sarah ştiu cine este. Acesta era omul supranumit Magul. Omul pe care Geoffrey ar fi trebuit să îl omoare.

— Doamna Simon Dance, zise el.

Vocea era redusă la o şoaptă. Probabil corzile vocale, ca şi restul feței, îi fuseseră afectate în incendiu:

— Ridică-te să te văd mai bine!

Ea se retrase când omul o prinse de încheietura mâinii.

— Vă rog, zise ea. Nu-mi faceți rău. Nu ştiu nimic. Chiar nu ştiu nimic.

— A, dar ştii tu ceva. De ce ai plecat din Washington?

— De vină au fost cei de la CIA. M-au păcălit...

— Pentru cine lucrezi?

— Pentru nimeni!

— Atunci de ce ai venit în Amsterdam?

— Am crezut că aici îl voi găsi pe Goeffrey... adică pe Simon. Vă rog, dați-mi drumul!

— Să-ți dau drumul? De ce aş face-o?

Îi pierise graiul. Doar se uita la el, incapabilă să se gândească la vreun motiv pentru care Magul ar trebui să o lase în viață. Fireşte că o va omorî. Toate rugăminții din lume nu mai puteau schimba asta.

Magul se răsuci către Kronen, care părea profund amuzat.

— Aceasta este femeia de care mi-ai vorbit? îl întrebă el pe albinos, nevenindu-i să creadă. Creatura asta stupidă? Ți-au trebuit două săptămâni ca să o găseşti?

Zâmbetul lui Kronen pieri brusc.

— A fost ajutată, observă el.

— A găsit-o pe Eva fără nici un ajutor.

— E mai isteață decât pare.

— Fără îndoială! Masca se întoarse din nou spre Sarah: Unde este soțul tău?

— Nu ştiu.

— Ai găsit-o pe Eva. Şi pe Helga. Cu siguranță, numai tu ştii cum să-ți găseşti soțul.

Femeia îşi plecă ochii în pământ:

— E mort, şopti ea.

— Minți.

— A murit la Berlin. În incendiu.

— Cine zice asta? CIA?

— Da.

— Şi tu i-ai crezut? La încuviințarea ei tăcută, omul se răsuci furios spre Kronen: Femeia asta nu are nici o valoare pentru mine! Ne-am irosit timpul! Dacă Dance apare aici de dragul ei, atunci e un mare prost.

Disprețul din vocea lui o enervă pe Sarah. Pentru Mag, viața ei nu valora mai mult decât viața unei insecte. I-ar fi fost extrem de uşor s-o omoare, ca şi cum ai strivi un gândac sub talpa pantofului. N-ar fi avut regrete, milă; n-ar fi simțit decât dezgust pentru ea. Simți un nod de furie în stomac. Împinse bărbia înainte, cu o violență nebănuită. Dacă tot murea, măcar să nu moară ca o insectă. Înghițind cu greu, azvârli vorbele asupra lui ca pe nişte pietre.

— Şi dacă soţul meu apare, zise ea sfidătoare, sper că te va trimite în iad, unde ţi-e locul.

Ochii din spatele măştii licăriră de surpriză.

— În iad? Oricum, ne vom întâlni acolo. O eternitate împreună, soţul tău şi cu mine. Eu am simţit deja flăcările pe pielea mea. Ştiu cum este să arzi de viu.

— Eu n-am avut nici un amestec.

— Dar soţul tău a avut.

— E mort! Dacă mă omori pe mine, asta nu-l va face să sufere.

— Eu nu ucid pentru cei morţi. Eu ucid pentru cei vii. Dance e în viaţă.

— Eu sunt nevinovată...

— În branşa asta, zise el molcom, nu există nevinovaţi.

— Şi soţia ta? Ea ce era?

— Soţia mea? Bătrânul rămase cu privirea pierdută în depărtare, ca şi cum ar fi fost hipnotizat de ceva de pe perete. Soţia mea... da. Da, ea era nevinovată. Nu m-am gândit că ea va fi cea care... Se răsuci spre ea: Ştii cum a murit?

— Îmi pare rău. Îmi pare rău pentru ceea ce s-a întâmplat. Dar poţi să înţelegi că nu are nici o legătură cu mine?

— Iar eu am fost martor. Am privit-o cum moare.

— Te rog, de ce nu vrei să asculţi...

— Am zărit-o de la fereastra dormitorului, am văzut-o cum se îndreaptă spre maşină. S-a oprit lângă trandafiri şi mi-a făcut semn cu mâna. N-am uitat clipa aceea. Cum mi-a făcut semn... Şi cum mi-a zâmbit. E

ca o fotografie fixată aici, în cap. Se bătu cu degetul pe frunte: Ultima dată când am văzut-o în viață...

Tăcu. Apoi se întoarse spre Kronen şi îi ordonă:

— Înainte de zori, mut-o într-un loc mai sigur. Undeva, unde nu poate fi auzită. Dacă Dance nu vine după ea în următoarele două zile, omoar-o. Lent. Tu ştii cel mai bine cum.

Kronen zâmbea. Sarah se cutremură când asasinul se aplecă şi se jucă cu una din şuvițele ei:

— Da, zise el încet. Eu ştiu...

Dar omul sări brusc, cu fălcile încleştate. Undeva în clădire se declanşase o alarmă. Deasupra uşii se aprinsese o sirenă roşie.

— Avem un intrus! strigă Kronen.

Ochii Magului clipeau ca două nestemate.

— E Dance, zise el. El trebuie să fie...

Kronen avea deja arma în mână; amândoi ieşiră în goană din încăpere. Uşa se trânti în urma lor. Zăvorul se închise cu zgomot. Sarah rămase singură, cu ochii la sirena roşie.

Efectul era de-a dreptul hipnotic. Roşul, culoarea universală pentru alarmă, culoarea sângelui, a fricii, se aprindea şi se stingea deasupra uşii. „Ai să mori cât de curând! urla sirena. În două zile vei fi moartă."

Cu doar câteva momente în urmă îşi acceptase propria soartă cu calm. Acum frica îi pompa adrenalina prin vene. Voia să trăiască acum! Cuprinsă de panică, se aruncă asupra uşii, dar tăblia acesteia era din stejar masiv, imposibil de dărâmat sau de trecut. *Două zile,* repeta mintea ei. *Două zile,* şi va face cunoştință cu lama lui Kronen. Aşa cum păţise Eve. Dar Sarah nu

putea să gândească atât de departe. Altfel ar fi înnebunit de groază.

Lumina continua să semnaleze alarma. Îi părea că se învârte din ce în ce mai repede, accelerând odată cu bătăile inimii ei.

Se lăsă moale pe uşă şi privi încăperea în care era captivă. În graba lor, Kronen şi Magul lăsaseră lumina aprinsă. Examină împrejurimile pentru prima dată.

Depozitul nu era gol. Într-un colţ erau îngrămădite cutii de carton, ştanţate cu „E Berkman". Cercetă mai întâi cutiile şi descoperi o factură mototolită, scrisă în olandeză. Apoi zări o bandă adezivă în jurul celei mai mari dintre cutii. Smulse banda adezivă şi o întinse de câteva ori, testându-i trăinicia. Folosită corect, ar fi putut sugruma pe cineva cu ea. Nu ştia dacă avea în ea puterea – sau tăria sufletească – să fiică aşa ceva. Dar, în situaţia în care se afla, orice armă, chiar şi un metru de bandă adezivă, era un dar venit din rai.

Apoi examină fereastra. O elimină imediat de pe lista posibilelor ieşiri. Nu avea cum să încapă prin ea.

Nu era decât o singură ieşire: uşa. Dar cum să iasă pe acolo?

Scaunele puse unele peste altele îi dădură ideea. Un singur scaun era îndeajuns de uşor ca să fie ridicat şi aruncat. Bun! Altă armă. Aşezate unul peste altul, scaunele erau aşa de grele, că abia reuşi să le târască prin încăpere. Planul ei ar fi putut avea sorţi de izbândă.

Trase turnul de scaune de o parte a uşii şi legă banda adezivă de picioarele celui de jos. Ea se ascunse de cealaltă parte a uşii. Trase de celălalt capăt. Tumul de

scaune se ridică puțin de la podea. Dacă își calcula bine momentul, ar fi putut funcționa ca o capcană. Asta i-ar fi adus un avantaj de câteva secunde, îndeajuns cât să iasă pe ușă.

Repetă fiecare mișcare de mai multe ori. Apoi verifică tot planul cu ochii închiși, până când putu derula mișcările și orbește. Trebuia să funcționeze. Era singura ei șansă.

Era pregătită. Se urcă pe unul din scaune și învârti tuburile de neon din tavan, cufundând încăperea în beznă. Asta ar fi în avantajul ei; de acum știa cum să se miște prin încăpere și cu ochii închiși. Când sări de pe scaun, auzi o bubuitură ca de tunet. Era un foc de armă ce reverbera în celelalte clădiri. Afară se auziră strigăte, apoi alte focuri de armă. Clădirea fierbea. În toiul agitației, evadarea ei va fi cu atât mai facilă.

Mai întâi, trebuia să atragă atenția cuiva. Merse cu unul din scaune la fereastră. Numărând până la trei, azvârli scaunul. Geamul se sparse.

Auzi alte strigăte, apoi pași care duduiau pe scări, își aduse scaunul în poziție lângă ușă și căută prin întuneric după capătul ei de bandă adezivă. Unde era?

Pașii ajunseseră deja în cealaltă încăpere și acum veneau înspre ușa ei. Zăvorul gemu. Degetele ei căutau cu disperare banda pe podea și o prinseră exact când ușa se deschidea. În încăpere intră un bărbat, mișcându-se atât de repede, că abia mai avu timp să reacționeze. Trase de bandă. Îl prinse pe om de picior. Impulsul cu care omul se deplasa aproape că îi smulse banda din mână. Căzu cu zgomot pe podea. Omul se

înclină în față şi căzu pe burtă. Imediat, căută să se ridice.

Dar Sarah nu-l lăsă. Îl lovi cu toată forța de care era capabilă, aruncându-i scaunul în cap. Simți, mai mult decât auzi, bufnitura surdă a obiectului în osul cranian şi oroarea faptei ei o făcu să scape scaunul din mână.

Omul nu mişca. Dar când începu să-i percheziționeze buzunarele, omul începu să geamă, un geamăt stins, groaznic de agonie. Nu-l omorâse. Nu găsi nici o armă în buzunarele lui. S-o fi scăpat? Nu avea vreme să caute în genunchi prin întuneric. Mai bine să fugă cât mai era timp.

Părăsi depozitul şi zăvori uşa în urma ei. „Unul la mână", îşi zise ea cu un sentiment brutal de satisfacție. Câți mai erau?

Acum trebuia să găsească ieşirea din clădire. Trei etaje şi apoi intrarea principală. Putea să treacă neobservată? Nu avea timp de gândire, nu avea timp să încropească un plan. Fiecare nerv, fiecare muşchi se concentra pe acest ultim efort spre libertate. Era doar un pachet de reflexe, un animal, mişcare şi instinct.

Trecu iute prin birou şi începu să coboare scările. Dar nici nu reuşi să coboare câteva trepte, că încremeni pe loc. De undeva de jos se auzeau voci, din ce în ce mai puternice. Kronen urca scările, blocându-i singura ieşire.

Se năpusti din nou în birou şi închise uşa, trăgând zăvorul. Spre deosebire de uşa depozitului, aceasta era una subțire. I-ar fi ținut pe loc preț de câteva minute, nu mai mult. Trebuia să găsească o altă cale de ieşire.

Depozitul era o fundătură. Dar în birou, chiar deasupra mesei de lucru, era o fereastră...

Se urcă pe masă şi aruncă o privire afară. Nu vedea decât ceata, încolăcindu-se în întuneric. Trase de rama ferestrei, dar geamul nu se clinti. Abia atunci observă că fereastra fusese bătută în cuie. Pentru siguranţă, fără îndoială. Va trebui să spargă sticla.

Prinzându-se de rama geamului pentru a se sprijini, lovi cu putere. Primele trei încercări fură în van; călcâiul ei lovi în geam fără nici un efect. Dar la a patra lovitură geamul se sparse, răsfirând o ploaie de cioburi pe gresia de dedesubt. O lovi o pală de aer rece. Privind afară, văzu că se află, de fapt, chiar sub acoperişul clădirii; la câţiva metri mai jos, sub fereastră, răsărea un alt acoperiş abrupt, cu şindrilă, care se pierdea în beznă. Ce era acolo jos? Putea fi o cădere mortală de la etajul trei, direct pe asfaltul străzii. Sau acoperişul putea să ducă la un altul, adiacent. În cartierele mai vechi din Amsterdam văzuse cum clădirile fuseseră înghesuite una într-alta, iar acoperişurile se lipeau unele de altele, aproape fără întrerupere. Cu ceaţa de afară, nu avea cum să vadă ce ascundea bezna. Numai căderea în gol o va lămuri.

În mod sigur, şindrilele erau ude. Era mai bine să meargă desculţă. Se aplecă şi îşi scoase pantofii. Observă alarmată sângele care îi curgea pe gleznă. Creierul ei nu înregistra nici o durere; nu făcea decât să consemneze culoarea vie a sângelui care se scurgea din piciorul ei. Dar auzi zgomote: bubuiturile lui Kronen în uşa biroului, iar din depozit, gemetele din ce în ce mai zgomotoase ale bărbatului rănit.

Timpul se scurgea iute.

Păşi prin fereastră pe pervaz. Rochia i se prinse într-un ciob; cu o smucitură disperată, trase de rochie şi o rupse, eliberându-se. Pentru câteva clipe, rămase agățată de rama geamului, căutând în întuneric un alt punct de sprijin ca să se ridice peste marginea acoperişului. Dar acoperişul era prea înalt, iar cornişa ieşea prea mult în afară. Era blocată.

Zgomotul lemnului spart o împinse la acțiune. Alegerea ei era acum simplă. O moarte lentă sau una rapidă. Să te arunci în întuneric, să simți o fracțiune de secundă de teroare şi apoi să nu mai simți nimic era infinit preferabil unei morți lente în mâinile lui Kronen. Putea suporta gândul morții. Durerea însă era altceva.

Auzi cum cedează uşa, zgomot urmat de strigătele furioase ale lui Kronen. Cu urletele lui în urechi, îşi dădu drumul de la fereastră.

Ateriză pe acoperişul aflat la câțiva metri dedesubt şi începu să alunece fără voia ei pe şindrilele ude. Nu avea de ce să se prindă ca să se poată opri. Şindrilele erau prea alunecoase; le simțea cum îi scapă. Picioarele zburară în aer; pentru o clipă, se ținu de marginea acoperişului, de burlan, cu picioarele atârnând în jos.

Cerul nopții înota în ceață deasupra ei, un cer mai frumos decât toate celelalte la care se uitase, pentru că era şi ultimul. Degetele amorțite nu o mai puteau ține. Scăpă burlanul din mână. Eternitatea gonea înspre ea în viteză, de undeva, din întunericul de dedesubt.

Cincisprezece

— Este doar o rană superficială.

— Întoarce-te în pat, O'Hara, urlă Potter.

Nick traversă sprinten camera de spital şi trânti uşa de la dulap. Era gol.

— Unde naiba îmi este cămaşa?

— Nu poţi pleca de aici. Ai pierdut prea mult sânge.

— Cămaşa mea, Potter!

— La gunoi. Ai umplut-o de sânge, ai uitat?

Înjurând, Nick dezbracă halatul de spital şi se uită la bandajele de pe umăr. Durerea începea să apară, acum, că efectul calmantelor ce-i fuseseră administrate trecea. Începea să se simtă de parcă cineva l-ar fi lovit cu un baros în piept. Dar nu putea să stea în pat aşteptând să se întâmple ceva. Prea multe ore preţioase trecuseră deja.

— Uite ce e, spuse Potter, de ce nu stai tu întins şi mă laşi pe mine să mă ocup de toate?

Nick se întoarse spre el furios:

— Adică să te ocupi de treburi cum ai făcut-o până acum?

— Şi ce crezi că poţi face tu pentru ea acolo, afară? Spune-mi.

Nick se întoarse la loc, iar supărarea înlocui imediat furia. Lovi peretele cu pumnul:

— O găsisem, Roy! Am avut-o în braţe...

— O vom găsi.

— Cum ai găsit-o pe Eve Fontaine? replică Nick.

Faţa lui Potter se încordă:

— Nu. Nu, sper că nu.

— Atunci ce ai de gând să faci? ţipă Nick.

— Aşteptăm ca tipul acela pe care l-ai lovit să înceapă să vorbească. Nu am putut scoate de la el până acum

decât idioţenii. Şi mai avem încă o pistă de urmat, cea a companiei Berkman.

— Percheziţionaţi clădirea!

— Nu putem. Avem nevoie de aprobarea lui Van Dam şi nu dăm de el. De asemenea, mai avem nevoie de dovezi.

— La naiba cu dovezile! murmură Nick, întorcându-se către uşă.

— Unde te duci?

— Să sparg nişte uşi şi să intru.

— O'Hara, nu te poţi duce fără acoperire, spuse Ray şi îl urmă pe coridor.

— Am văzut ce înţelegeţi voi prin acoperire. Cred că prefer să am o armă.

— Ştii cum să tragi?

— Învăţ foarte repede.

— Uite ce este, lasă-mă pe mine să aranjez asta cu Van Dam.

— Van Dam? fornăi Nick. Tipul ăla nu este în stare să aranjeze nici măcar o excursie la ţară! Lovi butonul de la lift, apoi privi insistent hainele lui Potter: Dă-mi cămaşa ta!

— Ce?

— Este suficient că intru prin efracţie, nu vreau să fiu acuzat şi de expunere indecentă.

— Eşti nebun! Nu-ţi dau cămaşa mea. O vei umple de găuri de gloanţe.

Nick lovi din nou butonul de la lift:

— Mulţumesc pentru votul de încredere.

Uşile liftului se deschiseră brusc. Potter privi nervos cum din lift iese agentul Tarasoff:

— Domnule, spuse acesta. Avem veşti noi.

— Ce mai este?

— Acum s-a dat alarma pe frecvența poliției. Au fost semnalate schimburi de focuri. În clădirea Berkman.

Nick şi Potter se priviră reciproc.

— Focuri de armă! spuse Nick. Dumnezeule! Sarah...

— Unde este Van Dam? tresări Potter.

— Nu ştiu, domnule. Tot nu răspunde la telefonul de la hotel.

— Asta e. Hai să mergem, O'Hara! În timp ce toți trei coborau cu liftul, Potter îi şopti lui Nick: Nu ştiu de ce trebuie să-mi pun cariera în joc pentru tine. Nici măcar nu-mi placi. Dar ai dreptate. Trebuie să ne mişcăm acum. Până ne dă Van Dam aprobarea, ajungem la azilul de bătrâni. El privi scurt către Tarasoff: Şi acest comentariu este neoficial. Ai înțeles?

— Da, domnule.

Potter îl privi pe Tarasoff de sus până jos:

— Ce măsură porți?

— Poftim?

— Măsura de la cămaşă.

— A! Şaisprezece.

— Suficient. Dă-i cămaşa ta domnului O'Hara. M-am săturat să mă uit la pieptul lui păros. Nu-ți face griji, voi avea eu grijă să nu ți-o murdărească de sânge.

Tarasoff se conformă imediat, dar arăta destul de penibil numai cu maieu şi sacou. Se îndreptară către garaj.

— Foloseşte stația şi cheamă echipa la clădirea Berkman.

— Să mai încerc să dau de Van Dam?

Potter ezită, surprinzând privirea alarmată a lui Nick:

— Nu, spuse el până la urmă. Pentru moment, hai să ținem chestia asta pentru noi.

Tarasoff îl privi încurcat în timp ce deschidea portierele.

— Da, domnule.

Nick se aşează pe bancheta din spate.

— Ştii ce, Potter, spuse el în timp ce îşi potrivea cămaşa lui Tarasoff, poate că nu eşti chiar aşa de prost cum credeam.

Potter scutură din cap.

— Pe de altă parte, O'Hara, poate că sunt, spuse el. Poate că sunt...

Cu un zgomot înfundat, Sarah ateriză pe spate.

Primul lucru pe care îl simțise fii nedumerirea. Era vie. Pentru Dumnezeu, era vie! Pentru o perioadă care îi păru nesfârşită, ea stătu întinsă acolo pe întuneric, cu suflarea tăiată şi cerul învârtindu-se deasupra. Apoi privi în sus spre fereastra deschisă şi înțelese că nu căzuse de la o distanță mare şi că aterizase pe un acoperiş intermediar.

Strigătele lui Kronen o puseră din nou în mişcare. El stătea la fereastră, împărțind ordine. Din întunericul de dedesubt se auzeau alte voci răspunzându-i. Oamenii lui căutau corpul ei pe pământ. Nu o găseau. Apoi atenția lor se fixă asupra acelui acoperiş intermediar.

Ea se ghemui. Ochii ei se acomodaseră deja cu întunericul. Putea vedea, tinde începe cerul şi unde se termină acoperişul. Apoi, dintr-odată, îşi dădu seama că nu ochii ei erau problema: cerul se lumina. Diferența

era aproape imperceptibilă; dar semnificația era înfricoşătoare. Venea dimineața. În câteva minute avea să devină o țintă uşoară. Până să răsară soarele, ea trebuia să se pună la adăpost.

Fascicule de lanternă se încrucişau dedesubt. Clădirea fii încercuită de oameni, apoi bărbații strigară din nou. Nu găsiseră cadavrul femeii.

Sarah deja se țâra pe panta de şindrilă a acoperişului. Unghiul era mai puțin abrupt, aşa că ajunse repede în vârf. Trecu peste creastă şi alunecă uşor spre celălalt acoperiş. Ceața părea că o împresoară, învelind-o într-o cochilie protectoare. Rochia se udase, iar satinul i se lipise de piele ca un strat înghețat. Tălpile goale alunecau pe mortarul zgrunțuros, rănindu-se, dar frigul le amorțise în asemenea măsură, încât nu mai simțea nici o durere. Groaza nu-i permitea să se lase distrasă de nimic; conştientizarea propriei morți bloca orice alt gând.

Alunecă de pe şindrile pe o suprafață plană, cu pietriş; o luă la fugă în lumina palidă a zorilor către o uşă din acoperiş. Mânerul era rece ca gheața. Uşa era încuiată. Bătu în ea cu pumnii, bătu în ea până când mâinile i se învinețiră, până când izbucni în plâns, vlăguită. Uşa nu se deschidea. Răsucindu-se în loc, căută o altă cale de scăpare, o altă uşă, o scară. Cerul se lumina cu fiecare secundă. Trebuia să părăsească acoperişul ăsta! Şi, chiar atunci, un strigăt depărtat al unui bărbat o anunță că fusese deja reperată.

În fața ei se ridica acoperişul celălalt, un zid vertical de granit. Cu excepția oblonului, undeva, sus de tot, şi

a antenei din vârf, suprafața era ca oglinda. Nu avea cum să urce pe aşa ceva.

Strigătele se apropiau. O țiglă desprinsă căzu de pe acoperiş şi se sparse pe trotuar. Se răsuci şi îl zări pe Kronen care cobora prin fereastra spartă. Venea după ea.

Ca o pasăre prinsă în capcană, dădu roată cuştii ei de pe acoperiş, căutând disperată o cale de ieşire. În partea din spate a clădirii era doar abis până jos, pe *o* alee. Alergă de cealaltă parte şi privi în jos. Departe, prin ceață, zări strada. Clădirea nu avea balcoane, scări de incendiu, nimic care să îi atenueze căderea dacă ar fi sărit. Doar trotuarul ud, aşteptându-i trupul inert.

Auzi ceva lovindu-se de şindrile. Kronen blestemă; îi căzuse pistolul jos în stradă. Deja ajunsese în vârful celui de-al doilea acoperiş. Mai avea puțin şi o prindea.

Ochii ei reveniră la acoperişul neted ca sticla, o barieră de netrecut între ea şi libertate. Privind spre cer, simți burnița rece cum i se lipeşte de obraji, amestecându-se cu lacrimile. „*Dac-aş putea să zbor*! îşi zise ea. *Dacă aş putea să mă înalț*!” Zări printre lacrimi un cablu negru care cobora de-a lungul acoperişului de la antenă. Să fie destul de puternic ca să o susțină? Dacă se rupea cu ea, ar fi căzut până jos, în stradă.

Zgomotul picioarelor lui Kronen pe pietrişul acoperişului o rupse din mrejele acestor ezitări. Apucând cablul, Sarah se trase pe acoperişul abrupt. Degetele de la picioare alunecară, dar la un moment dat se opriră în gol, lipite de zid. Cum zgomotul de paşi se apropia, Sarah se trase în sus, departe de Kronen.

Blestemele lui avură ecou şi pe zidurile din vecinătate. Sarah nu îndrăzni să se uite îndărăt, să vadă dacă venea după ea. Se concentra numai la înaintare, la suprafaţa netedă a ţiglei cenuşii. O dureau degetele. Avea tălpile crestate, umflate. Acoperişul părea să se ridice la nesfârşit, în orice moment se aştepta să audă armele oamenilor lui Kronen, de jos, de pe asfalt, să simtă cum gloanţele i se înfigeau în spate. Dar nu auzea decât şuieratul vântului şi blestemele lui Kronen. Chiar şi fără pistolul său, Kronen putea să o omoare uşor. O azvârliturăde cuţit ar fi trimis-o în hău, pe asfalt. Dar ştia că Magul o voia vie. Pentru moment.

Continuă să se mişte, neputând zări obiectivul final, neputând să judece cât de mult mai avea de urcat. Cu siguranţă, nu mai putea fi mult! îşi zise ea cu disperare. Nu se mai putea ţine multă vreme aşa.

Picioarele îi cedară. Cu un ţipăt, simţi cum tălpile i se desprind de zid. Gravitaţia o trăgea nemiloasă în jos, o forţă de care nu se putea scutura defel. Braţele obosiseră. Căută cu vârful degetelor un obstacol, încordându-şi muşchii până la crampe. Simţi cum cablul îi alunecă printre degete. Apoi, împinsă dintr-o parte de o pală de vânt, ceaţa se răsfiră şi Sarah zări, la numai câţiva centimetri de ea, vârful acoperişului.

Cumva reuşi să-şi adune puterile şi se căţără până acolo. Degetele se prinseră de antenă. Metalul părea aşa solid, atât de zdravăn! Se trase şi ultimii centimetri până în vârf. Acolo căzu moale pe culmea acoperişului, cuprinzând cu braţele laturile sale. Trebuia să se odihnească, fie şi numai pentru câteva secunde.

Trebuia să scape de cârcelul care îi cuprinsese gamba piciorului drept.

Dar când întoarse capul şi privi în jos de cealaltă parte, văzu că nu mai avea unde să se ducă. Ajunsese la capătul liniei. Nu mai exista nici un acoperiş care să o preia de aici. Doar căderea liberă până în stradă.

Lacrimi de disperare îi şiroiau pe obraji. Îşi lăsă capul în jos şi plânse pe piatră, plânse ca un copil îngrozit care nu mai avea scăpare. Sunetul hohotelor ei de plâns acoperea orice altceva.

Apoi înţelese că se mai aude ceva, mai întâi foarte slab, apoi din ce în ce mai aproape: două note care sfâşiau zorile iar şi iar. O sirenă.

Şi Kronen o auzi. Se uită la ea ca un om posedat. Păşind dintr-o parte în alta, căuta o modalitate de a urca după ea. Nu exista nici una. Blestemând, prinse cablul în mâini şi porni după ea.

Îl privi nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Era un tip slab, energic; se mişca precum o maimuţă pe acoperişul abrupt. Disperată, Sarah cercetă cablul, încercând în van să îl deconecteze de la antenă. N-avea să reuşească în timp util. Neavând unde altundeva să se ducă, se îndepărtă de marginea acoperişului. Îi auzea respiraţia măsurată şi greoaie, în vreme ce Kronen se apropia de vârf. Încercă să stea în picioare. Aproape ţopăind pe tălpile rănite, îl aştepta. Sirena era din ce în ce mai aproape. Doar câteva minute! De atât mai avea nevoie!

Degetele lui Kronen apărură pe margine. Înlemnită, Sarah urmări cum apare şi capul. Ochii lui se pironiră într-ai ei. Nu zări ură sau mânie; ceea ce desluşea în

ochii lui era infinit mai îngrozitor: anticipația. Monstrul abia aştepta să îi cadă în gheare.

— Nu! țipă ea, sfredelind ceața cu țipătul ei. Nu!

Se aruncă asupra lui. Degetele ei îi zgâriau ochii, făcându-l să se retragă spre margine. O prinse de încheietura mâinii, întorcându-i-o cu atâta forță că o făcu să urle de durere. Scăpând din strânsoarea lui, se împletici şi aproape îşi pierdu echilibrul. El se cocoță pe culme. Se apropie încet de ea.

Pentru o clipă, rămaseră împietriți, cântărindu-se din priviri în bătaia vântului. Aici se ajunsese – un duel, ei doi, singuri, pe acoperiş. Unul dintre ei nu avea să scape. Iar ea nu avea de gând să îi cadă vie în gheare.

Kronen vârî mâna în buzunar. Scoase la iveală un cuțit. Chiar şi în lumina opacă a zorilor, lama cuțitului sclipea. O ținea relaxat, de parcă nu era altceva decât o jucărie.

Sarah făcu un pas îndărăt. Cât mai avea? Cât mai avea până când retragerea ei o va aduce la cealaltă margine a acoperişului? Cuțitul venea spre ea. Țelul lui nu mai era să o prindă în viață. Avea de gând s-o omoare. Prin ceața dimineții îl zări cum se ghemuieşte pentru lansare. Văzu lama îndreptându-se prin aer spre ea. Încrucişă brațele în față, un gest automat de apărare. Durerea izbucni odată cu sângele, căci lama alunecă pe pielea expusă a brațului. Căzu în genunchi. Pantofii lui scârțâiau pe acoperiş, apropiindu-se de ea. Îi pironi rochia cu călcâiul, țintuind-o de acoperiş. Nu mai avea scăpare. Nici măcar nu se putea ridica. În tăcere, urmări lama cum se ridică în aer într-un arc ucigaş.

Dar instinctele ei de sălbăticiune ieşiră la suprafaţă, într-un act disperat de supravieţuire. Cu un urlet, se aruncă spre genunchii lui. Omul se dezechilibră şi se sprijini cu un picior în spate, chinuindu-se să-şi regăsească echilibrul. Ea nu-l lăsă să-şi revină. Sări la piciorul lui de sprijin.

Lovitura îi desprinse piciorul de pe acoperiş. Kronen se contorsionă în aer, căutând un punct de care să se agaţe. Cuţitul îi căzu pe ţiglă. În cădere, apucă să se prindă de vârful acoperişului, dar numai pentru o clipă. Ochii lui se opriră pe chipul lui Sarah; o expresie de infinită surprindere. Alunecă în jos, cu ochii la ea, întinzând braţele către cer. Sarah refuză să-l mai privească. Mult după ce Kronen se izbise de asfalt, ţipătul lui încă îi mai sfâşia timpanele.

I se făcea rău. Lumea părea că se învârte în jurul ei. Lăsând capul în jos, îşi lipi obrazul de ţiglele reci, încercând să se lupte cu starea de vomă. Rămase ghemuită acolo, tremurând, în vreme ce dinspre stradă se amplifica zgomotul sirenelor şi al vocilor. Era prea îngheţată, prea istovită ca să se mai mişte. Numai când auzi glasul lui Nick se trezi la viaţă.

„*Nu este posibil,* îşi zise ea. *Am halucinaţii. L-am văzut murind...*“

Şi totuşi iată-l în stradă, făcându-i semne disperate cu mâna. Lacrimile îi ţâşniră pe obraji. Voia să îi strige că îl iubeşte, că îl va iubi întotdeauna, dar plângea prea tare ca să poată rosti ceva.

— Sarah, nu te mişca! strigă Nick. Chemăm o maşină de pompieri să te dăm jos de acolo!

Îşi şterse lacrimile şi dădu din cap. „S-a terminat”, îşi zise ea, privind cum încă trei maşini de poliție se opresc lângă clădire. „S-a terminat...”

Dar uitase de Mag.

Un zgomot puternic o făcu să se întoarcă. O uşă se deschise şi apoi se trânti. Magul apăruse pe acoperişul plan de dedesubt. Avea o puşcă. Numai ea îl putea vedea. Din stradă, unde erau Nick şi poliția, el era invizibil. Un om singur, prins pe un acoperiş. Un om care avea de gând să facă un ultim gest de răzbunare. Pentru o clipă rămase pe loc, privind-o, ca un om care tânjeşte după singurul lucru pe care nu îl poate avea. Apoi ridică încet puşca la umăr. Sarah urmări cum țeava o ocheşte; aşteptă explozia fatală.

Bubuitura puştii se risipi peste acoperişuri. „Unde e durerea? îşi zise ea. De ce nu simt durerea...?“

Apoi, năucită, îl văzu pe Mag cum se dezechilibrează, cu cămaşa pătată de sânge. Puşca îi căzu pe pietriş. Magul scoase un ultim sunet, un țipăt de moarte sau poate un nume. Cu ochii larg deschişi, el căzu pe spate. Nu mai mişca.

Pe un alt acoperiş ceva sclipi în lumina zorilor. Îi distrase atenția lui Sarah de la cadavrul însângerat, atrăgându-i privirea cu sclipirea de aur tors. Soarele izbucni prin vălul de ceață. Lumină cu o rază umerii şi capul unui bărbat aflat pe un acoperiş la două case mai încolo. Bărbatul luă puşca de la ochi. Vântul îi flutura părul şi cămaşa. Se uita la ea. Nu putea să îi vadă chipul, dar ştiu în acea clipă cine era. În transă, încercă să se ridice în picioare. Încercă să-l strige, ca să-l mai

ţină pe loc, să-i mulţumească înainte ca el să se topească în neant.

— Geoffrey! ţipă ea.

Vântul îi purtă vocea departe.

— Nu, vino înapoi! Vino înapoi! strigă ea.

Dar nu văzu decât o ultimă licărire de păr blond, apoi doar acoperişul gol, ud, sclipind în razele soarelui.

Jos în stradă, pocnetul puştii răsună deasupra acoperişurilor. Imediat, cinci poliţişti se lăsară la pământ. Nick îngheţă.

— Ce se petrece? ţipă el.

Potter se întoarse şi lătră către Tarasoff:

— Cine naiba trage acolo?

— Nu sunt de-ai noştri, domnule. Poate poliţia...

— Asta a fost o puşcă, la naiba!

— N-au fost oamenii mei, zise un ofiţer de poliţie olandez, ţinându-şi capul din intrândul unei uşi.

Nick ridică privirea şi văzu că Sarah era în viaţă şi nu păţise nimic. Căută cu înfrigurare spre ferestrele clădirilor înconjurătoare. Cine trăsese? Sarah era ţinta? De aici, din stradă, nu avea cum s-o ajute. Cuprins brusc de panică, îi strigă lui Potter:

— Pentru numele lui Dumnezeu, fă ceva!

—Tarasoff! zbieră Potter. Trimite-ţi oamenii sus! Află de unde naiba s-a tras! Se răsuci spre poliţistul olandez: Cât mai e până ajunge scara?

— Cinci, zece minute.

— Păi poate să moară până atunci! zise Nick, pornind spre grupul de clădiri.

Nu acordă nici o atenţie cadavrului care se strivise de asfalt. Trebuia să ajungă la Sarah.

— O'Hara! zbieră Potter. Trebuie să verificăm clădirea mai întâi!

Dar Nick traversase deja strada şi se îndrepta spre uşa clădirii. Nu era încuiată. Înăuntru urcă scările câte două trepte deodată. În tot acest răstimp, înainta cu teama că va auzi alt foc de puşcă, îngrozit că, dacă va ieşi pe acoperiş prea târziu, Sarah putea fi moartă. Dar nu-şi auzi decât propriii paşi pe treptele scării.

Undeva, dedesubt, se trânti o uşă. Vocea lui Potter se ridică spre el:

— O'Hara?

Nick mergea mai departe.

Treptele largi conduceau spre o scară mai mică care urca în spirală spre acoperiş. Sări ultimele trepte şi trecu pragul, ieşind afară.

Aici soarele strălucea cu putere. Nick se opri, uluit de explozia subită de lumină şi îngrozit de ceea ce vedea întins la picioarele sale, pe pietriş. Ochii inerţi ai unui om fără chip îl priveau fără expresie. O lavalieră roşie flutura în vânt, la fel de viu colorată şi alarmantă ca şi sângele care curgea încet din pieptul bărbatului. Lângă el stătea o puşcă.

Uşa acoperişului se dădu în lături. Potter ţâşni prin deschizătură şi aproape că se ciocni de Nick.

— Dumnezeule! zise Potter, cu ochii la cadavru. E Magul! S-a sinucis?

De undeva, de deasupra, se auzi un ţipăt jalnic, un sunet fantomatic de disperare. Nick ridică privirea, îngrozit.

Sarah întindea mâna neajutorată, ca şi cum s-ar fi rugat vântului. Nu-i observă pe Nick şi Potter; privea undeva în depărtare, spre ceva ce numai ea putea zări. Dar ceea ce striga ea îl cutremură pe Nick. Nu avea nici un sens; era strigătul unei femei îngrozite, ajunse în pragul isteriei. Se răsuci în direcţia în care se uita ea, dar nu zări decât acoperişuri, sclipind ud în soare. Şi, ca un ecou printre clădiri, auzi vocea lui Sarah strigând după un bărbat care nu exista.

Când o dădură jos de pe acoperiş, Sarah era tăcută; îşi revenise. Nick stătea chiar lângă ea când o întinseră pe targă. Părea atât de mică şi fragilă, de îngheţată! Avea sânge pe braţe. În clipele acelea, nici nu ştia ce îi spune sau ce face; ştia doar că vrea să fie alături de ea.

Jos, în stradă, o. Aştepta o ambulanţă.

— Lasă-mă să merg cu ea, mormăi Nick împingând deoparte mâna lui Potter. Are nevoie de mine.

— O'Hara, să nu le stai în cale.

Nick urcă în ambulanţă lângă targa pe care era Sarah. Trează.

— Sarah?

Întoarse capul spre el şi îl privi mirată.

— Am crezut că n-am să te mai văd vreodată, şopti ea.

— Sarah, te iubesc.

Potter îşi vârî capul în ambulanţă.

— Dumnezeule, O'Hara, fă-le loc doctorilor!

Nick întoarse capul şi îi văzu pe cei doi medici privindu-l cu reproş.

— Nu, vă rog! se rugă Sarah. Lăsaţi-l să stea cu mine. Vreau să rămână cu mine.

Potter ridică nedumerit din umeri către cei doi medici. Mormăind, aceştia se puseră pe treabă. Din schimbul lor de priviri, era limpede ce părere aveau despre acest pasager suplimentar. Dar hotărârâ că era mai înţelept să-l lase pe Nick în pace. Din experienţă, ştiau că soţii puteau fi extrem de încăpăţânaţi, nişte fiinţe deloc rezonabile. Iar acesta era, în mod evident, teribil de agitat.

Şaisprezece

Cu un copleşitor sentiment de uşurare, Ray Potter privi ambulanţa care intra într-o curbă. Chiar şi după ce se îndepărtă, mai putea încă auzi cele două note scoase de sirena acesteia, sfâşiind liniştea acelei dimineţi de duminică. În timp ce zgomotul se pierdea pe străzile Amsterdamului, Potter se întinse şi apoi se îndreptă spre cealaltă ambulanţă, care parcase câţiva metri mai încolo. Pentru prima oară în ultimele douăzeci şi patru de ore, îşi permitea să se simtă obosit. Nu, extenuat era cuvântul cel mai potrivit. Extenuat şi triumfător. Operaţiunea luase sfârşit.

Mental el evaluase deja toate câştigurile. Magul şi asociaţii lui cheie erau morţi. Alţi patru oameni erau arestaţi. Şi, în cele din urmă, dar nu şi cel mai puţin important, Sarah Fontaine era în viaţă.

Avea nevoie, bineînţeles de spitalizare. Prezenta răni la nivelul braţelor şi al picioarelor; probabil că era nevoie de o intervenţie chirurgicală. Mai important, avea nevoie de asistenţă psihiatrică de urgenţă. Avea halucinaţii, vedea fantome pe acoperişuri. Având în vedere circumstanţele, isteria ei era perfect justificabilă.

Probabil că vor trece săptămâni, poate luni de zile până să fie recuperată în totalitate după tragedia prin care trecuse. Dar îşi va reveni. Nu avea nici o îndoială în privința asta. Sarah Fontaine, decise el, era făcută dintr-un material mai tare decât bănuiseră.

Potter privi cum este încărcată următoarea targă în ambulanța care aştepta. Sirena nu va mai fi pornită de această dată; ambii oameni erau morți. Se cutremură amintindu-şi imaginea corpului lui Kronen întins pe asfalt. Slavă Domnului că medicii ambulanței făcuseră atât de repede curat! După o noapte numai cu cafea tare stomacul lui Potter abia aştepta un motiv să se răzvrătească. Nu ar fi fost deloc demn, cel puțin, mai ales cu atâția polițişti olandezi în preajmă.

A doua targă era acum amplasată în vehicul. Era Magul, se încruntă Potter, minunându-se de ironia sinuciderii bătrânului. După toți aceşti ani de urmărire, Magul alesese să se sinucidă. Sau nu o făcuse? Analiza balistică o va confirma cu siguranță. Sinuciderea era singura explicație. Nu mai fusese nici un alt om înarmat. Nici unul, cu excepția celui văzut de Sarah Fontaine, iar ea nu văzuse altceva decât o fantomă.

— Domnule Potter?

Se întoarse. Un polițist olandez se îndrepta spre el dinspre mulțimea adunată.

— Ce s-a întâmplat?

— Este un domn înăuntru care doreşte să vă vadă. Un american, cred.

— Să discute cu domnul Tarasoff.

— Spune că nu vrea să vorbească decât cu dumneavoastră.

Potter şopti o înjurătură. Tot ce dorea cu adevărat să facă în acel moment era să se întindă în pat. Dar, în schimb, îl urmă îndeaproape pe polițist pe lângă oamenii adunați, apoi în clădirea companiei F. Berkman. Mirosea a cafea peste tot, amintindu-i că nu mâncase nimic. Un mic dejun ar fi fost minunat în acel moment. Ouă cu costiță şi apoi un duş fierbinte, dumnezeiesc. La naiba, o merita! Toți meritau asta, îşi promise să pună o vorbă bună pentru Tarasoff şi ceilalți. Îşi făcuseră treaba.

Polițistul indică din cap spre biroul din față:

— Acolo este.

Potter aruncă o privire după uşă şi se încruntă. Omul stătea la fereastră cu spatele. Era îmbrăcat complet în negru. Părul blond al acestuia, care strălucea în lumina soarelui, îi era incredibil de familiar.

Potter intră şi închise uşa.

— Sunt Ray Potter, spuse el. Ai dorit să mă vezi?

Bărbatul se întoarse şi zâmbi:

— Salutare, domnule Potter!

Potter rămase cu ochii holbați. Nu era capabil să scoată nici un cuvânt. Putea numai să privească precum un animal idiot. „Ce naiba se întâmplă? gândi el. Şi eu văd fantome?”

Era Simon Dance.

O oră mai târziu, Simon Dance, omul altădată cunoscut sub numele de Geoffrey Fontaine, se întoarse din nou cu fața la fereastră, privind în gol. Pentru un moment stătu acolo nemişcat, cu silueta în bătaia soarelui.

— Aşadar, domnule Potter, asta s-a întâmplat, spuse el încet. Un pic mai complicat decât te aşteptai dumneata. Am crezut că vei dori să auzi cum s-au petrecut faptele. În schimb, îți cer numai această favoare.

— Numai de-aş fi ştiut! De ce nu mi-ai spus astea mai din timp?

— La început, din instinct. Mai apoi au apărut explozibilii în camera mea de hotel. Atunci am fost sigur. Am ştiut că nu mai pot avea încredere. În nici unul din voi. A fost o scurgere de informații de la bun început. De la nivel înalt, din păcate.

Potter nu spuse nimic. Cumva îşi dăduse seama cine putea fi.

— Van Dam, spuse Dance.

— De ce eşti atât de sigur?

Dance se încruntă:

— De ce părăseşte un om camera călduroasă de la hotel pentru a folosi un telefon public?

— Când s-a întâmplat asta?

— Noaptea trecută, imediat după ce l-am înştiințat pe O'Hara.

— Atunci, telefonul a fost de la tine? înjurând încet, Potter clătină din cap: înseamnă că este în parte vina mea. Eu i-am dat lui Van Dam toate informațiile. Trebuia să o fac.

Dance dădu din cap:

— Nu am înțeles scurtul lui drum până la cabina telefonică. La început. Apoi am auzit că Kronen şi oamenii lui au apărut la Casa Morro la scurt timp după aceea. Atunci am ştiut că Van Dam l-a sunat pe Mag.

— Uite ce este, am nevoie de mai multe dovezi. Doar nu te aşteptăi să acţionez numai pe baza unui telefon.

— Nu, nu. Problema este deja rezolvată.

— Ce vrei să spui?

— Vei înţelege. În curând.

— Dar referitor la motivul lui? Un om nu devine rău fără un motiv serios!

Cu calm, Dance aprinse o ţigară şi stinse chibritul:

— Motivele sunt mereu nişte lucruri destul de amuzante. Cu toţii le avem. Cu toţii avem secretele noastre, priorităţile noastre ascunse. Van Dam era un om bogat, după câte am înţeles.

— Nevasta lui i-a lăsat câteva milioane.

— Era bătrână când a murit?

— Până în patruzeci de ani. A fost vorba de o crimă. Un jaf, cred. Van Dam era plecat din ţară în acea perioadă.

— Bineînţeles!

Potter era tăcut. Iată. Acesta era motivul. Da, dacă priveşti suficient de atent, este posibil să-l vezi, ascuns în umbrele trecutului fiecăruia.

— Voi începe o investigaţie internă, spuse el. Imediat.

Dance zâmbi.

— Nu-i nici o grabă. Nu cred că va putea să dispară prea curând.

— Dar tu? întrebă Potter. Acum, că s-a terminat totul, vei apărea din nou?

Dance suflă încet un nor de fum:

— Nu ştiu ce voi face încă, spuse el, privind trist înainte. Eve a fost singurul lucru care a contat pentru mine. Şi am pierdut-o.

— Mai este totuşi Sarah.

Dance scutură din cap:

— I-am provocat suficientă suferinţă. Se întoarse şi privi din nou pe fereastră: Expertiza balistică îţi va spune că Magul nu a fost ucis de propria lui armă, d de un glonţ tras de la distanţă. Promite-mi că Sarah nu va afla asta niciodată.

— Dacă asta doreşti...

— Asta este ceea ce doresc.

— Nici măcar nu îţi vei lua la revedere de la ea?

— Este mai bine dacă nu o fac.

Dance privi în stradă. Ultima maşină a poliţiei tocmai pleca. Trecătorii curioşi se îndepărtaseră. Dacă nu ar fi fost petele de sânge de la colţul străzii, aceasta ar fi arătat ca oricare alta din Amsterdam într-o dimineaţă de duminică:

— Domnul O'Hara pare a fi un om bun, spuse el încet. Cred că vor fi fericiţi împreună.

Potter dădu din cap. Da, aşa era, trebuia să recunoască asta, Nick O'Hara nu era deloc rău.

— Spune-mi, Dance, ai iubit-o vreodată pe Sarah? Dance clătină din cap.

— În tipul ăsta de afacere, dragostea este întotdeauna o greşeală. Nu, nu am iubit-o niciodată. Dar nici nu am vrut să o rănesc vreodată. El îl privi aspru pe Potter: Data viitoare încearcă să nu mai implici oameni nevinovaţi. Este suficient câte mizerii facem noi, fără să-i mai atragem şi pe cei nevinovaţi în afacerile noastre.

Potter se simți deodată stânjenit. Întreaga operațiune fusese ideea lui. Dacă Sarah ar fi fost ucisă, el ar fi fost responsabil. Slavă Domnului că scăpase!

— Într-o zi, spuse Dance, îți voi spune cum ar fi trebuit organizată operațiunea. Voi sunteți încă amatori. Dar veți învăța. Trase ultimul fum şi stinse țigara: Acum este timpul să îmi văd de drum. Am o droaie de lucruri de făcut.

— Te vei întoarce în Statele Unite? Dacă da, atunci îți voi face rost de o identitate nouă.

— Nu este nevoie. Întotdeauna m-am descurcat mai bine singur.

Potter nu îl putea contrazice. Scurta afiliere dintre Dance şi Companie se dovedise a fi aproape fatală pentru experimentatul spion.

— Cred că o schimbare de climă îmi va prinde bine poate, spuse Dance în timp ce se îndrepta spre uşă. Niciodată nu mi-au plăcut umezeala sau temperatura scăzută.

— Dar dacă am nevoie să dau de tine?

— Mă tem că nu voi fi disponibil, domnule Potter.

— Dar... cum dau de tine?

Dance se opri în pragul uşii. Pentru un moment, stătu pe gânduri. Apoi spuse zâmbind.

— Nu ai cum.

Era târziu după-amiaza când Sarah se trezi. Primul lucru pe care îl văzu fură perdelele albe, mişcate de vânt, din cadrul ferestrei. Apoi privirea ei se concentră cu greu pe ghivecele cu lalele roşii şi galbene de pe masa din apropiere. Pe un scaun de lângă pat era Nick,

care ținea o lalea în mână. Era cufundat în somn. Cămaşa lui era mototolită şi transpirată. Părul lui era mai grizonant decât îşi amintea ea. Dar el zâmbea.

Ea se întinse şi îi atinse mâna. El se trezi brusc şi o privi cu ochi roşii:

— Sarah, murmură.

— Bietul meu Nick! Cred că tu ai mai mare nevoie de acest pat decât mine.

— Cum te simți?

— Ciudat. În siguranță.

— Eşti în siguranță, Sarah. El puse deoparte laleaua şi îi cuprinse palma: Chiar eşti.

Ea privi spre masă:

— Dumnezeule, câte flori!

— Cred că am exagerat. Nu am crezut că două duzini de lalele înseamnă aşa de mult.

Ei râseră, în fine, o încercare de râs care se stinse repede. Nici unul dintre ei nu era gata să dea la o parte aşa de repede teama. Nu încă. Prea multe se întâmplaseră. El o privi în linişte şi aşteptă.

— L-am văzut, Nick, spuse ea încet. Ştiu că l-am văzut.

— Nu mai contează, Sarah...

— Dar contează. Pentru mine. Fie că a fost real sau nu, l-am văzut. Ea se lăsă pe spate în perne şi privi insistent tavanul: Şi asta mă voi întreba întotdeauna.

— Atunci când eşti speriată, mintea îți poate juca feste.

— Poate.

— Eu nu cred în fantome.

— Nici eu. Până azi.

El îi luă mâna şi o duse la buze:

— Dacă a fost o fantomă, atunci îi rămân dator. Pentru că mi-a îngăduit să te păstrez în continuare.

Nick arăta atât de şifonat, atât de obosit, când capul lui se lăsă în palma ei. Un val neaşteptat de tandreţe o cuprinse. El îşi îndreptă capul şi ea văzu, în ochii lui obosiţi, dragostea pe care nu o văzuse niciodată la Geoffrey.

— Te iubesc, Nick, spuse ea. Şi ai dreptate. Poate pentru un moment, am văzut lucruri care nu existau. Am fost atât de speriată! Şi nu era nimeni altcineva care să mă ajute. Numai o fantomă.

— El este mort, Sarah. Faptul că tu l-ai văzut atunci, nu a fost decât pentru a-ţi lua rămas-bun de la el.

Cineva bătea la uşă. Ei îl priviră pe Ray Potter cum bagă capul înăuntru.

— Văd că sunteţi amândoi treji, spuse el voios. Pot intra?

Sarah zâmbi:

— Bineînţeles, domnule Potter.

Potter se holbă la ghivecele cu lalele şi fluieră:

— Uau! Ce ai făcut. O'Hara? Vrei să-ţi deschizi o florărie?

— Am fost romantic numai.

— Romantic? Un nepriceput ca tine? Potter îi făcu lui Sarah cu ochiul: Mai bine îi spui acestui individ să se radă. Până nu este arestat pentru vagabondaj.

Ea atinse bărbia lui Nick:

— Eu cred că arată tocmai bine.

Potter clătină din cap dezaprobator.

— Asta dovedeşte încă o dată că dragostea este oarbă. Îi aruncă lui Sarah o privire plină de înțelesuri: Doctorul a spus că te vei putea externa dimineață. Crezi că eşti în stare?

— Cred că da. Ea arătă către brațul rănit: Mă doare încă. A fost nevoie să-mi pună mai mult de o duzină de copci. Nick o cuprinse pe după umeri şi ea îl privi: Dar sunt sigură că voi fi bine.

Pentru câteva secunde, Potter îi privi în linişte.

— Da, spuse el în final. Cred că vei fi bine.

— Deci operațiunea ta s-a încheiat? întrebă Nick.

— Aproape. Încă mai avem câteva... detalii de clarificat. Câteva lucruri la care nu ne-am aşteptat. Dar ştii cum este în meseria asta. Pentru orice victorie ai şi ceva pierderi. Acei agenți morți în Margate... Eve Fontaine...

— Şi Geoffrey, spuse Sarah încet.

Potter tăcu din nou.

— Oricum, spuse el după o scurtă pauză, voi ce veți face acum?

— O să mergem acasă, spuse Nick, luând mâna lui Sarah. Avem un zbor spre Washington poimâine.

— Şi apoi?

Privirea lui Nick se întoarse către Sarah.

— Te vom anunța, spuse el încet.

Se lăsă liniştea în cameră. Potter pricepu mesajul limpede ca lumina zilei. Era timpul să-i lase singuri. El se ridică şi îl bătu pe Nick pe spate:

— Ei bine, vă urez noroc amândurora. Voi pune o vorbă bună pe lângă şeful tău, Nick. Asta dacă vrei să-ți recapeți vechea slujbă.

Nick nu răspunse. Privirea lui era încă fixată asupra lui Sarah.

— Bine, spuse Potter, în timp ce se îndrepta nebăgat în seamă către uşă. Atunci, îi voi spune bătrânului Ambrose că Nick O'Hara îl trimite la dracu'.

Din pragul uşii se mai întoarse odată ca să-l vadă pe Nick cum o strânge în braţe pe Sarah. Ei nu rostiseră nici o vorbă, dar felul în care se ţineau în braţe spunea totul. Potter clătină din cap şi zâmbi. Da, Simon Dance avea dreptate. Nick şi Sarah vor fi fericiţi împreună.

Deodată soarele după-amiezii se arătă printre nori şi inundă camera în lumină, încât Potter închise ochii. Atunci Nick luă în palme faţa lui Sarah şi o sărută. Şi, în timp ce privea cum buzele celor doi se întâlnesc, lui Ray Potter i se păru că deodată toate umbrele pământului dispăruseră, luând cu ele pentru totdeauna fantoma lui Geoffrey Fontaine.